

Kutsal Yazılar Srisi

İlk v Orijinal Kilise

İncil'in Elçilerin İleri Bölümü zerine Bir Yorum

Can Nuroğlu

İlk ve Orijinal Kilise

[Can Nuroğlu](#)

Telif Hakkı/Copyright Can Nuroğlu, 2014

E-Kitap [Hristiyan Kitaplar](#) tarafından yapıldı. Daha fazla ücretsiz kitap indirmek için [sitemize ziyaret edin](#).

[Türkiye'de Kilise Adresleri](#)

İçindekiler

ÖNSÖZ

GİRİŞ

İSA'NIN GÖĞE ALINIŞI

İMANLILAR BİR ARADA

KUTSAL RUH'UN GELİŞİ

PETRUS'UN VAAZI

İLK TOPLULUK

GÜZEL KAPIDA OLAY

ELÇİLER MAHKEMEDE

İKİNCİ PENTİKOST

BÜYÜK GÜNAH

SAYGILI İTİRAZ

HİZMET RUHU

İLK ŞEHİT

SAMİRİYE'DE UYANIŞ

MUCİZEVİ BULUŞMA

İNANILMAZ DÖNÜŞ

TAM GAZLA İLERİYE

GARİP BİR GÖRÜM

ÖTEKİLER DE KURTULUYOR

HRİSTİYANLIK'IN YAYILIŞI

İLAHİ ADALET

KIBRIS'A MÜJDE

ANADOLU'YA MÜJDE

KONYA'YA MÜJDE

İLK KİLİSE KONSEYİ

BÜYÜK ANLAŞMAZLIK

RAB'BİN YÖNLENDİRİŞİ

HAPİS MACERASI

MÜJDENİN GÜCÜ

FELSEFE VE MÜJDE

KORİNT'E MÜJDE

EFES'E MÜJDE

EFES'TE KARGAŞA

ASYA'YA ELVEDA

YERUŞALİM'E DÖNÜŞ
TAPINAKTA OLAY
PAVLUS İLE YUKSEK KURUL
PAVLUS İLE FELİKS
PAVLUS İLE AGRİPPA
DENİZ MACERASI
PAVLUS ROMA'DA
KAYNAKÇA

ÖNSÖZ

Kilise denildiğinde insanlarımızın aklarında çok farklı bazen de çelişkili durumlar canlanır. Çanlı binalar, cüppeli papazlar, mum yakmak ve günah çıkartmak gibi resimler akla gelir. Günümüzde Kilise oluşumlarına baktığımızda, hemen farklı mezhepler gözümüze çarpıyor. Hristiyan olarak nitelendirilen bu mezhepler aynı Tanrı'ya, aynı Mesih'e ve aynı İncil'e inanmalarına rağmen temelde üç ana mezhep (Katolik, Ortodoks ve Protestan) olmak üzere birçok gruba ayrılmıştır. Mezhepler arasındaki tüm bu farklılıklar Hristiyanlığa atfedilen konular olsa da birçok zaman İsa Mesih'in gerçek öğretisiyle ve İncil'in özünü fazla bir ilgisi kalmamıştır. Öyleyse gerçek Kilise hangisidir? Kısacası gerçek Kilise Mesih'in ilk baştan beri öngördüğü, havarilerinin kurduğu ve bugüne kadar İncil'in öğretmiş olduğu prensiplere sadık kalan evrensel topluluktur.

Şunu belirtelim ki Mesih'in ilk öğrencileri bir mezhebe bağlı Hristiyan olarak değil, sadece '*Hristiyan*' olarak biliniyordu. '*Hristiyan*' kelimesi '*Mesih*' kelimesinin eski Grekçe karşılığı olan '*Hristos*'tan türemiştir. Esas anlamı ile '*Mesih inanlısı*' ya da '*Mesihçi*' demektir. Kilise, insanların değil, İsa Mesih'indir. Bu topluluğu, Mesih kendi seçtiği havarilerden oluşturduğu temel üzerine kuracaktı ki kurdu. Gerçek Kilisenin başı şu an gökte dirilmiş bulunan İsa Mesih'in kendisidir.

Göreceğiniz gibi, Elçiler İşleri kitabında kayda geçen ilk Kilise kesinlikle bir örgüt, bir mezhep ya da bir ibadethane değildir. Eski Grekçe '*Ekklesia*' kelimesinden türeyen kilisenin Türkçe karşılığı '*topluluktur*'. Ayrıca İncil Kiliseden, 'aile' kavramı, üyeleri birbirinden kopmayan 'beden' ya da yaşayan taşları olan birer imanlıdan oluşan 'tapınak' gibi benzetmeler kullanarak bahsetmektedir (bkz. 1. Petrus 2:5). Görülüyor ki, Kilise bir bina ya da bir mezhep değil Tanrı'nın Ruh'unun sahiplendiği Mesih inanlıları topluluğunun tümüdür. Dahası, Kiliseye iliştiğimiz bir çok gelenek ve davranışın İncil'le hiç bağdaşmayıp çok sonradan ortaya çıkan örf ve adetten ibaret olduğunu göreceğiz. Gerçek Kiliseyi tanımak için en doğru adres İncil'in kendisidir.

Sonuçta, Tanrı'nın gözünde insanların tarih içerisinde kurduğu mezheplerin ya da oluşturdukları farklı örf ve adetlerinden çok esas mühim olan Kilisenin başı olan Mesih'e ve temel öğretisi olan İncil'e bağlı kalmasıdır. Kilise derken süslü binalar, şık kıyafetler ve güzel geleneklerden ziyade Kutsal Ruh aracılığıyla Mesih'in ruhsal bedenine bağlı olan her bir imanlıdan oluşan evrensel topluluğu akla getirmeliyiz. Bu birlik ve ahenk İsa Mesih'in mucizesidir. Çünkü İncil'e ve İsa Mesih'e inanan herkes farklı ulus, ırk, dil, mezhebe ait olmasına rağmen, ruhsal yönden Mesih'te canlı ve evrensel bir birlik içinde olan gerçek Kilise'nin üyesidir. İşte Kilisenin orijinali budur.

Okumakta olduğunuz eser İncil'in beşinci bölümü olan Elçiler İşleri metnini aktarmakla birlikte, üzerinde yapılan açıklamalardan ibarettir. İncil'in bu kısmı ve Kilisenin genel tarihi üzerinde uzun kitaplar hazırlanmıştı ama burada amacımız kısa ve öz bir şekilde Rab'bin Sözünde ilk Kilisenin tarihçesiyle ilgili geçen kutsal sözleri açıklamak. Değerli okuyucu, duamız Yüce Rabbimizin İsa Mesih'in Kilisesinde sergilenen evrensel gerçekleri size de göstermesidir.

GİRİŞ

İncil'in ilk dört bölümü Mesih'in hayatını dört farklı bakış açısından resmeder. Ardından gelen Elçilerin İşleri bölümü Mesih'in göğe alınışından sonra havarilerin başına gelenleri kaydeder. Aynı zamanda ilk kilisenin oluşma ve gelişme sürecini anlatır. Aslında Elçilerin İşleri'nden çok Kutsal Ruh'un elçiler aracılığıyla yaptığı işleri sergiler. Yuhanna bölümünde İsa Mesih havarilerine şunu söylemişti: *'Ben Baba'dan dileyeceğim, O sonsuza dek sizinle birlikte olsun diye size başka bir 'Yardımcı' (Parakletos), 'Gerçeğin Ruhunu' verecek. Dünya O'nu kabul edemez. Çünkü O'nu ne görür ne de tanır. Siz O'nu tanıyorsunuz. Çünkü O aranızda yaşıyor ve içinizde olacaktır (Yuhanna 14:16-17).'* Burada sözü geçen *'Parakletos'* üzerinde değişik iddialar türedi ancak İncil'in metnine bakacak olursak Mesih'in kimi kastettiği gayet iyi anlaşılıyor. Burada *'Gerçeğin Ruhu'* yani Tanrı'nın kendi Kutsal Ruhu söz konusudur. İşte Elçilerine İşleri kitabında Mesih'in bu vaadi yerini buluyor.

Elçileri İşleri bölümü, İncil'in diğer bölümleri gibi Tanrı'nın Ruhunun esinlemesi sonucunda kaleme alındı. Bunları kaydederken nasıl ki bir insan mektup yazmak için bir kalem kullanırsa Rab de kutsal sözlerini aktarmak için belirli insanlar kullandı. Bu bölümün yazarı Luka'dır. Kendisi Antakyalı bir hekimdi. Onu özellikle Pavlus'un yol arkadaşı olarak tanırız. Doktor Luka Mesih'i bizzat tanımadığı halde İsa'yı tanıyan kişilerle uzun uzun görüşerek ve kapsamlı bir araştırma sonucunda ismini taşıyan Luka bölümünü ve de Elçilerin İşleri eserini eşzamanlı olarak kayda geçirdi. Luka'nın Yahudi olmaması ve Mesih'i bizzat tanımamış olması aslında çok önemli. Çünkü başlangıçta insanlar Hristiyanlığı, dünyanın ücra bir köşesinde gelişen Yahudiliğin bir mezhebi olarak tanırlardı. Ancak Luka'nın kişisel araştırmaları ve son derece titiz incelemeleri sonucunda dünyanın her yerinde duyurulan müjdenin doğruluğunu tespit etmekle beraber evrensel nitelikte bir inanç olduğunu ispatladı.

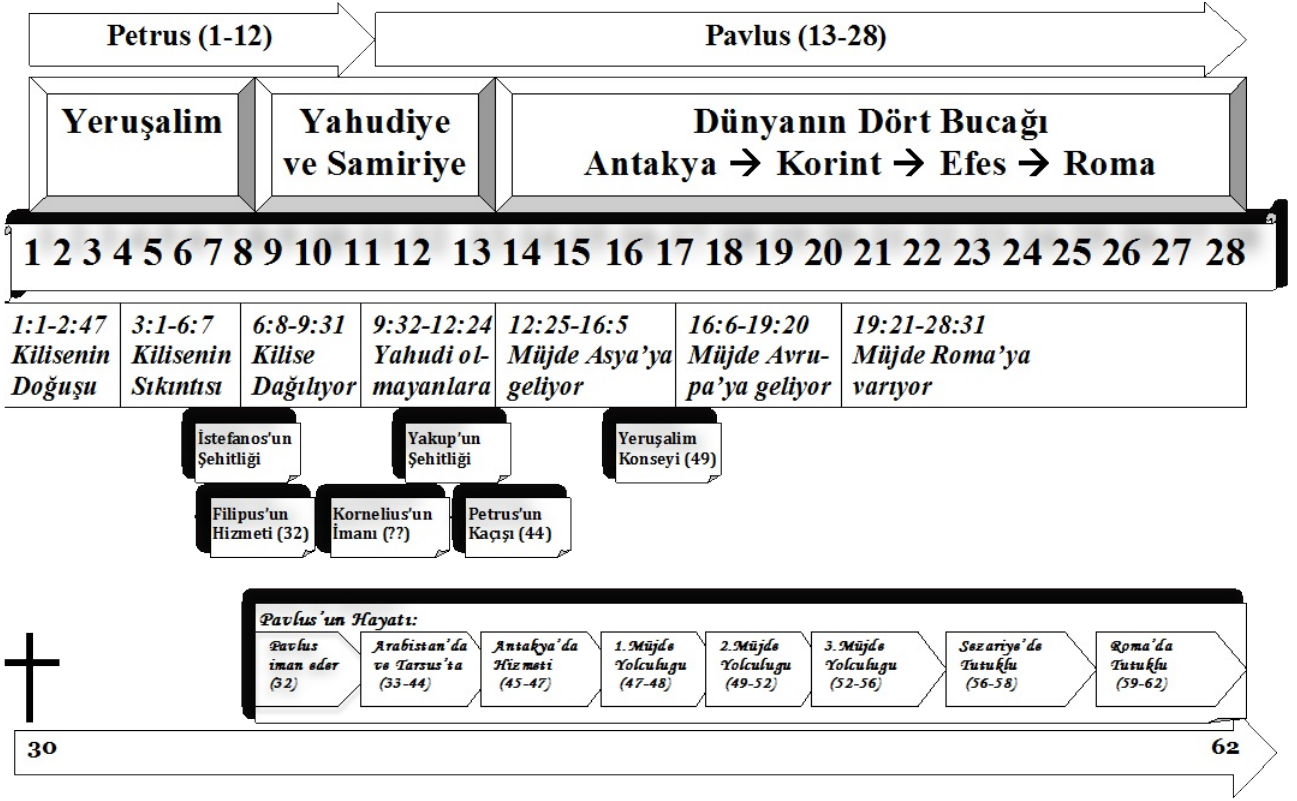
Genel olarak İncil'in bu bölümü MS 30 yılı civarında Mesih'in göğe alınışından MS 62 yılındaki Pavlus'un Roma'da tutuklanmasına kadar kronolojik olarak ilerler. Mesih'in söylediği gibi Kutsal Ruh'un ilk

imanlıların üzerine inmesiyle başta Yerus alim'de olmak üzere İsa'nın müjdesi dalga dalga Yahudiye'ye, Samiriye'ye ve dünyanın dört bucağına kadar yayılır (E.İşleri 1:8). Başta metin daha çok Elçi Petrus'un hizmetine odaklansa da, on  c nc  bölümden itibaren Elçi Pavlus'un hayatı ve hizmetini takip eder.

Elcilerin İşleri kitabı baştan sona kadar Kilisenin doğup büyümesiyle alakalıdır. İlk bölümler Yerus alim'de kurulan kilise toplumunun başına gelenleri iletir. Ardından Saul ile başlayan zulüm dalgasıyla her yere dağılan imanlılarının sıkıntılarını ve zaferlerini kaydeder. Daha sonra Mesih'e iman eden Saul, Pavlus ismini alıyor. Böylece Hristiyanlığı yok etmeye çalışan adam Mesih'in müjdesini dünyanın her yanına yayan bir numaralı isim oluyor.  zet olarak Kilisenin ilk yılları hep sıkıntılı geçti ama Mesih'in vaat ettiği gibi hiç kimse Kilise'nin büyümesine engel olamadı. İsa dedi ki: *'Ben kilisemi kuracağım, ve  l ler diyarı ona karşı direnemeyecektir(Matta 16:18).'* Bu da büyük bir mucizeydi.  nk  Kilise'nin arkasında ne bir devlet ne de bir ordu vardı. Hatta gittikleri her yerde zulümle karşılaşıyorlardı. Adeta avlanıyorlardı. Ama tüm bu olumsuzluklara rağmen Kutsal Ruh'un önderliğiyle imanlılar hep çoğaldı. Demek ki kilisenin büyümesi için Şart olan tek bir Şey var, o da Kutsal Ruh'a boyun eğmek. Kilise Mesih'e aittir, onu ayakta tutacak olan Mesih'in Ruhu ve gücüdür.

Elçilerin İşleri'nin Yapısı

İSA'NIN GÖĞE ALINIŞI

Elçilerin İşleri 1:1-11

¹⁻²Ey Teofilos, ilk kitabımda İsa'nın yapıp öğretmeye başladığı her şeyi, seçmiş olduğu elçilere Kutsal Ruh aracılığıyla buyruklar verip yukarı alındığı güne dek olanları yazmıştım. ³İsa, ölüm acısını çektikten sonra birçok inandırıcı kanıtlarla elçilere dirilmiş olduğunu gösterdi. Kırk gün süreyle onlara görünerek Tanrı'nın Egemenliği hakkında konuştu. ⁴Kendileriyle birlikteyken onlara şu buyruğu vermişti: "Yeruşalim'den ayrılmayın, Baba'nın verdiği ve benden duyduğunuz sözün gerçekleşmesini bekleyin. ⁵Şöyle ki, Yahya suyla vaftiz etti, ama sizler birkaç güne kadar Kutsal Ruh'la vaftiz edileceksiniz." ⁶Elçiler bir araya geldiklerinde İsa'ya şunu sordular: "Ya Rab, İsrail'e egemenliği şimdi mi geri vereceksin?" ⁷İsa onlara, "Baba'nın kendi yetkisiyle belirlemiş olduğu zamanları ve tarihleri bilmenize gerek yok" karşılığını verdi. ⁸"Ama Kutsal Ruh üzerinize inince güç alacaksınız. Yeruşalim'de, bütün Yahudiye ve Samiriye'de ve dünyanın dört bucağında benim tanıklarım olacaksınız." ⁹İsa bunları söyledikten sonra, onların gözleri önünde yukarı alındı. Bir bulut O'nu alıp gözlerinin önünden uzaklaştırdı. ¹⁰İsa giderken onlar gözlerini göğe dikmiş bakıyorlardı. Tam o sırada, beyaz giysiler içinde iki adam yanlarında belirdi. ¹¹"Ey Celileliler, neden göğe bakıp duruyorsunuz?" diye sordular. "Aranızdan göğe alınan İsa, göğe çıktığını nasıl gördünüzse, aynı şekilde geri gelecektir."

AÇIKLAMA: Burada Mesih'in yeryüzünde geçirdiği son günleri okuyoruz. Çarmıhta öldükten sonra İsa Mesih üçüncü günde dirildi ve öğrencilerine göründü. Hatta kırk gün boyunca pek çok belirtiler göstererek onlara dirilişini kanıtladı. Bu sürecin sonunda İsa daha önce vaat ettiği *Yardımcı*'yı beklemek üzere Yeruşalim'de kalmalarını buyurdu. Aslında Yahya çok önceden insanları vaftiz ederken hep şunu derdi: "Ben sizi yalnız suyla vaftiz ediyorum ama benden sonra gelecek olan Mesih 'sizi Kutsal Ruh'la ve ateşle vaftiz edecektir (Matta 3:11).' Yani bu büyük olay başlangıçtan beri bekleniyordu. Mesih göğe çekilse de oradan Kutsal Ruh'u öğrencilerin üzerine göndererek onları büyük bir güç ve kudretle mesh edecektir.

Bu sırada havariler hala 'Egemenliği' merak ediyorlardı. Sanki Mesih'in gelme amacını henüz tam olarak kavrayamamışlardı. Mesih onlara bu konuda net bir cevap vermedi. Tersine Kutsal Ruh'un üzerlerine gelişiyle alacakları tanıklık görevini açıkladı. Onlar hala tahtlara makam koltuklarına oturmayı umarken; Mesih onları dünyanın her dört yanına göndereceğini belirtti. Üzerlerinde dökülecek olan Kutsal Ruh'un gücüyle İsa Mesih'in hayatında şahit oldukları her şeyi tüm insanlığa duyurmaları gerekiyordu. Böylece buldukları Yeruşalim'den başlayarak, çevredeki Yahudiye ilinin tümüne, hiç sevmedikleri Samiriye bölgesine ve sonunda – Yahudi olmayanların yaşadığı diğer ülkelere kadar Mesih'in müjdesini yaymaları gerekecekti.

İşte Mesih'in son sözleri bunlardı. Eminim havariler çok şaşırmışlardı çünkü beklediklerinden çok farklı bir görev aldılar. Bu yetmiyormuş gibi birden Mesih gözleri önünde yükselmeye başladı ve bir süre sonra bulutlara karışarak ortalıktan kayboldu. şimdi ne yapacaklar? Yapayalnız mı kalmışlardı?

Birden yanlarında iki melek belirdi. Havarilere, ‘Göğe niye bakıp duruyorsunuz?’ diye sordular. Kuşkusuz ki İsa’nın nereye gittiğini merak ettiler. O yüzden melekler ‘Mesih’in nasıl gittiğini gördünüzse aynı şekilde geri gelecektir’ diyerek onları teselli ettiler. Evet, İsa Mesih bir gün aynı yere, Yerus alim’in karşısındaki Zeytin Dağı’na ayak basacaktır. (bkz. Zekeriya 14:4) Fakat Mesih onlara şimdilik Kutsal Ruh’u bekleyin ve sonra dünyanın her yanına gidip tanıklık edeceksiniz dedi. Ama nasıl olacaktı? Kafalarında pek çok soru işareti, belki de hayal kırıklığı da vardı.

Zaman zaman bizler de bunu yaşarız. Bazen çok yalnız hissederiz. Ancak Mesih’in vaadine sadık olduğunu unutmamalıyız. O fizikken aramızda olmasa da ruhen hep bizimle birlikte olacağına söz verdi (Matta 28:20) ve sonunda geri geleceğini de biliyoruz. Bu durumda O’nun dediğini yaparsak iyi ederiz. Kendisi dönene dek Kutsal Ruh’uyla dolarak her yerde tanıklığını yaymalıyız. şu an için görevimiz budur.

İMANLILAR BİR ARADA

Elçilerin İşleri 1:12-26

¹²Bundan sonra elçiler, Yeruşalim'den yaklaşık bir kilometre uzaklıktaki Zeytin Dağı'ndan Yeruşalim'e döndüler. ¹³Kente girince kaldıkları evin üst katındaki odaya çıktılar. Petrus, Yuhanna, Yakup, Andreas, Filipus, Tomas, Bartalmay, Matta, Alfay oğlu Yakup, Yurtsever Simun ve Yakup oğlu Yahuda oradaydı. ¹⁴Bunlar İsa'nın annesi Meryem, öbür kadınlar ve İsa'nın kardeşleriyle tam bir birlik içinde sürekli dua ediyordu. ¹⁵⁻¹⁶O günlerde Petrus, yaklaşık yüz yirmi kardeştan oluşan bir topluluğun ortasında ayağa kalkıp şöyle konuştu: "Kardeşler, Kutsal Ruh'un, İsa'yı tutuklayanlara kılavuzluk eden Yahuda ile ilgili olarak Davut'un ağzıyla önceden bildirdiği Kutsal Yazı'nın yerine gelmesi gerekiyordu. ¹⁷Yahuda bizden biri sayılmış ve bu hizmette yerini almıştı." ¹⁸Bu adam, yaptığı kötülüğün karşılığında aldığı ücretle bir tarla satın aldı. Sonra baş aşağı düştü, bedeni yarıldı ve bütün bağırsakları dışarı döküldü. ¹⁹Yeruşalim'de yaşayan herkes olayı duydu. Tarlaya kendi dillerinde Kan Tarlası anlamına gelen Hakeldema adını verdiler. ²⁰"Nitekim Mezmurlar Kitabı'nda şöyle yazılmıştır" dedi Petrus.

" 'Onun konutu ıssız kalsın, içinde oturan olmasın.'

Ve, 'Onun görevini bir başkası üstlensin.'

²¹⁻²²"Buna göre, Yahya'nın vaftiz döneminden başlayarak Rab İsa'nın aramızdan yukarı alındığı güne değin bizimle birlikte geçirdiği bütün süre boyunca yanımızda bulunan adamlardan birinin, İsa'nın dirilişine tanıklık etmek üzere bize katılması gerekir." ²³Böylece iki kişiyi, Barsabba denilen ve Yustus diye de bilinen Yusuf ile Mattiya'yı önerdiler. ²⁴⁻²⁵Sonra şöyle dua ettiler: "Ya Rab, sen herkesin yüreğini bilirsin. Yahuda'nın, ait olduğu yere gitmek için bıraktığı bu hizmeti ve elçilik görevini üstlenmek üzere bu iki kişiden hangisini seçtiğini göster bize." ²⁶Ardından bu iki kişiye kura çektiler; kura Mattiya'ya düştü. Böylelikle Mattiya on bir elçiye katıldı.

AÇIKLAMA: Havariler Mesih'in buyruğuna birebir uydular. Hep birlikte Yeruşalim'e dönüp daha önce Mesih'le toplandıkları üst odaya geçerek İsa'nın vaat ettiği Kutsal Ruh'u sabırla beklemeye başladılar.

Ancak bu çok önemlidir ki onlar beklerken kendilerini duaya verdiler. Ayrıca bunu birlik içinde yaptılar. Yahuda hariç, on bir havarinin yanında, İsa'yı izleyen bazı kadınlarla İsa'nın annesi Meryem ve özellikle kendi öz kardeşleri de bir arada bulunuyordu. Onlar başta İsa'ya hiç inanmayıp kendisini ciddiye almamışlardı (Yuhanna 7:5). Ancak dirilişinden sonra onlar da Mesih'in izleyicilerine katıldılar. Bunlar hep beraber dua ederek yakında gelecek olan Tanrı'nın Kutsal Ruh'u için hazırlanıyorlardı.

Bu sırada Petrus ayağa kalkar ve Kutsal Kitap'tan bir ayete dayanarak Mesih'i ele veren Yahuda'nın yerine birini seçmek gerek diye tespit eder. Demek ki dua etmenin yanı sıra Rab'bin Sözü'ne de sarılmışlardı. Böylece aralarında İsa'yı baştan beri izleyen iki şahıstan biri Mattiya'yı on ikinci Havari olmak üzere kurayla seçerler. Bu şekilde Yahuda'nın açtığı gediği kapatırlar. Ancak burada Yahuda'nın ölümüyle ilgili söyleyişin bir önceki bölümlerden farklı geçmesi dikkatimizi çeker. Daha önce Matta 27:5'te, *'Yahuda'nın, Mesih'i ele verdiği pişman olduktan sonra ihanet parasını geri verip kendini astığını'* okuyoruz. Fakat Elçilerin İşleri bölümünde Yahuda'nın *'yüksek bir yerden baş aşağı düşerek parçalandığını'* okuyoruz. Hangisi doğru? Bazıları bunu bir çelişki olarak gösterirler. Ancak şunu hatırlatmalıyız ki çelişki demek aynı arada gerçek olamayan iki olgu. Ne var ki bu iki ayette de Yahuda'nın öldüğü anlaşılıyor. Bu konuda bir çelişki yoktur. Ne şekilde öldüğüne gelince bunların birbirine zıt değil aynı olayın farklı boyutlarını açıkladığını kabul edersek olay çözülür. Muhtemelen Yahuda kendini asmak istedi ama tam beceremediğinden yüksek bir yerden düşerek ölmüştü.

İmanlıların bu ilk toplantısından alınacak çok önemli dersler var. Önderleri Mesih onları yeni bırakmıştı. Hepsi muhtemelen çok üzgün ve şaşkıncı. Ancak oturup ağlayıp yas tutmak yerine kendilerini duaya verdiler. Birbiriyle kenetlenerek Rab'bin vaatlerine sığındılar. Boş durmadılar, tersine Rab'bin sözüne daldılar ve olup bitenleri anlamaya çalıştılar.

Mesih'in yolunda sıkıntılar, bazen de yalnızlık ve şaşkınlık kaçınılmazdır. Ancak asla unutmayalım ki Rabbimiz İsa Mesih gücüyle

ve sözüyle hep yanı başımızdadır. Bu nedenle birbirimizi bırakmayalım. Hep birlikte Rab'bin mükemmel vaatlerine sımsıkı tutunalım.

KUTSAL RUH'UN GELİŞİ

Elçilerin İşleri 2:1-13

¹Pentikost Günü geldiğinde bütün imanlılar bir arada bulunuyordu.

²Ansızın gökten, güçlü bir rüzgarın esişini andıran bir ses geldi ve buldukları evi tümüyle doldurdu. ³Ateşten dillere benzer bir şeylerin dağılıp her birinin üzerine indiğini gördüler. ⁴İmanlıların hepsi Kutsal Ruh'la doldular, Ruh'un onları konuşturduğu başka dillerle konuşmaya başladılar. ⁵O sırada Yeruslaim'de, dünyanın her ülkesinden gelmiş dindar Yahudiler bulunuyordu. ⁶Sesin duyulması üzerine büyük bir kalabalık toplandı. Herkes kendi dilinin konuşulduğunu duyunca şaşakaldı. ⁷Hayret ve şaşkınlık içinde, "Bakın, bu konuşanların hepsi Celileli değil mi?" diye sordular. ⁸"Nasıl oluyor da her birimiz kendi ana dilini işitiyor?"⁹

¹¹Aramızda Partlar, Medler, Elamlılar var. Mezopotamya'da, Yahudiye ve Kapadokya'da, Pontus ve Asya İli'nde, Friky ve Pamfilya'da, Mısır ve Libya'nın Kirene'ye yakın bölgelerinde yaşayanlar var. Hem Yahudi hem de Yahudiliğe dönen Romalı konuklar, Giritliler ve Araplar var aramızda. Ama her birimiz Tanrı'nın büyük işlerinin kendi dilimizde konuşulduğunu işitiyoruz." ¹²Hepsi hayret ve şaşkınlık içinde birbirlerine, "Bunun anlamı ne?" diye sordular. ¹³Başkalarıysa, "Bunlar taze şarabı fazla kaçırmış" diye alay ettiler.

AÇIKLAMA: Mesih göğe alındıktan 10 gün sonra Pentikost bayramıydı. Bu bayramda Yahudiler, Yasa'nın Musa'ya verilmesini kutlardı. İsrail'in her yanından ve çevredeki ülkelerden de yüz binlerce Yahudi Yeruslaim'de toplanırdı. Bu sırada Mesih imanlıları bir arada bulunarak dua ediyorlardı. Birden buldukları üst oda güçlü bir rüzgarın sesiyle sarsıldı. Ortada büyük bir ateş belirdi ve ondan her bir imanlıya birer alev dağılıp başlarına kondu. Neler oluyordu? Kutsal Ruh gelmişti!

Bu Yahya'nın ve Mesih'in de vaat ettiği ateşten Ruh vaftiziydi. Orada bulunan herkes Kutsal Ruh'la dolarak vaftiz oldu. Bundan böyle Mesih'e iman eden herkes Kutsal Ruh'la vaftiz olacaktı. Bu, Tanrı'nın çocukları olduğumuzun göstergesidir. Kutsal Ruh, kurtuluşumuzun güvencesidir. (bkz. Efesliler 1:13-14)

Bu yetmemiş gibi imanlılar ansızın bilmedikleri farklı dillerle konuşmaya başladılar. Üzerlerine gelen bu olağanüstü güç ve cesaretle hepsi dışarıya fırlayıp bayram için toplanan kalabalığa farklı farklı dillerle Mesih'i anlatmaya başladılar. Havariler bulunan herkese kendi dilinde müjdeyi duyurdular. Kimisi Arapça, kimisi Grekçe, kimisi Giritçe konuşuyordu. Bu gerçekten büyük bir mucizeydi çünkü başka dille konuşanlar Celile'den gelen köylülerdi. Aslında, Tanrı bu mucizeyle müjdeyi doğruluyor ve pekiştiriyordu. Ne var ki hayrete düşen kalabalık farklı dille konuşan imanlıları sarhoş sanmaya başladı çünkü bu insanların hiç öğrenmedikleri dillerle bir anda konuşmaları gerçekten şaşırtıcı bir olaydı.

Yukarıda belirttiğimiz gibi Mesih'e iman eden herkes Kutsal Ruh armağanını alır ve bu O'nun Tanrı'ya ait olduğunu gösterir. Ancak Ruh'u alan herkes burada olduğu gibi farklı dillerle de konuşmalı mı? Bunu öğreten bir ayet yok İncil'de. Tanrı'nın Sözü'nde iman eden ve Ruh'u alan herkes dillerle konuşmaz. Tersine farklı dillerle konuşmanın bir belirti olduğunu okuyoruz. (bkz 1.Korintliler 14:22) Yani bu belirli durumlarda Tanrı'nın kutsal iradesi sonucunda gerçekleşen bir olaydır. İncil'in ilerleyen bölümlerinde Tanrı'nın iman eden herkese Kutsal Ruh'la birlikte farklı armağanlar verdiğini de okuyoruz. (bkz. Efesliler 4:7-11)

Bu Pentikost Bayramı'nda, Kilise dediğimiz; *uluslararası Mesih'in Topluluğu* doğmuştu. İroniktir ki; Yasa'nın verilişi kutlandığı bayramda Kutsal Ruh geldi. Eski Antlaşma geçti ve Yeni Antlaşma geldi. Elçi Pavlus'un dediği gibi: '*Rab Ruh'tur, Rab'bin Ruhu neredeyse orada özgürlük vardır* (2.Korintliler 4:17).' Yasa, kimseyi kurtaramazdı çünkü o ancak bizi mahkûm eder. Fakat Kutsal Ruh bizi günahattan azat etmek için geldi. Böylece bizler artık Yasa'nın borçlusuna değil, Ruh'un özgürüz. Pentikost bayramı bizim için artık bambaşka bir anlam teşkil ediyor. Bu bizim istiklal günümüzdür. İncil der ki: '*Böylece Mesih İsa'ya ait olanlara artık hiçbir mahkûmiyet yoktur. Çünkü yaşam veren Ruh'un yasası, Mesih İsa sayesinde beni günahın ve ölümün yasasından özgür kıldı* (Romalılar 8:1-2).' Haleluya!

PETRUS'UN VAAZI

Elçilerin İşleri 2:14-36

14-15 Bunun üzerine Onbirler'le birlikte öne çıkan Petrus yüksek sesle kalabalığa şöyle seslendi: "Ey Yahudiler ve Yeruşalim'de bulunan herkes, bu durumu size açıklayayım. Sözlerime kulak verin. Bu adamlar, sandığınız gibi sarhoş değiller. Saat daha sabahın dokuzu! 16-17 Bu gördüğünüz, Peygamber Yoel aracılığıyla önceden bildirilen olaydır:

'Son günlerde, diyor Tanrı,

Bütün insanların üzerine Ruhum'u dökeceğim.

Oğullarınız, kızlarınız peygamberlikte bulunacaklar.

Gençleriniz görümler,

Yaşlılarınız düşler görecek.

18 O günler kadın erkek

Kullarımın üzerine Ruhum'u dökeceğim,

Onlar da peygamberlik edecekler.

19 Yukarıda, gökyüzünde harikalar yaratacağım.

Aşağıda, yeryüzünde belirtirler,

Kan, ateş ve duman bulutları görülecek.

20 Rab'bin büyük ve görkemli günü gelmeden önce

Güneş kararacak,

Ay kan rengine dönecek.

21 O zaman Rab'bi adıyla çağıran herkes kurtulacak.'

22 "Ey İsraililer, şu sözleri dinleyin: Bildiğiniz gibi Nasıralı İsa, Tanrı'nın, kendisi aracılığıyla aranızda yaptığı mucizeler, harikalar ve belirtirlerle kimliği kanıtlanmış bir kişidir. 23* Tanrı'nın belirlenmiş amacı ve öngörüsü uyarınca elinize teslim edilen bu adamı, yasa tanımaz kişilerin eliyle çarmıha çivileyip öldürdünüz. 24* Tanrı ise, ölüm acılarına son vererek O'nu diriltti. Çünkü O'nun ölüme tutsak kalması olanaksızdı. 25 O'nunla ilgili olarak Davut şöyle der:

'Rab'bi her zaman önümde gördüm,

Sağımda durduğu için sarsılmam.

²⁶Bu nedenle yüreğim mutlu, dilim sevinçlidir.

Dahası, bedenim de umut içinde yaşayacak.

²⁷Çünkü sen canımı ölümler diyarına terk etmeyeceksin,

Kutsalının çürümesine izin vermeyeceksin.

²⁸Yaşam yollarını bana bildirdin;

Varlığınla beni sevinçle dolduracaksın.'

²⁹"Kardeşler, size açıkça söyleyebilirim ki, büyük atamız Davut öldü, gömüldü, mezarı da bugüne dek yanibaşımızda duruyor. ³⁰Davut bir peygamberdi ve soyundan birini tahtına oturtacağına dair Tanrı'nın kendisine ant içerek söz verdiğini biliyordu. ³¹* Geleceği görerek Mesih'in ölümünden dirilişine ilişkin şunları söyledi: 'O, ölümler diyarına terk edilmedi, bedeni çürümedi.' ³²Tanrı, İsa'yı ölümden diriltti ve biz hepimiz bunun tanıklarımız. ³³O, Tanrı'nın sağına yüceltilmiş, vaat edilen Kutsal Ruh'u Baba'dan almış ve şimdi gördüğünüz ve işittiğiniz gibi, bu Ruh'u üzerimize dökmüştür. ³⁴⁻³⁵* Davut, kendisi göklere çıkmadığı halde şöyle der:

'Rab Rabbim'e dedi ki,

Ben düşmanlarını

Ayaklarının altına serinceye dek,

Sağımda otur.'

³⁶"Böylelikle bütün İsrail halkı şunu kesinlikle bilsin: Tanrı, sizin çarmıha gerdiğiniz İsa'yı hem Rab hem Mesih yapmıştır."

AÇIKLAMA: Yeruşalim halkı şaşkındı. Birden bilmedikleri dillerle konuşan ve herkesin kendi dilinde İsa'dan söz eden bu Celililer kimlerdi? On iki havarinin önderi olan Petrus hemen öne çıktı ve bir açıklama yaptı. En başta sarhoş olmadıklarını belirtir. Aksine, olup bitenler Tanrı'nın Sözü'nde çok önceden vaat edilen bir olaydır diye

söyler. Sonra Peygamber Yoel'in yazılarından uzun bir alıntı aktardı. Mesih'ten yaklaşık 600 sene önce yaşamış Yoel son günlerde baş gösterecek pek çok belirti aktarmıştı. Bunların arasında Kutsal Ruh'un dökülüşü hep tekrarlanır. (bkz. Yeşaya 59:21; Hezekiel 11:19) Yani Kutsal Ruh'un gelişi sürpriz değildi. Son günlerin önemli bir işaretiydi. Özellikle Yeremya yeni bir antlaşmadan söz etti (Yeremya 31:31-34). Bu Yeni Antlaşma'nın en büyük farkı da şuydu ki Tanrı'nın buyrukları artık insanın yüreğine kazılacaktı. Bu da Kutsal Ruh'un vasıtasıyla gerçekleşti. (bkz. Hezekiel 36:26-27)

Ardından Petrus İsa'dan söz etmeye başlar. İlginçtir ki daha 50 gün önce Mesih'i inkar etmiş Petrus bu defa bayram için toplanmış binlerce vatandaşlarının önünde 'İsa'yı siz öldürdünüz' diyebiliyor. Ayrıca Mesih'in '*ölüme tutsak kalması olanaksızdı*' diye belirtir. Sonra yine Eski Antlaşma'dan Mesih'in dirilişini vaat eden 16. Mezmur'dan bir alıntı yapar. Bu yazılanlar Davut için yazılmış olamazdı çünkü o çoktan ölmüştü, tersine O'nun soyundan gelen ve beklenen Kral Mesih için yazılmıştı: '*O, ölümler diyarına terk edilmedi, bedeni çürümedi.*' Bu çok ilginç çünkü tıbbi olarak ölmüş bir bedenin üçüncü günden sonra çürümeye başladığı bilinir. Mesih ise yaklaşık bin sene önce Tanrı'nın Davut aracılığıyla belirttiği gibi öldükten tam üç gün sonra dirildi. Bu gerçekten inanılmaz bir belirtiydi.

Son olarak Petrus 110. Mezmur'dan bir alıntı daha yapar. Orada Mesih'in Tanrı'nın sağında oturacağı yazıyor. Evet, Mesih göğe alındıktan sonra Baba'sının sağına oturdu. Birinin sağında oturmak en ayrıcalıklı konuma sahip olmak demek. Ancak bu peygamberlik sözünde ilginç bir ayrıntı daha var ki Mesih'e '*Rab*' diye hitap edilir. *Yani Rab Tanrı, Rab İsa Mesih'e sağında oturdu.* Böylece son sözünde Petrus şunu der: '*Tanrı sizin çarmıha gerdiğiniz İsa'yı hem Rab hem Mesih yapmıştır.*' İşte gördüğümüz gibi İsa hem beklenen ünlü Kral Mesih'tir hem de Tanrı'nın sıfatına sahip Rab'dir. Kutsal Kitap'ın bu konudaki öğretisi çok net ve açıktır. Tüm bu olanlar çoktan Rab'bin Kelamında vaat edilmişti. Yahudiler gibi bunları anlamakta zorlanabiliriz ama bu gerçeği değiştirmez. İsa Mesih; Rab ve Kurtarıcıdır! Peki ne yapacağız? Bazılarının yaptığı gibi Tanrı'nın Sözüne karşı direnecek miyiz yoksa önünde diz mi çökeceğiz?

İLK TOPLULUK

Elçilerin İşleri 2:37-47

³⁷Bu sözleri duyanlar, yüreklerine hançer saplanmış gibi oldular. Petrus ve öbür elçilere, “Kardeşler, ne yapmalıyız?” diye sordular. ³⁸Petrus onlara şu karşılığı verdi: “Tövbe edin, her biriniz İsa Mesih'in adıyla vaftiz olsun. Böylece günahlarınız bağışlanacak ve Kutsal Ruh armağanını alacaksınız. ³⁹Bu vaat sizler, çocuklarınız, uzaktakilerin hepsi için, Tanrımız Rab'bin çağıracağı herkes için geçerlidir.” ⁴⁰Petrus daha birçok sözlerle onları uyardı. “Kendinizi bu sapık kuşaktan kurtarın!” diye yalvardı. ⁴¹Onun sözünü benimseyenler vaftiz oldu. O gün yaklaşık üç bin kişi topluluğa katıldı. ⁴²Bunlar kendilerini elçilerin öğretisine, paydaşlığa, ekmek bölmeye ve duaya adadılar. ⁴³Herkesi bir korku sarmıştı. Elçilerin aracılığıyla birçok belirtiler ve harikalar yapıyordu. ⁴⁴İmanlıların tümü bir arada bulunuyor, her şeyi ortaklaşa kullanıyorlardı. ⁴⁵Mallarını mülklerini satıyor ve bunun parasını herkese ihtiyacına göre dağıtıyorlardı. ⁴⁶⁻⁴⁷Her gün tapınakta toplanmaya devam eden imanlılar, kendi evlerinde de ekmek bölüp içten bir sevinç ve sadelikle yemek yiyor ve Tanrı'yı övüyorlardı. Bütün halkın beğenisini kazanmışlardı. Rab de her gün yeni kurtulanları topluluğa katıyordu.

AÇIKLAMA: Kilise hiç beklenmedik bir patlamayla başladı. Eskiden balıkçı olan Petrus tüm Yahudi halkına vaaz vermesi üzerinde halk şaşkınlık içinde? ‘Ne yapmalıyız’ diye karşılık verdi. Petrus, Yahya'nın ve Mesih'in yaptığı gibi onları tövbeye ve vaftize çağırdı. Mesih'e imanla bağlanan herkesin aynı şekilde Kutsal Ruh'la vaftiz olacağını da söyledi. Aynı zamanda Mesih'in adıyla vaftiz olanların günahlarının da bağışlanacağını belirtti. Bu peygamberlerin çok önceden söz ettikleri, Yeni Antlaşma'nın da en belirgin unsurlarından biridir: ‘Suçlarını bağışlayacağım, günahlarını bir daha anmayacağım’(Yeremya 31:34).’ Ne harika bir vaat! Eski Antlaşma'da günahlar hiç silinmiyordu, hatta insanlar kurban kesmek için her tapınağa döndüğünde bir daha günahlarıyla karşı karşıyaydılar. Fakat İsa Mesih günahlarımıza karşılık kurban olduktan sonra diğer kurbanlara artık

gerek kalmadı. Çünkü *Mesih son ve kalıcı kurbandır* (İbraniler 10:10-18).

Bazıları bu ayetlerden vaftiz olunarak günahlarımızdan arınıyoruz gibi yanlış bir düşünceye kapılabilir. Elbette ki vaftiz suyu kimsenin yüreğini aklayamaz, ancak Mesih'in çarmıhta akıtılan kanı, günahlarımızı ortadan kaldıracaktır. Böylece yalnız İsa'ya iman ederek aklanıyoruz. Vaftiz ise bunun sembolik yansımasıdır. İnsanın vaftiz olması için önce Mesih'e iman etmesi şarttır, sonrasında ise Mesih'in adına vaftiz edilerek yeni inancını tüm herkese ikrar etmiş olur. Vaftiz kesinlikle çok önemli bir tanıklıktır ancak şunu unutmamalıyız ki bizi esas kurtaran İsa Mesih'in kanıdır. (bkz. Efesliler 2:8-9) Son olarak da, Petrus bu müjde kapısının tüm herkese açık olduğunu vurguladıktan sonra bir gün içinde üç bin kişi imanlılar topluluğuna katıldı. Gerçekten inanılmaz bir olaydı.

Ardından yeni imanlılar hep birlikte toplanmaya devam ettiler. Kırk ikinci ayette ilk imanlılar için en çok önem taşıyan unsurları görebiliyoruz: 1. Öğreti 2. Paydaşlık 3. Ekmek bölmek (*Rab'bin Sofrası*) 4. Dua. Bunlar kilise toplantılarının olmazsa olmazlarıdır. Sağlıklı bir kilise topluluğu için sürekli bunlara odaklanmalı. Böylece ilk imanlılar kimi zaman evden eve dolaşarak tapınıyorlardı kimi zaman tapınakta halkın önünde toplu halde ibadet ediyordu. Her şeylerini ortaklaşa paylaşarak gerçek bir aile samimiyetiyle birbirine davranıyorlardı. Sonuç olarak imanlılar topluluğu Rab'bin bereketini gördü ve her geçen gün daha da büyüdü. Bizler de sağlıklı bir kilise istiyor muyuz? O zaman ilk kilisenin yaptıklarını örnek almalıyız. İşte bu kardeşlik sevgisi dünyayı sarstı bir kere, bir daha da sarsabilir.

GÜZEL KAPIDA OLAY

Elçilerin İşleri 3:1-26

¹Bir gün Petrus'la Yuhanna, saat üçte, dua vaktinde tapınağa çıkıyorlardı. ²O sırada, doğuştan kötürüm olan bir adam, tapınağın Güzel Kapı diye adlandırılan kapısına getiriliyordu. Tapınağa girenlerden para dilenmesi için onu her gün getirip oraya bırakırlardı. ³Tapınağa girmek üzere olan Petrus'la Yuhanna'yı gören adam, kendilerinden sadaka istedi. ⁴Petrus'la Yuhanna ona dikkatle baktılar. Sonra Petrus, "Bize bak" dedi. ⁵Adam, onlardan bir şey alacağını umarak gözlerini onların üzerine dikti. ⁶Petrus, "Bende altın ve gümüş yok, ama bende olanı sana veriyorum" dedi. "Nasıralı İsa Mesih'in adıyla, yürü!" ⁷Sonra onu sağ elinden kavrayıp kaldırdı. Adamın ayakları ve bilekleri o anda sapasağlam oldu. ⁸Sıçrayıp ayağa kalktı, yürümeye başladı. Yürüyüp sıçrayarak, Tanrı'yı överek onlarla birlikte tapınağa girdi. ⁹Bütün halk, onun yürüyüp Tanrı'yı övdüğünü gördü. ¹⁰Onun, tapınağın Güzel Kapısı'nda oturup para dilenen kişi olduğunu anlayınca ondaki değişiklik karşısında büyük bir hayret ve şaşkınlığa düştüler. ¹¹Adam, Petrus'la Yuhanna'yı bir türlü bırakamıyordu. Bütün halk hayret içinde Süleyman'ın Eyvanı denilen yerde onlara doğru koştu. ¹²Bunu gören Petrus halka şöyle seslendi: "Ey İsraililer, buna neden şaştınız? Neden gözlerinizi dikmiş bize bakıyorsunuz? Kendi gücümüz ya da dindarlığımızla bu adamın yürümesini sağlamışız gibi...!" ¹³İbrahim'in, İshak'ın ve Yakup'un Tanrısı, atalarımızın Tanrısı, Kulu İsa'yı yüceltti. Siz O'nu ele verdiniz. Pilatus O'nu serbest bırakmaya karar verdiği halde, siz O'nu Pilatus'un önünde reddettiniz. ¹⁴Kutsal ve adil Olan'ı reddedip bir katilin salıverilmesini istediniz. ¹⁵Siz Yaşam Önderi'ni öldürdünüz, ama Tanrı O'nu ölümden diriltti. Biz bunun tanıklarıyız. ¹⁶Gördüğünüz ve tanıdığınız bu adam, İsa'nın adı sayesinde, O'nun adına olan imanla sapasağlam oldu. Hepinizin gözü önünde onu tam sağlığa kavuşturan, İsa'nın aracılığıyla etkin olan imandır. ¹⁷"Şimdi ey kardeşler, yöneticileriniz gibi sizin de bilgisizlikten ötürü böyle davrandığınızı biliyorum. ¹⁸Ama bütün peygamberlerin ağzından Mesih'i'nin* acı çekeceğini önceden bildiren Tanrı, sözünü bu şekilde yerine getirmiştir. ¹⁹⁻²⁰Öyleyse, günahlarınızın silinmesi için tövbe edin ve Tanrı'ya dönün. Öyle ki, Rab size yenilenme fırsatları versin ve sizin için önceden belirlenen Mesih'i, yani İsa'yı göndersin. ²¹Tanrı'nın eski çağlardan beri kutsal peygamberlerinin ağzından bildirdiği gibi, her şeyin yeniden düzenleneceği zamana dek İsa'nın gökte kalması gerekiyor.

²²Musa şöyle demişti: 'Tanrınız Rab size, kendi kardeşlerinizin arasından benim gibi bir peygamber çıkaracak. O'nun size söyleyeceği her sözü dinleyin. ²³O peygamberi dinlemeyen herkes Tanrı'nın halkından koparılıp yok edilecektir.' ²⁴"Samuel ve ondan sonra konuşan peygamberlerin hepsi bu günleri duyurdu. ²⁵Sizler peygamberlerin mirasçıları, Tanrı'nın atalarınızla yaptığı antlaşmanın mirasçılarısınız. Nitekim Tanrı İbrahim'e şöyle demişti: 'Senin soyunun aracılığıyla yeryüzündeki bütün halklar kutsanacak.' ²⁶Tanrı, sizleri kötü yollarınızdan döndürüp kutsamak için Kulu'nu ortaya çıkarıp önce size gönderdi."

AÇIKLAMA: Hiç bir mucizeye şahit oldunuz mu? Çoğumuz tanık olamadık çünkü mucize demek sıra dışı, doğaüstü bir olay demek. Ancak Kilise'nin ilk çağında Tanrı mucizeler yaparak pek çok defa elçilerin işlerini pekiştirdi. Burada sözü geçen olay Tapınağın Güzel Kapı'sında gerçekleşti. Orada her gün dilenen kötürüm bir adam vardı. Ancak Petrus'la Yuhanna bir gün yanından geçerken İsa Mesih'in adıyla onu ayağa kaldırır. İnsanlar her gün göze çarpan bu adamın Tapınak'ta sıçrayarak Rab'bi övdüğünü görünce çok meraklanmıştı. Acaba neler oluyordu?

Doğal olarak halk Petrus'la Yuhanna'nın etrafına yığıldılar. Petrus ise şöyle cevap verdi: '*Neden gözlerinizi dikmiş bize bakıyorsunuz? Kendi gücümüz ya da dindarlığımızla bu adamın yürümesini sağlamışız gibi...!*' Sonra Petrus İsa Mesih'i anlatmak için bu fırsatı değerlendirir. Daha önce yaptığı gibi hiç çekinmeden Yahudilerin kendi elleriyle, vaat edilen Mesih'i öldürdüklerini söyler. Ne var ki Tanrı O'nu ölümden diriltti. Sonra Petrus, sakat adama şifa verenin, Tanrı'nın sağında, diri olan İsa Mesih'tir diye vurguladı. Ardından pek çok peygamberden alıntı yapan Petrus, Mesih'in acı çekeceğini çok önceden Tanrı'nın Sözünde bildirildiğini hatırlattı. Bunların hiç biri tesadüf değildi. Böylece halkı yine tövbe etmeye ve Mesih'e inanmaya davet eder. Çünkü eninde sonunda dünyaya dönüp herkesi yargılayacak olan da İsa Mesih'tir.

Bu gerçekten büyük bir olaydı. Peki, Rab bugün de böyle mucizeler yapamaz mı? Elbette ki yapabilir ve zaman zaman yapıyor da. Ne var ki 'mucizeperest' bazı insanlar sürekli harikalar görmek istiyor. Ancak unutuyoruz ki mucizeler her zaman olsa sıra dışı ve doğüstü olmaktan çıkar. Başkaları sürekli mucize için dua eder ve Tanrı'yı bu konuda adeta zorlamaya çalışır. Oysa ki mucize Tanrı'nın elinden geldiği gibi O'nun kutsal iradesinden de doğmalıdır. Ne var ki bazıları her şeye mucize demeye başlar. Fakat Kutsal Kitap'ta gördüğümüz mucizeler çok farklı. Rab'bin Sözüne göre bir mucize İsa Mesih'in ismiyle olur ve yapanı değil Tanrı'yı yüceltir. Ayrıca mucizeler anında tam sonuç verir ve herkesçe doğrulanır. Ne var ki bugün öne sürülen bazı harikalar araştırıldığında tespit edilemiyor bile. Bunlardan kaçınmalıyız. Mucizeler Tanrı'nın işini doğrular ve ilerletir. Son günlerde Rab'bin yeniden mucizeler yapacağını biliyoruz ancak Şeytan'ın da belirli bazı mucizeler yapacağını da biliyoruz (Matta 24:24). O yüzden dikkatli olmalıyız. Bırakalım Rab istediği şekilde işini yürütsün – bizse Petrus ve Yuhanna gibi her an her şeye hazır olalım. Rab bizi de şaşırtacaktır!

ELÇİLER MAHKEMEDE

Elçilerin İşleri 4:1-22

¹Kâhinler, tapınak koruyucularının komutanı ve Sadukiler, halka seslenmekte olan Petrus'la Yuhanna'nın üzerine yürüdüler. ²Çünkü onların halka öğretilmelerine ve İsa'yı örnek göstererek ölümlerinin dirileceğini söylemelerine çok kızmışlardı. ³Onları yakaladılar, akşam olduğu için ertesi güne dek hapse tuttular. ⁴Ne var ki, konuşmayı dinlemiş olanların birçoğu iman etti. Böylece imanlı erkeklerin sayısı aşağı yukarı beş bine ulaştı. ⁵Ertesi gün Yahudiler'in yöneticileri, ileri gelenleri ve din bilginleri Yeruşalim'de toplandılar. ⁶Başkâhin Hanan'ın yanısıra, Kayafa, Yuhanna, İskender ve başkâhin soyundan gelen herkes oradaydı. ⁷Petrus'la Yuhanna'yı huzurlarına getirtip onlara, "Siz bunu hangi güçle ya da kimin adına dayanarak yaptınız?" diye sordular. ⁸O zaman Kutsal Ruh'la dolan Petrus onlara şöyle dedi: "Halkın yöneticileri ve ileri gelenler! ⁹⁻¹⁰Eğer bugün bir hastaya yapılan iyilik nedeniyle bizden hesap soruluyor ve bu adamın nasıl iyileştiği soruşturuluyorsa, hepiniz ve bütün İsrail halkı şunu bilin: Bu adam, sizin çarmıha gerdiğiniz, ama Tanrı'nın ölümünden dirilttiği Nasıralı İsa Mesih'in adı sayesinde önünüzde sapaşğılam duruyor. ¹¹İsa,

'Siz yapıcılar tarafından hiçe sayılan,

Ama köşenin baş taşı durumuna gelen taş' tır.

¹²Başka hiç kimsede kurtuluş yoktur. Bu göğün altında insanlara bağışlanmış, bizi kurtarabilecek başka hiçbir ad yoktur." ¹³Kurul üyeleri, Petrus'la Yuhanna'nın yürekliliğini görüp de bunların eğitim görmemiş, sıradan kişiler olduklarını anlayınca şaşılar ve onların İsa'yla birlikte bulduklarını fark ettiler. ¹⁴İyileştirilen adam, Petrus ve Yuhanna'yla birlikte gözleri önünde duruyordu; bunun için hiçbir karşılık veremediler. ¹⁵Kurul üyeleri onlara dışarı çıkmalarını buyurduktan sonra durumu kendi aralarında tartışmaya başladılar. ¹⁶"Bu adamları ne yapacağız?" dediler. "Yeruşalim'de yaşayan herkes, bunların eliyle olağanüstü bir belirti gerçekleştirildiğini biliyor. Biz bunu inkâr edemeyiz. ¹⁷Ama bu haberin halk arasında daha çok yayılmasını önlemek için onları tehdit edelim ki, bundan böyle İsa'nın adından kimseye söz etmesinler." ¹⁸Böylece onları çağırdılar, İsa'nın adını hiç anmamalarını, o adı kullanarak hiçbir şey öğretmemelerini buyurdular. ¹⁹Ama Petrus'la Yuhanna şöyle karşılık verdiler: "Tanrı'nın önünde, Tanrı'nın sözünü değil

de sizin sözünüzü dinlemek doğru mudur, kendiniz karar verin. ²⁰Biz gördüklerimizi ve işittiklerimizi anlatmadan edemeyiz.”²¹Kurul üyeleri onları bir daha tehdit ettikten sonra serbest bıraktılar; onları cezalandırmak için hiçbir gerekçe bulamamışlardı. Çünkü bütün halk, olup bitenler için Tanrı'yı yüceltiyordu. ²²Nitekim bu mucize sonucu iyileşen adamın yaşı kırkı geçmişti.

AÇIKLAMA: İnsan iyi bir şey yapar da yargılanır mı? Ne yazık ki Mesih imanlıları için durum hep öyle olmuştur. Bu kez elçiler yaşı kırkı geçmiş kötürüm bir adamı Mesih'in adıyla iyileştirerek başlarına iş açtılar. Yahudilerin dini Yüksek Kurulu, çoğunlukla mucizelere inanmayan Sadukiler'den oluşuyordu. Dolayısıyla böyle bir mucize haberi yayılınca ve Petrus halkın önünde kalkıp '*dirilmiş olan Mesih sayesinde oldu*' diye ilan edince Sadukiler yerlerinde duramadılar ve onları derhal yakalayıp içeri tıkadılar. Ama tüm çabalarına rağmen imanlıların sayısı 5,000'e ulaştı, bu da sadece erkeklerin sayısı. Ertesi gün Yüksek Kurul, Petrus'la Yuhanna'yı yargılamak için huzurlarına çıkartılar.

Bu defa yeniden Kutsal Ruh'un gücü ve cesaretiyle dolan Petrus halkın önderleri karşısında İsa Mesih'in dirilişini duyurmaya başlar. Hiç çekinmeden '*Bu adamı siz çarmıha gerdiniz*' der. '*Ama Tanrı O'nu ölümden diriltti*' diye ekler. Üstelik yaşanan mucizeyi diri olan Mesih'in gökten yaptığını belirtir. Sonra şu ünlü sözler ile konuşmayı bitirir: '*Başka hiç kimsede kurtuluş yoktur. Bu göğün altında insanlara bağışlanmış, bizi kurtarabilecek başka hiçbir ad yoktur.*' Sadukiler kendi dindarlıklarıyla kurtulmayı umuyorlardı. Aynı zamanda Roma'yı devirecek büyük bir Mesih (Kral) bekliyorlardı. Ama Petrus onlara şunu önemle belirtir ki dünyayı kurtaracak Mesih'ten başka kimse yoktur. Tanrı'nın insanlara sağladığı tek kurtuluş kapısı İsa Mesih'tir – O'nun dışında başka bir şeye güvenmek boş ve yararsızdır.

Yüksek Kurul neye uğradığını şaşırды. Petrus ve Yuhanna kırsal kesimden balıkçıydılar ancak onları dinleyince sanki İsa'yı yeniden dinlemiş gibi oldular. Kurul üyeleri yapılan mucizeyi de inkar edemiyorlardı o yüzden elçileri tehdit edip göndermeye karar verdiler.

Onlara İsa'dan söz etmeyi yasakladılar. Ancak Petrus'la Yuhanna şöyle karşılık verdiler: *'Tanrı'nın önünde, Tanrı'nın sözünün değil de sizin sözünüzü dinlemek doğru mudur, kendiniz karar verin. Biz gördüklerimizi ve işittiklerimizi anlatmadan edemeyiz.'* Böylece elçiler ilk mahkemeden başarıyla çıktılar. Ancak şunu anladılar ki Mesih'i izlemek hiç kolay olmayacaktı. Daha sonra Elçi Petrus şunu yazdı: *'Doğruluk uğruna acı çekseniz bilse, ne mutlu size! İnsanların korktuğundan korkmayın, ürkmeyin... İyilik edip acı çekmek – eğer Tanrı'nın isteği buysa – kötülük yapıp acı çekmekten daha iyidir. Nitekim Mesih de bizleri Tanrı'ya ulaştırmak amacıyla doğru kişi olarak doğru olmayanlar için günah sunusu olarak ilk ve son kez öldü(1.Petrus 3:14-18).'* İzlediğimiz İsa acı çektiyse aynısı başımıza geldiğinde şaşırmayalım, tersine şükrelelim.

İKİNCİ PENTİKOST

Elçilerin İşleri 4:23-37

²³*Serbest bırakılan Petrus'la Yuhanna, arkadaşlarının yanına dönerek başkâhinlerle ileri gelenlerin kendilerine söylediği her şeyi bildirdiler.*

²⁴*Arkadaşları bunu duyunca hep birlikte Tanrı'ya şöyle seslendiler: “Ey Efendimiz! Yeri göğü, denizi ve onların içindekilerin tümünü yaratan sensin. ^{25*}Kutsal Ruh aracılığıyla kulun atamız Davut'un ağzından şöyle dedin*

‘Uluslar neden hiddetlendi,

Halklar neden boş düzenler kurdu?

²⁶*Dünyanın kralları saf bağladı,*

Hükümdarlar birleşti

Rab'be ve Mesih'i'ne karşı.’

²⁷⁻²⁸*“Gerçekten de Hirodes ile Pontius Pilatus, bu kentte İsrail halkı ve öteki uluslarla birlikte senin meshettiğin kutsal Kulun İsa'ya karşı bir araya geldiler. Senin kendi gücün ve isteğinle önceden kararlaştırdığın her şeyi gerçekleştirdiler. ²⁹Ve şimdi ya Rab, onların savurduğu tehditlere bak! Senin sözünü tam bir yüreklilikle duyurmak için biz kullarına güç ver.*

³⁰*Kutsal Kulun İsa'nın adıyla hastaları iyileştirmek için, belirtiler ve harikalar yapmak için elini uzat.” ³¹Duaları bitince toplandıkları yer sarsıldı. Hepsi Kutsal Ruh'la doldular ve Tanrı'nın sözünü cesaretle duyurmaya devam ettiler. ³²İnananlar topluluğunun yüreği ve düşüncesi birdi. Hiç kimse sahip olduğu herhangi bir şey için “Bu benimdir” demiyor, her şeylerini ortak kabul ediyorlardı. ³³Elçiler, Rab İsa'nın ölümden dirildiğine çok etkili bir biçimde tanıklık ediyorlardı. Tanrı'nın büyük lütfü hepsinin üzerindeydi. ³⁴⁻³⁵Aralarında yoksul olan yoktu. Çünkü toprak ya da ev sahibi olanlar bunları satar, sattıklarının bedelini getirip elçilerin buyruğuna verirdi; bu da herkese ihtiyacına göre dağıtılırdı. ³⁶⁻*

³⁷*Örneğin, Kıbrıs doğumlu bir Levili olan ve elçilerin Barnaba, yani Cesaret Verici diye adlandırdıkları Yusuf, sahip olduğu bir tarlayı sattı, parasını getirip elçilerin buyruğuna verdi.*

AÇIKLAMA: Petrus'la Yuhanna sıkı sıkıya İsa'yı anlatmayacaksınız

diye uyarıldılar. Ne yapsınlar şimdi? Diğer imanlılar olanları mutlaka merak ettiler. Onlara ne desinler? Kaçalım mı? Saklanalım mı? Nereye gidelim? İmanlılarla bir araya geldiklerinde onlara her şeyi anlattılar. Sonra hep birlikte dua ederek en üst mahkeme olan Tanrı'ya başvurular. Dualarında Mesih'in ölümünden tutun o anki zulme kadar olup biten her şeyin Tanrı'nın çok önceden tasarladığı plana uygun olarak gerçekleştiğini belirttiler. Yani olumsuz gelişmelere biz şaşırırsak da Rab hiç şaşırmaz. Ancak dikkatimizi çekmeli ki imanlılar tüm bu adaletsizliklere rağmen Tanrı'dan düşmanlarına karşı intikam dilemiyorlardı. Tersine sıkıntılarını Rab'bin ilahi adaletine bırakarak kutsal işini sürdürmek için cesaret ve metanet istiyorlar. Hatta bununla yetinmeyerek Rab'bin yeniden büyük işler ve harikalar gerçekleştirmesini diliyorlardı. Ne büyük yüreklilik!

Rab Tanrı bu dualarından hoşnuttu ki hemen ardından buldukları yer sarsıldı ve hepsi Kutsal Ruh'la doldular. Pentikost gününde olduğu gibi hep birlikte büyük cesaretle dolarak müjdeyi duyurmaya başladılar. Ancak bazılarımız bu noktada şunu sorabiliriz: İmanlılar Pentikost gününde Kutsal Ruh'la vaftiz oldularsa neden bir daha dolmaya gerek vardı? Bunu anlamak için Kutsal Ruh'un işleyişini kavramak lazım. Daha önce belirttiğimiz gibi bir kişi iman ettiği anda Kutsal Ruh'la vaftiz oluyor ve O hep içinde kalır. Ancak burada gördüğümüz gibi zaman zaman içimizdeki Tanrı'nın Ruhu etkisini olağanüstü bir şekilde gösterebilir. (bkz. Luka 1:67; E.İşleri 4:8) Ayrıca İncil'in öğrettiği gibi bizler de Kutsal Ruh'un etkisinde kalmak için yani O'nunla dolu dolu yaşamak için çaba sarf etmeliyiz. (bkz. Galatyalılar 5:16; Efesliler 5:18) Kısacası Kutsal Ruh her daim imanlının içindedir ancak bizdeki işleyişini kolaylaştırmak için O'na sürekli boyun eğmeliyiz. Böylece Rab aracılığımızla kutsal işlerini gerçekleştirecektir.

Ardından imanlıların büyük bir esenlik içinde hep birlikte yaşadıklarını okuyoruz. Bencillik sifra indi. Herkes her şeyini içtenlikle paylaşıyordu. Böylece aralarında yoksul olan kalmadı. Aslında binyıllardır felsefeciler olsun, devletler olsun ya da dindarlar olsun herkesin aradığı düzen budur. Tam bir eşitlik. Ancak dikkat edersek bunu sağlayan belirli bir kural ya da kurul değildi. Bu düzen

zorlamayla getirilmez. Peki nasıl oldu? Artık on binleri bulan bu kadar farklı kişi nasıl birlik olabildi? Aslında bu mucizeyi yaratan İsa Mesih'in kendisiydi. Kilise topluluğuna katılan herkes İsa Mesih'e aşıkta. Mesih'te menfaat ya da çıkar yoktu. İsa Mesih'in kendini insanlar uğruna feda ettiği gibi O'nu izleyen herkes aynı şekilde kendini feda etmelidir. İşte İsa'nın farkı bu, o yüzden dünyayı değiştirecek ve düzeltecek olan İsa Mesih'tir diye inanıyoruz, başka türlü olmaz. Biz Mesih imanlıları sağa sola, farklı mezheplere bakmak yerine ilk kilisenin bu yaptıklarına bakarak örnek almalıyız. Ancak o zaman bu dünyaya esenlik gelecektir. Ancak o zaman yeniden Pentikost yaşanacaktır.

BÜYÜK GÜNAH

Elçilerin İşleri 5:1-16

¹⁻²Hananya adında bir adam, karısı Safira'nın onayıyla bir mülk sattı, paranın bir kısmını kendine saklayarak gerisini getirip elçilerin buyruğuna verdi. Karısının da olup bitenlerden haberi vardı. ³Petrus ona, "Hananya, nasıl oldu da Şeytan'a uydun, Kutsal Ruh'a yalan söyleyip mülkün parasının bir kısmını kendine sakladın?" dedi. ⁴"Mülk satılmadan önce sana ait değil miydi? Sen onu sattıktan sonra da parayı dilediğin gibi kullanamaz mıydın? Neden yüreğinde böyle bir düzen kurdun? Sen insanlara değil, Tanrı'ya yalan söylemiş oldun." ⁵Hananya bu sözleri işitince yere yıkılıp can verdi. Olanları duyan herkesi büyük bir korku sardı. ⁶Gençler kalkıp Hananya'nın ölüsünü kefenlediler ve dışarı taşıyıp gömdüler. ⁷Bundan yaklaşık üç saat sonra Hananya'nın karısı, olanlardan habersiz içeri girdi. ⁸Petrus, "Söyle bana, mülkü bu fiyata mı sattınız?" diye sordu. "Evet, bu fiyata" dedi Safira. ⁹Petrus ona şöyle dedi: "Rab'bin Ruhunu sınamak için nasıl oldu da sözbirliği ettiniz? İşte, kocanı gömenlerin ayak sesleri kapıda, seni de dışarı taşıyacaklar." ¹⁰Kadın o anda Petrus'un ayakları dibine yıkılıp can verdi. İçeri giren gençler onu ölmüş buldular, onu da dışarı taşıyarak kocasının yanına gömdüler. ¹¹İnanlılar topluluğunun tümünü ve olayı duyanların hepsini büyük bir korku sardı. ¹²Elçilerin aracılığıyla halk arasında birçok belirtiler ve harikalar yapıyordu. İnanlıların hepsi Süleyman'ın Eyvanı'nda toplanıyordu. ¹³Halk onlara büyük saygı duyduğu halde, dışarıdan hiç kimse onlara katılmayı göze alamıyordu. ¹⁴Buna karşın, Rab'be inanıp topluluğa katılan erkek ve kadınların sayısı giderek arttı. ¹⁵Bütün bunların sonucu, yoldan geçen Petrus'un hiç değilse gölgesi bazılarının üzerine düşsün diye halk, hasta olanları caddelere çıkartıp şilteler ve döşekler üzerine yatırır oldu. ¹⁶Yeruşalim'in çevresindeki kasabalardan da kalabalıklar geliyor, hastaları ve kötü ruhlardan acı çekenleri getiriyorlardı. Bunların hepsi iyileştirildi.

AÇIKLAMA: Kilisede her şey güzel gidince Rab'be sadık olmak kolaydır. Ancak araya Şeytan girince önderler ne yapmalı? Bu sırada ilk kilise harika gidiyordu, git gide büyüyordu. Fakat bu bölümde

Şeytan ortalığı karıştırmayı başarır. Sonuç olarak iki imanlı, Hananya ve eşi Safira, yere düşüp ölüyor. Peki ne oldu? Başta Petrus'un tepkisi çok sert gibi görünebilir. Aslında olay şu: o dönemki imanlıların bir çoğu yaptığı gibi Hananya ile Safira bir mülk satıp bunu kiliseye bağışlamaya söz veriyorlar. Ancak ellerine sıcak para geçince paranın bir kısmını kendilerine ayırmaya karar verdiler. Elbette ki normal şartlarda bunu yapmaya hakları vardı ancak unutmayalım ki onlar hepsini kiliseye bağışlamaya söz verdiler. Böylece Hananya Petrus'a parayı teslim ettiğinde hepsini verir gibi davrandı. Bu bir yalandı. Kutsal Ruh'un yardımıyla bunu sezen Petrus: '*Kutsal Ruh'a nasıl yalan söylersin*' der ve Hananya yere düşüp can verir. Daha sonra huzuruna gelen eşi Safira kocasının yalanına ortak olduğu için aynı şekilde ölüyor ve eşinin yanına gömülüyor.

Tüm bunlar neden oldu? Aslında bu olay hem o günkü imanlılara hem de bize çok büyük bir ibret olsun diye oldu. Kilise; oyun değil, Kutsal Tanrı'nın ev halkıdır. Günaha tahammül olmaması lazım. Belki bugün bu şekilde kiliseye karşı günah işleyen herkes pat diye ölmüyor ama bu olayda Tanrı'nın günaha karşı duyduğu tiksintiyi görebiliyoruz. Bizim için bir yalan basit gibi görünebilir ama Tanrı'nın gözünde son derece murdar ve iğrenç bir şeydir. Kilise önderleri insanların '*basit*' dediği günahlara göz yumar bir şey olmaz derlerse vay hallerine. Bir günahı örtmek başta çözüm gibi görünse de eninde sonunda kiliseyi içten içe zehirler.

Bölümün devamında günaha karşı sert bir tavır sergileyen kilisenin daha çok büyüdüğünü görüyoruz. Hatta Rab aralarında mucizeler göstermeye devam eder, öyle ki elçilerin yanlarından geçenler bile şifa buluyorlardı. İşte bu neden oldu? Çünkü Şeytan'ın oyununa gelmeyip günaha karşı set çektiler. Ne yazık bizler bazen günahı ört pas etmeyi marifet bile sayarız ama bu aslında topluluğa tökez oluyor. Bu konuda ilk kiliseyi örnek alırsak iyi ederiz. Kilisede günaha taviz vermeyelim, başta zor olsa da eninde sonuna kutsal Rab'bimizin bereketini göreceğimize emin olabiliriz.

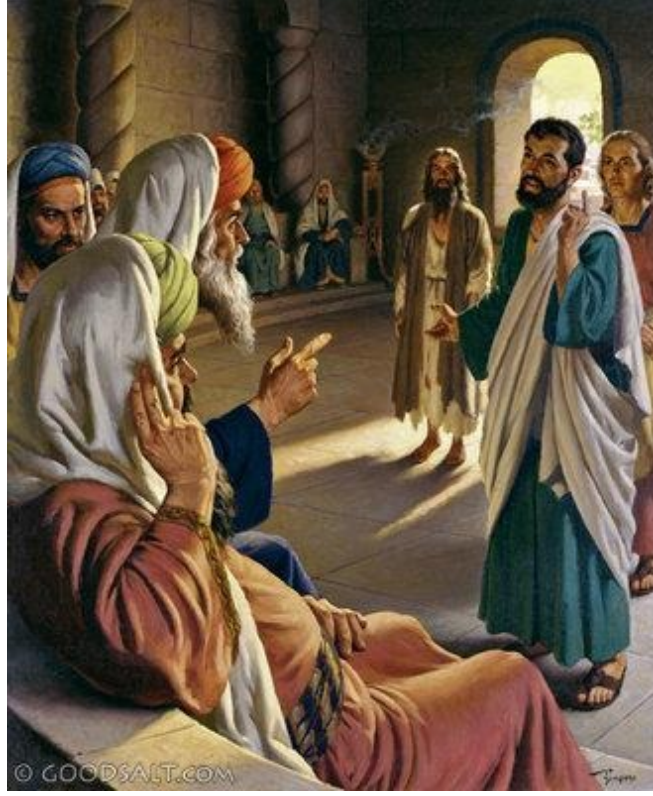
SAYGILI İTİRAZ

Elçilerin İşleri 5:17-42

17-18 Bunun üzerine, kıskançlıkla dolan başkâhin ve yanındakilerin hepsi, yani Saduki mezhebinden olanlar, elçileri yakalatıp devlet tutukevine attırdılar. *19-20* Ama geceleyin Rab'bin bir meleği zindanın kapılarını açıp onları dışarı çıkarttı. “Gidin! Tapınağa girip bu yeni yaşamla ilgili sözlerin hepsini halka duyurun” dedi. *21* Elçiler bu buyruğa uyararak gün doğarken tapınağa girip öğretmeye başladılar. Başkâhin ve yanındakiler gelince Yüksek Kurul'u, İsrail halkının bütün ileri gelenlerini toplantıya çağırdılar. Sonra elçileri getirtmek için tutukevine adam yolladılar. *22-23* Ne var ki, görevliler zindana vardıklarında elçileri bulamadılar. Geri dönerek şu haberi ilettiler: “Tutukevini kilitli ve tam bir güvenlik altında, nöbetçileri de kapılarda durur bulduk. Ama kapıları açtığımızda içerde kimseyi bulamadık!” *24* Bu sözleri işiten tapınak koruyucularının komutanıyla başkâhinler şaşkına döndüler, bu işin sonunun nereye varacağını merak etmeye başladılar. *25* O sırada yanlarına gelen biri, “Bakın, hapse attığınız adamlar tapınakta dikilmiş, halka öğretiyor” diye haber getirdi. *26* Bunun üzerine komutanla görevliler gidip elçileri getirdiler. Halkın kendilerini taşlamasından korktukları için zor kullanmadılar. *27-28* Elçileri getirip Yüksek Kurul'un önüne çıkardılar. Başkâhin onları sorguya çekti: “Bu adı kullanarak öğretmeyin diye size kesin buyruk vermiştik” dedi. “Ama siz öğretinizi Yeruşalim Kenti'nin her tarafına yaydınız. İlle de bizi bu adamın kanını dökmekten sorumlu göstermek istiyorsunuz.” *29* Petrus ve öbür elçiler şöyle karşılık verdiler: “İnsanlardan çok, Tanrı'nın sözünü dinlemek gerek. *30* Atalarımızın Tanrısı, sizin çarmıha gererek öldürdüğünüz İsa'yı diriltti. *31* İsrail'e, günahlarından tövbe etme ve bağışlanma fırsatını vermek için Tanrı O'nu Önder ve Kurtarıcı olarak kendi sağına yükseltti. *32* Biz, Tanrı'nın kendi sözünü dinleyenlere verdiği Kutsal Ruh'la birlikte bu olayların tanıklarımız.” *33* Kurul üyeleri bu sözleri işitince çok öfkelendiler ve elçileri yok etmek istediler. *34-35* Ama bütün halkın saygısını kazanmış bir Kutsal Yasa öğretmeni olan Gamaliel adlı bir Ferisi, Yüksek Kurul'da ayağa kalktı, elçilerin kısa bir süre için dışarı çıkartılmasını buyurarak kurul üyelerine şunları söyledi: “Ey İsraililer, bu adamlara yapacağınızı iyi düşünün! *36* Bir süre önce Tевdas da kendi kendisiyle ilgili büyük iddialarda bulunarak başkaldırdı. Dört yüz kadar kişi de ona katıldı. Ama adam öldürüldü, izleyicilerinin hepsi dağıtıldı, hareket yok oldu. *37* Ondan sonra, sayım

yapıldığı günlerde ortaya çıkan Celileli Yahuda, pek çok insanı ayartıp peşine taktı. Ama o da öldürüldü ve izleyicilerinin hepsi darmadağın oldu. ³⁸Şimdi size şunu söyleyeyim: Bu adamlarla uğraşmayın, onları rahat bırakın! Çünkü bu girişim, bu hareket insan işiyse, yok olup gidecektir. ³⁹Yok eğer Tanrı'nın işiyse, bu adamları yok edemezsiniz. Hatta kendinizi Tanrı'ya karşı savaşır durumda bulabilirsiniz." Kurul üyeleri Gamaliel'in bu öğüdünü kabul ettiler. ⁴⁰Elçileri içeri çağırıp kamçılattılar ve İsa'nın adından söz etmemelerini buyurduktan sonra salıverdiler. ⁴¹Elçiler İsa'nın adı uğruna hakarete layık görüldükleri için Yüksek Kurul'un huzurundan sevinç içinde ayrıldılar. ⁴²Her gün tapınakta ve evlerde öğretmekten ve Mesih İsa'yla ilgili Müjde'yi yaymaktan geri kalmadılar.

AÇIKLAMA: Elçiler bir kere uyarıldılar, Mesih adına konuşmayacaksınız diye. Fakat onlar insandan korkmak yerine Tanrı'nın iradesine boyun eğerek Mesih'in tanıklığını yapmaya kararlıydılar. Ancak mucizeler çoğaldıkça dini önderler, özellikle Sadukiler, dayanamayıp elçileri yine içeri attırdılar. Sabah olunca yargılamak için onları cezaevinden çağırdıklarında, hücrede kimseyi bulamadılar. Rab geceleyin onları tutukevinden çıkartarak bir mucize daha yapmıştı. Acaba nereye gitmişlerdi? Kaçmışlar mıydı? Hayır! Elçiler her zamanki gibi Tapınak'ta tüm halkın önünde İsa Mesih'i anlatıyorlardı. Ne cesaret! Yanlarına gelen askerler bu defa zor kullanmadan onları mahkemeye çağırdılar.

Önderler her zamanki gibi elçilere yine fırça atmaya başladılar. Petrus ise çok net bir cevap verdi: *'İnsanlardan çok Tanrı'nın sözünü dinlemek gerek.'* Sonra dini liderlere de Mesih'i duyurmaya başlar. Önderler kudurdular ve imanlıları yok etmek için plan yapmaya başladılar. Ancak ünlü bir din bilgini olan Gamaliel ayağa kalkıp onları sakinleştirdi. Yürüttüğü mantık çok basitti: Bu adamlar kendi kendilerine bir şey yapıyorlarsa bu hareket zaten dağılacaktır. Ama onlar Tanrı adına bir şeyler yapıyorsa onları kimse durduramayacaktır. Böylece elçileri biraz hırpaladıktan sonra özgür bırakmaya karar verirler. Ancak ne ilginçtir ki yeni dayak yemiş elçiler büyük bir sevinçle ayrılıyorlar. Neden? Çünkü Mesih uğrunu acı çekmeyi büyük bir şeref saydılar. Evet, korkunç acılara katlanan Mesih'imiz uğruna sıkıntı görmek bizim için en büyük onur kaynağıdır. Böylece kaldıkları yerden devam ederek her gün herkese Mesih'in müjdesini duyurmaya devam ettiler.

Bu aslında bizim için önemli bir emsaldir. Kutsal Kitap'a göre bizler, başımızdaki anne baba olsun, patron olsun, devlet olsun, üzerimizde yetkili kılınmış olan her yönetime boyun eğmeliyiz. (bkz. Romalılar 13; 1.Petrus 2:13-19) Fakat bu yönetim Tanrı'nın iradesine karşı bir şey yapmamızı isterse ne yapmalıyız? Bu noktada en üst yönetim olan Tanrı'ya boyun eğmeliyiz. Bu demek değil ki hoşumuza gitmeyen her

hangi bir konu için isyan çıkartabiliriz. Ancak özellikle Tanrı'nın sözüne karşı gelen bir emir ya da uygulama söz konusuysa bizler öncelikle Tanrı'ya itaat etmeliyiz. Örneğin ailemiz ya da bağlı bulunduğumuz hükümet, Mesih adına dua edemezsiniz derse, bizler Petrus'un yaptığı gibi saygılı bir şekilde, *'İnsanlardan çok Tanrı'nın sözünü dinlemek gerek'* diye itiraz edebiliriz. Tabii bunu yaptığımızda yine büyük sıkıntılar yaşayabiliriz ancak Tanrı'yı onurlandırdığımız için O'nun desteğinden yararlanabileceğimize emin olabiliriz. Kutsal Sözünde dediği gibi: *'Beni onurlandıranı ben de onurlandırırım(1.Samuel2:30).'* İşte gerçek onur ve şeref kaynağı budur!

HİZMET RUHU

Elçilerin İşleri 6:1-15

¹İsa'nın öğrencilerinin sayıca çoğaldığı o günlerde, Grekçe konuşan Yahudiler, günlük yardım dağıtımında kendi dullarına gereken ilginin gösterilmediğini ileri sürerek İbranice konuşan Yahudiler'den yakınmaya başladılar. ²Bunun üzerine Onikiler, bütün öğrencileri bir araya toplayıp şöyle dediler: "Tanrı'nın sözünü yayma işini bırakıp maddi işlerle uğraşmamız doğru olmaz. ³Bu nedenle, kardeşler, aranızdan Ruh'la ve bilgelikle dolu, yedi saygın kişi seçin. Onları bu iş için görevlendirelim. ⁴Biz ise kendimizi duaya ve Tanrı sözünü yaymaya adayalım." ⁵⁻⁶Bu öneri bütün topluluğu hoşnut etti. Böylece, iman ve Kutsal Ruh'la dolu biri olan İstefanos'un yanısıra Filipus, Prohoros, Nikanor, Timon, Parmenas ve Yahudiliğe dönen Antakyalı Nikolas'ı seçip elçilerin önüne çıkardılar. Elçiler de dua edip ellerini onların üzerine koydular. ⁷Böylece Tanrı'nın sözü yayılıyor, Yeruşalim'deki öğrencilerin sayısı arttıkça artıyor, kâhinlerden birçoğu da iman çağrısına uyuyordu. ⁸Tanrı'nın lütfuyla ve kudretle dolu olan İstefanos, halk arasında büyük belirtiler ve harikalar yapıyordu. ⁹Ne var ki, Azatlılar Havrası diye bilinen havranın bazı üyeleri ve Kirene'den, İskenderiye'den, Kilikya'dan ve Asya İli'nden bazı kişiler İstefanos'la çekişmeye başladılar. ¹⁰Ama İstefanos'un konuşmasındaki bilgeliğe ve Ruh'a karşı koyamadılar. ¹¹Bunun üzerine birkaç kişiyi el altından ayartarak onlara, "Bu adamın Musa'ya ve Tanrı'ya karşı küfür dolu sözler söylediğini duyduk" dedirttiler. ¹²Böylelikle halkı, ileri gelenleri ve din bilginlerini kızdırttılar. Gidip İstefanos'u yakaladılar ve Yüksek Kurul'un önüne çıkardılar. ¹³Getirdikleri yalancı tanıklar, "Bu adam durmadan bu kutsal yere ve Yasa'ya karşı konuşuyor" dediler. ¹⁴"'Nasıralı İsa burayı yıkacak, Musa'nın bize emanet ettiği töreleri de değiştirecek' dediğini duyduk." ¹⁵Kurul'da oturanların hepsi, İstefanos'a baktıklarında yüzünün bir melek yüzüne benzediğini gördüler.

AÇIKLAMA: Kutsal Ruh'un olağanüstü işleri sayesinde ilk kilise alabildiğine büyüdü. Ancak Tanrı'nın çalıştığı yerde Şeytan boş durmaz. Ufak ufak söylenmeler ortalıkta uçuşmaya başladı. O dönemde kilise özellikle dullara yardım ederdi. Yanlış anlamayalım kilise bir hayır kurumuna dönüşmedi. Fakat gerçek anlamıyla kimsesiz

olan imanlılardan yardımını esirgemezdi. Ne var ki aslen Yahudi ama dışarıda büyümüş dolayısıyla yalnızca Grekçe konuşan bazı imanlılar kendilerine ikinci sınıf muamelesi yapıldığını ileri sürmeye başladı. O sırada Mesih'in on iki havarisi kiliseye önderlik yapıyordu ve sorunu çözmek için bir araya geldiler. Burada çok önemli bir şey tespit ettiler: *'Tanrı'nın sözünü yayma işini bırakıp maddi işlerle uğraşmamız doğru olmaz.'* Mesih imalılarının sayısı çoğaldıkça haliyle ihtiyaçları ve sorunları da çoğaldı. Önderler her şeyin peşinden koşamayacaklarını anladılar dolayısıyla görev dağıtımını yapmaya karar verdiler. Bu hizmet işini son derece kabiliyetli bir takım adama bırakmak için aralarında yedi hizmetkar seçtiler. Böylece hem soruna köklü bir çözüm buldular hem de asıl işlerinden *'dua ve Tanrı'nın sözünü yayma'* işinden uzaklaşmadılar.

Bu örnek sağlıklı bir kilisenin işleyişi hakkında çok önemli bir şeyler öğretir bize. Mesih'in Kilisesi kucağını kimsesizlere her zaman açık tutmalı. Aynı zamanda insanların menfaatlerinden sakınmalı. Özellikle kilise önderleri bu tür maddi işlere karışmamalı. Çünkü nerede para dönüyorsa orada çıkarlar da baş gösterir. Bunun için yapılacak maddi işler varsa önderler değil başkaları bu önemli görevi üstlenmeli. Ancak bu maddi işlere bakmak için seçilen adamlara bakarsak onların da son derece ruhsal olduklarını görebiliyoruz. Yani maddi ve manevi her iş önemlidir ancak hatları karıştırmamaya dikkat etmeliyiz. Ne yazık ki bugün çoğu kiliselerde işin çoğunu ya da hepsini tek bir kişi üstlenir. Ancak ilk kilisede hep çoğul önderlik ve çok sağlıklı bir görev dağılımı görebiliyoruz.

Yardım hizmetine atanan kişilerden biri İstefanos'tu. Kendisi için *'iman ve Kutsal Ruh'la dolu'* ifadesi geçer. Kendisi kilisede *'diyakon'* yani hizmetkâr olarak atandıysa da yine son derece aktif ve etkin bir müjdeciydi. Her fırsatta insanlara İsa Mesih'i anlatıyordu. Özellikle Azatlılar Havrası denilen bir yere gider ve oradakilerle tartışırdı. Ancak onlar kendisinde bulunan bilgelikle baş edemediklerinden dolayı kısa bir süre sonra onu yok etmek için üzerine bir çok iftira atmaya başladılar. Böylece onu tutuklatırıp dini Yüksek Kurul'un önüne getirdiler. Ama ne ilginçtir ki herkes ona kıskançlık ve kinle bakarken, İstefanos'un suratı bir meleğin yüzüne benziyordu. İşte

gerçek hizmet ruhu budur. Mesih'in Kilisesi'nde hepimizin görevi farklı ama hepimiz her şeyimizle İsa'ya tanık olmaya çağrıldık. İstefanos'un üzerinde olan bu ilahi güç bizim üzerimizde de etkin olsun diye dua edelim.

İLK ŞEHİT

Elçilerin İşleri 7:1-60

¹Başkâhin, “Bu iddialar doğru mu?” diye sordu. ²⁻³* İstefanos şöyle karşılık verdi: “Kardeşler ve babalar, beni dinleyin. Atamız İbrahim daha Mezopotamya'dayken, Harran'a yerleşmeden önce, yüce Tanrı ona görünüp şöyle dedi: ‘Ülkeni, akrabalarını bırak, sana göstereceğim ülkeye git.’ ⁴* “Bunun üzerine İbrahim Kildaniler'in ülkesini bırakıp Harran'a yerleşti. Babasının ölümünden sonra da Tanrı onu oradan alıp şimdi sizin yaşadığınız bu ülkeye getirdi. ⁵* Burada ona herhangi bir miras, bir karış toprak bile vermemişti. Ama İbrahim'in o sırada hiç çocuğu olmadığı halde, Tanrı bu ülkeyi mülk olarak ona ve ondan sonra gelecek torunlarına vereceğini vaat etti. ⁶* Tanrı şöyle dedi: ‘Senin soyun yabancı bir ülkede, gurbette yaşayacak. Dört yüz yıl köle olarak çalıştırılacak, baskı göreceksin. ⁷ Ama ben kölelik edecekleri ulusu cezalandıracağım. Bundan sonra oradan çıkacak ve bana bu yerde tapınacaklar.’ ⁸* Sonra Tanrı onunla, sünnete dayalı antlaşmayı yaptı. Böylelikle İbrahim, İshak'ın babası oldu ve onu sekiz günlükken sünnet etti. Ve İshak Yakup'un, Yakup da on iki büyük atamızın babası oldu. ⁹⁻¹⁰* “Yusuf'u kıskanan atalarımız, onu köle olarak Mısır'a sattılar. Ama Tanrı onunlaydı ve onu bütün sıkıntılardan kurtardı. Ona bilgelik vererek Mısır Firavunu'nun gözüne girmesini sağladı. Firavun da onu Mısır ve bütün saray halkı üzerine yönetici atadı. ¹¹* “Sonra bütün Mısır ve Kenan ülkesini kıtlık vurdu, büyük sıkıntılar başladı. Atalarımız yiyecek bulamadılar. ¹² Mısır'da tahıl bulunduğunu duyan Yakup, atalarımızı oraya ilk yolculuklarına gönderdi. ¹³* Mısır'a ikinci gelişlerinde Yusuf kardeşlerine kimliğini açıkladı. Firavun böylece Yusuf'un ailesini tanımış oldu. ¹⁴* Yusuf haber yollayıp babası Yakup'u ve bütün akrabalarını, toplam yetmiş beş kişiyi çağırttı. ¹⁵* Böylece Yakup Mısır'a gitti. Kendisi de atalarımız da orada öldüler. ¹⁶* Kemikleri sonra Şekem'e getirilerek İbrahim'in Şekem'de Hamor oğullarından bir miktar gümüş karşılığında satın almış olduğu mezara konuldu. ¹⁷* “Tanrı'nın İbrahim'e verdiği sözün gerçekleşeceği zaman yaklaştığında, Mısır'daki halkımızın nüfusu bir hayli çoğalmıştı. ¹⁸ Sonunda Yusuf hakkında bilgisi olmayan yeni bir kral Mısır'da tahta çıktı. ¹⁹* Bu adam, halkımıza karşı haince davrandı, atalarımıza kötülük etti. Onları, yeni doğan çocuklarını açıkta bırakıp ölüme terk etmeye zorladı. ²⁰⁻²¹* “O sırada, son derece güzel bir çocuk olan Musa doğdu. Musa, üç ay babasının evinde beslendikten sonra açıkta bırakıldı. Firavunun kızı

onu bulup evlat edindi ve kendi oğlu olarak yetiştirdi. ²²Musa, Mısırlılar'ın bütün bilim dallarında eğitildi. Gerek sözde, gerek eylemde güçlü biri oldu. ^{23*}“Kırk yaşını doldurunca Musa'nın yüreğinde öz kardeşleri İsrailoğulları'nın durumunu yakından görme arzusu doğdu. ²⁴Onlardan birine haksızlık edildiğini gören Musa, onu savundu. Haksızlığı yapan Mısırlı'yı öldürerek ezilenin öcünü aldı. ²⁵‘Kardeşlerim Tanrı'nın benim aracılığımla kendilerini kurtaracağını anlarlar’ diye düşünüyordu. Ama onlar bunu anlamadılar. ²⁶Ertesi gün Musa, kavga eden iki İbrani'yle karşılaşınca onları barıştırmak istedi. ‘Efendiler’ dedi, ‘Siz kardeşsiniz. Niye birbirinize haksızlık ediyorsunuz?’ ²⁷“Ne var ki, soydaşına haksızlık eden kişi Musa'yı yana iterek, ‘Kim seni başımıza yönetici ve yargıç atadı?’ dedi. ²⁸‘Yoksa dün Mısırlı'yı öldürdüğün gibi beni de mi öldürmek istiyorsun?’ ^{29*}Bu söz üzerine Musa Midyan ülkesine kaçtı. Orada gurbette yaşadı ve iki oğul babası oldu. ^{30*}“Kırk yıl geçtikten sonra Musa'ya, Sina Dağı'nın yakınlarındaki çölde, yanan bir çalının alevleri içinde bir melek görüldü. ³¹⁻³²Musa gördüklerine şaşıtı. Daha yakından bakmak için yaklaştığında, Rab ona şöyle seslendi: ‘Senin atalarının Tanrısı, İbrahim'in, İshak'ın ve Yakup'un Tanrısı benim.’ Korkuyla titreyen Musa bakmaya cesaret edemedi.

³³“Sonra Rab, ‘Çarıklarını çıkar! Çünkü bastığın yer kutsal topraktır’ dedi. ³⁴‘Mısır'da halkıma yapılan baskıyı yakından gördüm, iniltilerini duydum ve onları kurtarmaya geldim. Şimdi gel, seni Mısır'a göndereceğim.’ ³⁵“Bu Musa, ‘Kim seni yönetici ve yargıç atadı?’ diye reddettikleri Musa'ydı. Tanrı onu, çalıda kendisine görünen meleğin aracılığıyla yönetici ve kurtarıcı olarak gönderdi. ^{36*}Halkı Mısır'dan çıkaran, orada, Kamış Denizi'nde* ve kırk yıl boyunca çölde belirtiler ve harikalar yapan oydu.

^{37*}İsrailoğulları'na, ‘Tanrı size kendi kardeşlerinizin arasından benim gibi bir peygamber çıkaracak’ diyen Musa odur. ^{38*}Çöldeki topluluğun arasında yaşamış, Sina Dağı'nda kendisiyle konuşan melek ve atalarımızla birlikte bulunmuş olan odur. Bize iletmek üzere yaşam dolu sözler aldı. ³⁹“Ne var ki, atalarımız onun sözünü dinlemek istemediler. Onu reddettiler, Mısır'a dönmeyi özler oldular. ^{40*}Harun'a, ‘Bize öncülük edecek ilahlar yap’ dediler. ‘Çünkü bizi Mısır'dan çıkaran o Musa'ya ne oldu bilmiyoruz!’ ⁴¹Ve o günlerde buzağı biçiminde bir put yapıp ona kurban sundular. Kendi elleriyle yaptıkları bu put için bir şenlik düzenlediler. ^{42*}Bu yüzden Tanrı onlardan yüz çevirip onları göksel cisimlere kulluk etmeye terk etti. Peygamberlerin kitabında yazılmış olduğu gibi:

‘Ey İsrail halkı,

Çölde kırk yıl boyunca

Bana mı sunular, kurbanlar sundunuz?

⁴³Siz Molek'in çadırını

Ve ilahınız Refan'ın yıldızını taşıdınız.

Tapınmak için yaptığınız putlardı bunlar.

Bu yüzden sizi Babil'in ötesine süreceğim.'

^{44*}“Çölde atalarımızın Tanıklık Çadırı vardı. Musa bunu, kendisiyle konuşan Tanrı'nın buyurduğu gibi, gördüğü örneğe göre yapmıştı.

^{45*}Tanıklık Çadırı'nı önceki kuşaktan teslim alan atalarımız, Yeşu'nun önderliğinde öteki ulusların topraklarını ele geçirdikleri zaman, çadırı yanlarında getirdiler. Ulusları atalarımızın önünden kovan, Tanrı'nın kendisiydi. Çadır Davut'un zamanına dek kaldı. ^{46*}Tanrı'nın beğenisini kazanmış olan Davut, Yakup'un Tanrısı için bir konut yapmaya izin istedi.

^{47*}Oysa Tanrı için bir ev yapan Süleyman oldu. ^{48-50*}“Ne var ki, en yüce Olan, elle yapılmış konutlarda oturmaz. Peygamberin belirttiği gibi,

‘Gök tahtım,

Yeryüzü ayaklarımın taburesidir.

Benim için nasıl bir ev yapacaksınız?

Ya da, neresi dinleneceğim yer?

Bütün bunları yapan elim değil mi? diyor Rab.'

^{51*}“Ey dik kafalılar, yürekleri ve kulakları sünnnet edilmemiş olanlar! Siz tıpkı atalarınıza benziyorsunuz, her zaman Kutsal Ruh'a karşı direniyorsunuz. ⁵²⁻⁵³Atalarınız peygamberlerin hangisine zulmetmediler ki? Adil Olan'ın geleceğini önceden bildirenleri de öldürdüler. Melekler aracılığıyla buyrulan Yasa'yı alıp da buna uymayan sizler, şimdi de Adil Olan'a ihanet edip O'nu katlettiniz!” ⁵⁴Kurul üyeleri bu sözleri duyunca öfkeden kudurdular, İstefanos'a karşı dişlerini gıcırdattılar. ⁵⁵Kutsal Ruh'la dolu olan İstefanos ise, gözlerini göğe dikip Tanrı'nın görkemini ve Tanrı'nın sağında duran İsa'yı gördü. ⁵⁶“Bakın” dedi, “Göklerin açıldığını ve İnsanoğlu'nun Tanrı'nın sağında durmakta olduğunu görüyorum.”

⁵⁷Bunun üzerine kulaklarını tıkayıp çılgınlık atarak hep birlikte İstefanos'a saldırdılar. ⁵⁸Onu kentten dışarı atıp taşa tuttular. İstefanos'a karşı tanıklık etmiş olanlar, kaftanlarını Saul adlı bir gencin ayaklarının

dibine bıraktılar. ⁵⁹İstefanos taş yağmuru altında, “Rab İsa, ruhumu al!” diye yakarıyordu. ⁶⁰Sonra diz çökerek yüksek sesle şöyle dedi: “Ya Rab, bu günahı onlara yükleme!” Bunu söyledikten sonra gözlerini yaşama kapadı.

AÇIKLAMA: Büyük bir çatışma kaçınılmazdı. Çünkü din bilginlerinin tüm çabalarına rağmen Mesih imanlıları susmuyordu. En sonunda bir takım yalancı tanığın sözleri üzerinde İstefanos’u tutuklatıp karşlarına aldılar. İstefanos ise son derece cesur ve aynı zamanda saygılı bir savunma yaptı. Ancak çoğumuz konuşmasını tam anlamıyoruz çünkü İstefanos Yahudi önderlerinin anladığı dilden konuşuyordu. Onlara haşır neşir oldukları Eski Antlaşma’dan bir çok isim ve olaydan bahseder. Gerek İbrahim ve Yusuf gerekse Musa ve Süleyman, İstefanos onlara şunu vurgular ki baştan beri Yahudilerin ataları Tanrı’ya hep dik başlılık yaptılar. Örneğin: Rab Yusuf’u bir kurtarıcı olarak gönderdi ama kendi aile fertleri onu köle olarak sattı. Daha sonra Musa’yı halkını özgürlüğe ulaştırmak için gönderdi ama yine Yahudi önderleri onu reddettiler. Aslında İstefanos, Yusuf ve Musa ile İsa arasında bir bağ kuruyor. Yani Yusuf’un başına gelenler asırlar sonra Mesih’in başına gelecek olanları resmetti. Nasıl ki Yusuf kendi ev halkı tarafından ihanete uğramasına rağmen daha sonra tüm Mısır’ı ve İsrail’i kurtardıysa, İsa aynı şekilde Yahudilerce reddedilse de sonunda tüm uluslara kurtuluş kapısını açtı. Musa aynı şekilde Mesih’in bir örneğini gösterir. Daha bebekken ölümden zor kurtulan ve kendi halkından irak düştüğü halde sonradan tüm ulusu kurtaran Musa, İsa Mesih’in başına gelenleri çağırıştırır. Nitekim Musa, İsa için doğumundan yaklaşık 1,400 sene evvel şu sözleri sarf etti: *‘Tanrı size kendi kardeşlerinizin arasından benim gibi bir peygamber çıkaracak.’* Anlaşılan şu ki sadece peygamberlerin sözleri değil yaşantıları ve tecrübeleri de İsa Mesih’in gelişini müjdeledi. Böylece din bilginlerinin İsa Mesih’i tanımamaları için hiç bir bahaneleri yoktu. Ne var ki onlar ataları gibi dik başlılık yapmaya devam ettiler ve daha önce gelen peygamberlere yaptıkları gibi İsa Mesih’e de kötü davrandılar.

En sonunda İstefanos artık dayanamayıp önderlere karanlık

yüreklerinin korkunç halini gösteriyor. Aynı ataları gibi hep Tanrı'nın işine taş koydular ve Kutsal Ruh'un ateşini söndürmeye çalıştılar. Sözde, Yasa'yı savunan bu önderler İsa Mesih'i çarmıha gererek Tanrı'nın sözünü ayaklar altına aldılar. Böylece '*Adil Olan'a ihanet edip O'nu katlettiler.*'Bunu duyan önderler resmen kudurdular ve İstefanos'u taşa tutmak için onu dışarıya sürüklediler. İstefanos ise gözlerini göğe dikerek; İsa Mesih'in, Tanrı'nın sağında durduğunu söyledi. Bu defa önderler çıldırıp ve kulaklarını tıkayarak İstefanos'u taşlamaya başladılar. İstefanos yüksek sesle şu son sözlerini sarf eder: '*Ya Rab bu günahı onlara yükleme!*'Böylece İstefanos tarihe '*Mesih uğruna şehit düşen ilk imanlı*' olarak geçer. En önemlisi bizim için olağanüstü bir örnek bırakmış oluyor. İnsanlığın şimdiki berbat hali dik başlılığındandır, bizler ise buna karşı direnmeye ve ölüm pahasına olsa bile Mesih'i duyurmaya çağrıldık. İstefanos; '*galip gelen*' demek. Rab bize onun sadakatini versin ki bizler de dünyanın zulmüne karşı galip gelelim.

I See the Son of Man Standing on the Right Hand of God, by Walter Rane, courtesy Church History Museum

SAMİRİYE'DE UYANIŞ

Elçilerin İşleri 8:1-25

¹İstefanos'un öldürülmesini Saul da onaylamıştı. O gün Yeruşalim'deki kiliseye karşı korkunç bir baskı dönemi başladı. Elçiler hariç bütün imanlılar Yahudiye ve Samiriye'nin her yanına dağıldılar. ²Bazı dindar kişiler, İstefanos'u gömdükten sonra onun için büyük yas tuttular. ^{3*}Saul ise inanlılar topluluğunu kırıp geçirmeye başladı. Ev ev dolaşarak, kadın erkek demeden imanlıları dışarı sürüklüyor, hapse atıyordu. ⁴Bunun sonucu dağılan imanlılar, gittikleri her yerde Tanrı sözünü müjdeliyorlardı. ⁵Filipus, Samiriye* Kenti'ne gidip oradakilere Mesih'i* tanıtmaya başladı. ⁶Filipus'u dinleyen ve gerçekleştirdiği belirtileri gören kalabalıklar, hep birlikte onun söylediklerine kulak verdiler. ⁷Birçoklarının içinden kötü ruhlar yüksek sesle haykırarak çıktı; birçok felçli ve kötürüm iyileştirildi. ⁸Ve o kentte büyük sevinç oldu. ⁹Ne var ki, kentte bir süreden beri büyücülük yapan ve Samiriye halkını şaşkına çeviren Simun adlı biri vardı. Simun, büyük adam olduğunu iddia ediyordu. ¹⁰Küçük büyük, herkes onu dikkatle dinler, "Büyük Güç dedikleri Tanrı gücü işte budur" derlerdi. ¹¹Uzun zamandan beri onları büyücülüğüyle şaşkına çevirdiği için onu dikkatle dinlerlerdi. ¹²Ama Tanrı'nın Egemenliği ve İsa Mesih adıyla ilgili Müjde'yi duyuran Filipus'un söylediklerine inandıkları zaman, erkekler de kadınlar da vaftiz oldular. ¹³Simun'un kendisi de inanıp vaftiz oldu. Ondan sonra sürekli olarak Filipus'un yanında kaldı. Doğaüstü belirtileri ve yapılan büyük mucizeleri görünce şaşkına döndü. ¹⁴Yeruşalim'deki elçiler, Samiriye halkının, Tanrı'nın sözünü benimsediğini duyunca Petrus'la Yuhanna'yı onlara gönderdiler. ¹⁵Petrus'la Yuhanna oraya varınca, Samiriyeli imanlıların Kutsal Ruh'u almaları için dua ettiler. ¹⁶Çünkü Ruh daha hiçbirinin üzerine inmemişti. Rab İsa'nın adıyla vaftiz olmuşlardı, o kadar. ¹⁷Petrus'la Yuhanna onların üzerine ellerini koyunca, onlar da Kutsal Ruh'u aldılar. ¹⁸⁻¹⁹Elçilerin bu el koyma hareketiyle Kutsal Ruh'un verildiğini gören Simun onlara para teklif ederek, "Bana da bu yetkiyi verin, kimin üzerine ellerimi koysam Kutsal Ruh'u alsın" dedi. ²⁰Petrus, "Paran da yok olsun, sen de!" dedi, "Çünkü Tanrı'nın armağanını parayla elde edebileceğini sandın. ²¹Senin bu işte bir payın, bir hakkın yok. Yüreğin, Tanrı'nın gözünde doğru değildir. ²²Bu kötülüğünden tövbe et ve Rab'be yalvar, yüreğindeki bu düşünce belki bağışlanır. ²³Senin kin dolu, kötülüğe tutsak biri olduğunu görüyorum." ²⁴Simun, "Benim için Rab'be yalvarın da söylediklerinizden

hiçbiri başıma gelmesin" diye karşılık verdi. ²⁵Petrus'la Yuhanna tanıklık edip Rab'bin sözünü bildirdikten sonra, Samiriye'nin birçok köyünde de Müjde'yi duyura duyura Yeruslaim'e döndüler.

AÇIKLAMA: İstefanos'un öldürülmesinin arkasındaki isim Saul'du. Tarsuslu Saul son derece dindar ve gayretli bir Ferisiydi. Daha sonra Saul imana gelip elçi Pavlus olarak bilinecek fakat burada Mesih imanlılarına zulmeden bir numaralı düşman olarak karşımıza çıkar. Aslında bir bakıma Saul bu haliyle de Tanrı'nın planına uyuyordu...anlatayım. Hatırlarsak bu kitabın başında İsa Mesih öğrencilerinin Yeruslaim'den sonra Yahudiye, Samiriye ve dünyanın dört bucağına gitmelerini buyurdu (E.İşleri 1:8). Ancak şimdiye kadar havariler Yeruslaim'de durup kaldılar. Neden? Çünkü orada güzel şeyler oluyordu, kilise büyüyordu, daha ileriye gitmeye ne gerek vardı? Fakat Yeruslaim'in ötesine gitmeyerek Mesih'in buyruğuna karşı geliyorlardı. O yüzden Rab zorla, Saul'u kullanarak, onları diğer uluslara göndertti. Çünkü bu müjde yayılmalıydı. Yerimizde durup tek bir kiliseyi büyütme gibi bir lüksümüz yoktur. Baştan beri misyonumuz müjdeyi tüm uluslara varana kadar duyurmaktır.

Böylece ilk imanlıların bir kısmı hiç sevmedikleri Samiriye'ye gitmek zorunda kaldılar. Oraya gidenler arasında kilisenin hizmetkârı seçilen Filipus Rab'bin yardımıyla birçok mucize gerçekleştirerek insanlara Mesih'i anlattı. Daha sonra insanların içinden cinleri de kovunca insanlar hayrete düştü. Sonuç olarak Samiriye'de pek çok insan İsa'ya inanmaya başladı ve vaftiz oldular. Aralarında önceden ün salmış Simun isminde bir büyücü de vardı. Filipus'taki gücü ve yetkiyi gördüğünde o da Mesih'in safına geçmek istedi. Ancak daha sonra Petrus ve Yuhanna Yeruslaim'den geldiklerinde onlardan bu mucizevi yetkiyi talep ettiğinde Petrus onun menfaatçi bir sahtekâr olduğunu hemen anladı. Onu herkesin önünde azarladı. Bu Simun daha sonra 'Gnostizim' isminde bir tarikatın öncülerinden biri oldu ve pek çok insanın gerçekten sapmasına neden oldu.

Burada ilgimizi çeken bir olay daha var. Samiriyeliler Mesih'e iman

ettiklerinde vaftiz oldular ama nedense Kutsal Ruh'u almadılar. Bu çok ilginç çünkü Pentikost gününde Mesih'e dönüp iman edenler hemen Ruh'u aldılar. Samiriye'de ancak elçiler Petrus ve Yuhanna gelince ve üzerlerine ellerini koyunca oradaki imanlılar Ruh'u aldılar. Neden böyle oldu? Aslında büyük olasılıkla bu olay Samiriye imanlılarının imanını tasdik etmek için oldu. Yani o ana kadar sadece Yahudiler imana geldiler. Tanrı bu olayda kilise önderleri olan Petrus ve Yuhanna'ya kendileri gibi öz be öz Yahudi olmayanların da kurtulduğunu göstermek istedi. Böylece Samiriye imanlıları elçilerin onayını almış oldular ve onlarla aynı kiliseye ait oldukları da kanıtlanmış oldu. Bunun dışında normal şartlarda, kişi iman ettiğinde Kutsal Ruh'u alır. Sonuç olarak zulümle başlayan bu dönem çok daha büyük bir uyanışa sahne oldu. Rab'in işleri böyledir. Şeytan Mesih'in kilisesini ne kadar ki zulümle vurup yok etmeye çalışırsa kilise o kadar da büyür ve çoğalır. Ama ne zaman kilise kendi rahatlığına bakar ve müjdeyi yaymayı bırakırsa o zaman içten içe çürümeye başlar. Unutmayalım ki; Mesih'e inandıysak müjdesini yaymamak gibi bir lüksümüz yoktur.

MUCİZEVİ BULUŞMA

Elçilerin İşleri 8:26-40

²⁶Bu arada Rab'bin bir meleği Filipus'a şöyle seslendi: “Kalk, güneye doğru, Yeruşalim'den Gazze'ye inen yola, çöl yoluna git.”²⁷Filipus da kalkıp gitti. Giderken Etiyopyalı bir hadım gördü. Bu adam Etiyopya Kraliçesi Kandaki'nin vezirlerinden biriydi. Kraliçenin bütün hazinelerinden sorumluydu. Yeruşalim'e, tapınmaya gelmişti.²⁸Geri dönerken arabasında oturmuş, Peygamber Yeşaya'nın Kitabı'nı okuyordu.²⁹Ruh Filipus'a, “Git” dedi, “Şu arabaya yetiş.”³⁰Filipus koşup arabanın yanına geldi ve hadımın Peygamber Yeşaya'yı okumakta olduğunu işitti. “Acaba okuduklarını anlıyor musun?” diye sordu.³¹Hadım, “Biri bana yol göstermedikçe nasıl anlayabilirim ki?” diyerek Filipus'un arabaya binip yanına oturmasını rica etti.^{32*}Kutsal Yazılar'dan okuduğu bölüm şuydu:

“Koyun gibi kesime götürüldü;

Kırkıcının önünde kuzu nasıl ses çıkarmazsa,

O da öylece ağızını açmadı.

³³*Aşağılandığında adalet O'ndan esirgendi.*

O'nun soyunu kim anacak?

Çünkü yeryüzündeki yaşamına son verildi.”

³⁴Hadım Filipus'a, “Lütfen açıkla mısın, peygamber kimden söz ediyor, kendisinden mi, bir başkasından mı?” diye sordu.³⁵Bunun üzerine Filipus anlatmaya koyuldu. Kutsal Yazılar'ın bu bölümünden başlayarak ona İsa'yla ilgili Müjde'yi bildirdi.³⁶⁻³⁷Yolda giderlerken su bulunan bir yere geldiler. Hadım, “Bak, burada su var” dedi. “Vaftiz olmama ne engel var?”³⁸Sonra arabanın durmasını buyurdu. Filipus'la hadım birlikte suya girdiler ve Filipus hadımı vaftiz etti.³⁹Sudan çıktıkları zaman Rab'bin Ruhu Filipus'u hemen oradan uzaklaştırdı. Filipus'u bir daha görmeyen hadım sevinç içinde yoluna devam etti.⁴⁰Filipus ise kendini Aşdot Kenti'nde buldu. Sezariye'ye varıncaya dek bütün kentleri dolaşarak Müjde'yi duyurdu.

AÇIKLAMA: Rab'bin ne yaptığını anlamak bazen çok zor. Filipus, Samiriye'de olağanüstü bir uyanışa tanık oluyordu. Rab onun aracılığıyla orada harikalar yapıyordu. Ancak günün birinde Rab'bin kendisine '*Kalk, çöle git*'demesi onun şaşırmasına neden olmuştu. Samiriye'deki yeni oluşan topluluğu neden terk etsin, ne gerek vardı ki? Ama Filipus itaatkar bir imanlıydı ve itiraz etmeden çöl yoluna gitti. Çölün ortasında dolaşırken eminim kendine şunu sormuştu – 'Rab benden ne istiyorsun burada?' Ansızın bir atlı araba belirdi. Etiyopya Kraliçesi Kandaki'nin hazine sorumlusu yanından geçiyordu. Adam Yahudi kökenli olabilir ya da sadece Tanrı'yı arayan biriydi ama Yeruşalim'e gerçek Tanrı'ya tapınmaya gitmişti ve şimdi dönüyordu. Elinde Kutsal Yazılar'ın bir parçası vardı ve Yeşaya bölümünü okuyordu. Tesadüf müydü? Sanmıyorum.

Kutsal Ruh'un Filipus'u harekete geçirmesi üzerine Etiyopyalı vezirin aracına yaklaşır ve '*Acaba okuduklarınızı anlıyor musun?*' diye sorar. Sonra Etiyopyalı Filipus'tan yardım isteyerek onu aracına davet eder. Ne ilginçtir ki o sırada Yeşaya'dan okuduğu parça İsa Mesih'i tam tamına anlatan 53. bölümdü. Tesadüf mü sizce? Mümkün değil. Ardından Filipus Yeşaya'nın 600 sene önceden bildirdiğinin İsa Mesih'in çarmıha gerilmesiyle gerçekleştiğini açıklamaya başlar. Bu sırada Etiyopyalı anlatılanları anlar ve İsa Mesih'e iman eder. Tam o sırada çölün ortasında su olan bir yere gelirler. Tesadüf olabilir mi? Hiç sanmıyorum. Etiyopyalı vezir hemen vaftiz olmak ister. Sudan çıkar çıkmaz Tanrı'nın Ruhu Filipus'u oradan alır ve Etiyopyalı sevinçle

yoluna devam eder.

Gerçekten inanılmaz bir buluşma. Peki tek bir adamın müjdeyi duyması için Filipus'u Samiriye'den koparmaya değer miydi? Aslında göremediğimiz bir boyut daha var. Kilisenin eski kayıtlarında okuyoruz ki bu Etiyopyalı vezir Afrika kıtasında kurulan ilk kilisenin kurucusu oldu. Böylece Mesih'in müjdesi tüm Afrika'ya yayıldı. Filipus bunu bilemezdi, o sadece itaat etti. Zaman zaman bizim de başımıza hiç anlam veremediğimiz olaylar gelir. Her şey çok iyi giderken aniden Rab rotamızı değiştirir ve çöle sürüklenmiş gibi hissederiz. Bu durumlarda isyan edesimiz de gelebilir. Ancak biz resmin ancak bir kısmını görebiliyoruz – Tanrı ise tümünü görüyor. Rab'bin ilerde neler yapacağını kestiremeyiz. O yüzden bazı olaylara anlam veremesek de en iyisi Rabbe itaat edip ve her fırsatta müjdeyi yaymayı devam ettirmektir.

İNANILMAZ DÖNÜŞ

Elçilerin İşleri 9:1-19

¹⁻²Saul ise Rab'bin öğrencilerine karşı hâlâ tehdit ve ölüm soluyordu. Başkâhine gitti, Şam'daki havralara verilmek üzere mektuplar yazmasını istedi. Orada İsa'nın yolunda yürüyen kadın erkek, kimi bulsa tutuklayıp Yerusâlim'e getirmek niyetindeydi. ³Yol alıp Şam'a yaklaştığı sırada, birdenbire gökten gelen bir ışık çevresini aydınlattı. ⁴Yere yıkılan Saul, bir sesin kendisine, "Saul, Saul, neden bana zulmediyorsun?" dediğini işitti. ⁵Saul, "Ey Efendim, sen kimsin?" dedi. "Ben senin zulmettiğin İsa'yım" diye yanıt geldi. ⁶"Haydi kalk ve kente gir, ne yapman gerektiği sana bildirilecek." ⁷Saul'la birlikte yolculuk eden adamların dilleri tutuldu, oldukları yerde kalakaldılar. Sesi duydularsa da, kimseyi göremediler. ⁸Saul yerden kalktı, ama gözlerini açtığı anda hiçbir şey göremiyordu. Sonra kendisini elinden tutup Şam'a götürdüler. ⁹Üç gün boyunca gözleri görmeyen Saul hiçbir şey yiyip içmedi. ¹⁰Şam'da Hananya adında bir İsa öğrencisi vardı. Bir görünümde Rab ona, "Hananya!" diye seslendi. "Buradayım, ya Rab" dedi Hananya. ¹¹Rab ona, "Kalk" dedi, "Doğru Sokak denilen sokağa git ve Yahuda'nın evinde Saul adında Tarsuslu birini sor. Şu anda orada dua ediyor. ¹²Görümünde yanına Hananya adlı birinin geldiğini ve gözlerini açmak için ellerini kendisinin üzerine koyduğunu görmüştür." ¹³Hananya şöyle karşılık verdi: "Ya Rab, birçoklarının bu adam hakkında neler anlattıklarını duydum. Yerusâlim'de senin kutsallarına nice kötülük yapmış! ¹⁴Burada da senin adını anan herkesi tutuklamak için başkâhinlerden yetki almıştır." ¹⁵Rab ona, "Git!" dedi. "Bu adam, benim adımla öteki uluslara, krallara ve İsrailoğulları'na duyurmak üzere seçilmiş bir aracımdır. ¹⁶Benim adım uğruna ne kadar sıkıntı çekmesi gerekeceğini ona göstereceğim." ¹⁷Bunun üzerine Hananya gitti, eve girdi ve ellerini Saul'un üzerine koydu. "Saul kardeş" dedi, "Sen buraya gelirken yolda sana görünen Rab, yani İsa, gözlerin açılsın ve Kutsal Ruh'la dolasın diye beni yolladı." ¹⁸O anda Saul'un gözlerinden balık pulunu andıran şeyler düştü. Saul yeniden görmeye başladı. Kalkıp vaftiz oldu. ¹⁹Sonra yemek yiyip kuvvet buldu.

AÇIKLAMA: Bir gün dünya basınında 'Osama bin Ladin tövbe etmiş

Hristiyan oldu’manşetini okusaydık eminim inanmakta güçlük çekerdik. Ancak Rab için bu imkansız değildir. Bu bölümde bir numaralı Mesih düşmanı olan Tarsuslu Saul’un *‘ruhsal U-dönüşünü’* okuyoruz. İncasında son derece radikal olan Saul, Hristiyanlığı yok etmeyi kişisel bir görev olarak üstlenmişti. Yeruşalim’de ev ev dolaşarak küçük büyük, kadın erkek demeden bütün imanlıları dışarı sürükleyip hapse attırıyordu. Yahudilerin başkentinde terör estiren Saul bununla da yetinemedi. Başkahinlerden özel izin alarak Hristiyanların sığındığı Şam kentine gitmeye karar verdi. Ancak Şam’a yaklaşırken hiç beklemediği biriyle karşılaştı. Ansızın gökler açıldı ve güneşten daha parlak bir ışık belirip Saul’u yere çaldı. Görümde Saul birinin yaklaşıp kendisine *‘Saul, Saul neden bana zulmediyorsun’* dediğini işitir. Büyük korkuya kapılan Saul *‘Efendim sen kimsin?’* diye yanıt verir. Parlayan şahıs *‘Ben senin zulmettiğim İsa’yım’* cevabını verir. Acaba o anda Saul ne düşünmüştür. Ona göre İsa sahte bir peygamberdi ve bir kaç yıl evvel çarmıha gerilerek idam edilmişti. Fakat karşısında büyük görkem içinde duran İsa hiç de sahtekâra ya da ölüye benzemiyordu. Hatta izleyicilerine yapılan zulüm bizzat kendisine yapılmış sayıyordu. Birden ne kadar büyük bir yanılmanın içine düştüğünü fark etti. İşte bu anda Saul’un bütün hayatı altüst oldu.

Görüm sona erince Saul gözlerini açtı ama hiçbir şey göremiyordu. Çok ilginç çünkü beraberinde olanlar sesi işittilerse de kimseyi göremediler. Saul ise İsa’yı bütün görkemiyle gördüğü için dünyayı göremez oldu. Şaşkın Saul Şam’a gitti ve oruç tutarak Rab’bin kendisine neler yapacağını beklemeye başladı. O sırada Rab, Şam’da bulunan çok sadık bir imanlı olan Hananya’dan Saul’a gidip üzerine elini koyarak iyileştirmesini istemiştir. Kulaklarına bir türlü inanamayan Hananya başta itiraz eder çünkü Saul’un ne kadar korkunç bir Mesih düşmanı olduğunu biliyordu. Ancak Rab çok ilginç bir cevap verir: *‘Bu adam, benim adımla öteki uluslara, krallara ve İsrailoğullarına duyurmak üzere seçilmiş bir aracımdır. Benim adım uğruna ne kadar sıkıntı çekmesi gerekeceğini ona göstereceğim.’* Ne ironik! Aşırı dindar ve muhafazakar Yahudi olan Saul diğer uluslara gidip müjdeyi yayacaktır. Üstelik Mesih imanlılarına sıkıntı çektiren adam bu defa Mesih uğruna büyük sıkıntılara göğüs gerecektir.

Böylece Rab'bin buyruğuna uyan Hananya Saul'u bulur ve ellerini üzerine koyarak, '*Rab İsa gözlerin açılsın ve Kutsal Ruh'la dolasın diye beni gönderdi*' diyerek onu kutsar. Böylece bir numaralı Mesih düşmanı olan Saul, bir numaralı Mesih elçisi Pavlus olma yoluna girdi. Rab bu tür inanılmaz dönüşlerden hoşlanırsanki. Özellikle Pavlus gibilerini dize getirip zorla da olsa kendisiyle tanıştırmayı sever. Pavlus'un sonradan dile getirdiği gibi '*Günahkârların en kötüsü benim. Ama Mesih İsa, kendisine iman edip sonsuz yaşama kavuşacak olanlara örnek olayım diye sınırsız sabrını öncelikle bende sergilemek için bana merhamet etti*(1.Timoteos 1:16).' Bugün de Rab böylelerini kurtaracak güçtedir.

TAM GAZLA İLERİYE

Elçilerin İşleri 9:20-43

Saul birkaç gün Şam'daki öğrencilerin yanında kaldı. ²⁰Havralarda İsa'nın Tanrı'nın Oğlu olduğunu hemen duyurmaya başladı. ²¹Onu duyanların hepsi şaşkına döndü. "Yeruşalim'de bu adı ananları kırıp geçiren adam bu değil mi? Buraya da, öylelerini tutuklayıp başkâhinlere götürmek amacıyla gelmedi mi?" diyorlardı. ²²Saul ise günden güne güçleniyordu. İsa'nın Mesih olduğuna dair kanıtlar göstererek Şam'da yaşayan Yahudiler'i şaşkına çeviriyordu. ^{23*}Aradan günler geçti. Yahudiler Saul'u öldürmek için bir düzen kurdular. ²⁴Ne var ki, kurdukları düzenle ilgili haber Saul'a ulaştı. Yahudiler onu öldürmek için gece gündüz kentin kapılarını gözlüyorlardı. ²⁵Ama Saul'un öğrencileri geceleyin kendisini aldılar, kentin surlarından sarkıttıkları bir küfe içinde aşağı indirdiler. ²⁶Saul Yeruşalim'e varınca oradaki öğrencilere katılmaya çalıştı. Ama hepsi ondan korkuyor, İsa'nın öğrencisi olduğuna inanamıyorlardı. ²⁷O zaman Barnaba onu alıp elçilere götürdü. Onlara, Saul'un Şam yolunda Rab'bi nasıl gördüğünü, Rab'bin de onunla konuştuğunu, Şam'da ise onun İsa adını nasıl korkusuzca duyurduğunu anlattı. ²⁸Böylelikle Saul, Yeruşalim'de girip çıktıkları her yerde öğrencilerle birlikte bulunarak Rab'bin adını korkusuzca duyurmaya başladı. ²⁹Dili Grekçe olan Yahudiler'le konuşup tartışıyordu. Ama onlar onu öldürmeyi tasarlıyorlardı. ³⁰Kardeşler bunu öğrenince onu Sezariye'ye götürüp oradan Tarsus'a yolladılar. ³¹Bütün Yahudiye, Celile ve Samiriye'deki inanlılar topluluğu* esenliğe kavuştu. Gelişen ve Rab korkusu içinde yaşayan topluluk Kutsal Ruh'un yardımıyla sayıca büyüyordu. ³²Bu arada her tarafı dolaşan Petrus, Lidda'da yaşayan kutsallara da uğradı. ³³Orada Eneas adında birine rastladı. Eneas felçliydi. Sekiz yıldan beri yatalaktı. ³⁴Petrus ona, "Eneas, İsa Mesih seni iyileştiriyor" dedi. "Kalk, yatağını topla." Eneas hemen ayağa kalktı. ³⁵Lidda ve Şaron'da yaşayan herkes onu gördü ve Rab'be döndü. ³⁶Yafa'da, İsa öğrencisi olan Tabita adında bir kadın vardı. Tabita, ceylan anlamına gelir. Bu kadın her zaman iyilik yapıp yoksullara yardım ederdi. ³⁷O günlerde hastalanıp öldü. Ölüsünü yıkayıp üst kattaki odaya koydular. ³⁸Lidda Yafa'ya yakın olduğundan, Petrus'un Lidda'da bulunduğunu duyan öğrenciler ona iki kişi yollayıp, "Vakit kaybetmeden yanımıza gel" diye yalvardılar. ³⁹Petrus kalkıp onlarla birlikte gitti. Eve varınca onu üst kattaki odaya çıkardılar. Bütün dul kadınlar ağlayarak Petrus'un çevresinde toplandılar. Ona, Ceylan'ın

kendileriyle birlikteyken diktiği entarilerle üstlükleri gösterdiler.

⁴⁰Petrus, herkesi dışarı çıkarttı, diz çöküp dua etti. Sonra ölüye doğru dönerek, "Tabita, kalk" dedi. Kadın gözlerini açtı, Petrus'u görünce doğrulup oturdu. ⁴¹Petrus elini uzatarak onu ayağa kaldırdı. Sonra kutsallarla dul kadınları çağırdı, Ceylan'ı diri olarak onlara teslim etti.

⁴²Bu olayın haberi bütün Yafa'ya yayıldı ve birçoğları Rab'be inandı.

⁴³Petrus uzunca bir süre Yafa'da, Simun adında bir dericinin evinde kaldı.

AÇIKLAMA: Mesih'in Büyük düşmanı Saul'un birden imana gelmesi eminim o dönemde büyük bir manşet oldu. Ama Saul eskiden nasıl ki bütün gücüyle İsa imanlılarını kırıp geçtiyse bu defa tam gazla gidip her fırsatta Mesih'i duyurmaya başladı. Kendisi bir din bilgini olduğu için rahatlıkla Yahudilerin toplanma yeri olan havralara girip konuşabiliyordu. Böylece önce Şam'da daha sonra Yerus alim'de eskiden zulmettiği İsa'nın, gerçek Mesih ve Tanrı Oğlu olduğunu öğretmeye başladı. Başta Şam'da büyük tepkiler topladı, hatta Yahudiler onu öldürmek için komplo kurdular. Ama kardeşlerin yardımıyla ellerinden sıyrılan Saul Yerus alim'e gitti. Oradaki imanlılar doğal olarak ondan çekiniyorlardı ve ancak Barnaba'nın referansıylay onunla görüşmeye razı oldular. Bu şekilde 'Cesaret verici' olarak bilinen Barnaba, Saul'un hayatında çok önemli bir rol oynamaya başladı.

Saul Yerus alim'de de durmadı. Eskiden büyük sıkıntılara soktuğu kilise üyeleriyle birlikte bulunarak her yerde Mesih'i anlatıyordu. Bu kendisi için çok büyük bir riskti. Çünkü önceleri Hristiyanları yok etmek için Saul'a destek çıkan başkahinler bu defa kendisini hiç af etmeyeceklerdi. Nitekim bir süre sonra Saul'u öldürmek için bir komplo daha ortaya  ıktı. O yüzden imanlılar Saul'u kendi memleketine Tarsus'a yolladılar. Ama olan oldu ve bütün dünya İsa Mesih'in gücünü bir kere daha gördü. Böylece artık pek çok yere yayılan kiliseler esenliğe kavuştu ve giderek çoğalmaya devam ettiler.

Bu sırada Petrus'un yaptıklarına da bir pencere açılır. Petrus'la diğer elçiler hiç durmadılar, onlar da durmaksızın her yerde Mesih'i

duyuruyorlardı. Bu sırada Petrus Lidda'da yaşayan felçli bir adama Mesih'in adıyla şifa verince bunu duyan pek çok insan Mesih'e iman etti. O sırada Yafa'da yaşayan ve imanlılarca çok sevilen Tabita adında bir kadın vefat etti. Kardeşler hemen Petrus'u çağırıldılar. Bu Petrus için bir ilk olacaktı ama Mesih'in nice ölüleri dirilttiğine şahit olmuştu. O yüzden diz çöküp dua ettikten sonra kadına dönerek '*Tabita kalk!*' dedi. Ansızın kadın gözlerini açtı ve doğrularak oturdu. Bunun haberini alan herkes sevindi ve Rab'bin elçileri aracılığıyla çalışmaya devam ettiğini anladı. Peki Rab bugün de aynı şekilde çalışamaz mı? Elbette ki çalışıyordur ama çoğu zaman nerede nasıl çalıştığını göremiyoruz. Ama Çin'den, İran'dan ve Mısır gibi çok karanlık yerlerden güzel haberler alıyoruz. Evet Rab işini bırakmadı. Biz de geri durmaksızın olduğumuz her yerde O'nun hizmetine devam edersek mucizelerine şahit olacağız.

GARİP BİR GÖRÜM

Elçilerin İşleri 10:1-23

¹Sezariye'de Kornelius adında bir adam vardı. "İtalyan" taburunda yüzbaşıydı. ²Dindar bir adamdı. Hem kendisi hem de bütün ev halkı Tanrı'dan korkardı. Halka çok yardımda bulunur, Tanrı'ya sürekli dua ederdi. ³Bir gün saat üç sularında, bir görümde Tanrı'nın bir meleğinin kendisine geldiğini açıkça gördü. Melek ona, "Kornelius" diye seslendi. ⁴Kornelius korku içinde gözlerini ona dikti, "Ne var, efendim?" dedi. Melek ona şöyle dedi: "Duaların ve sadakaların anılmak üzere Tanrı katına ulaştı. ⁵Şimdi Yafa'ya adam yolla, Petrus olarak da tanınan Simun'u çağır. ⁶Petrus, evi deniz kıyısında bulunan Simun adlı bir dericinin yanında kalıyor." ⁷Kendisiyle konuşan melek uzaklaştıktan sonra Kornelius, iki uşağıyla özel yardımcılarından dindar bir askeri çağır. ⁸Kendilerine her şeyi anlattıktan sonra onları Yafa'ya gönderdi. ⁹Ertesi gün onlar yol alıp kente yaklaşırlarken, saat* on iki sularında Petrus dua etmek için dama çıktı. ¹⁰Acıkınca da yemek istedi. Yemek hazırlanırken Petrus kendinden geçti. ¹¹Göğün açıldığını ve büyük bir çarşafı andıran bir nesnenin dört köşesinden sarkıtılarak yeryüzüne indirildiğini gördü. ¹²Çarşafın içinde, yeryüzünde yaşayan her türden dört ayaklı hayvanlar, sürüngenler ve kuşlar vardı. ¹³Bir ses ona, "Kalk Petrus, kes ve ye!" dedi. ¹⁴"Asla olmaz, ya Rab!" dedi Petrus. "Hiçbir zaman bayağı ya da murdar* herhangi bir şey yemedim." ¹⁵Ses tekrar, ikinci kez duyuldu; Petrus'a, "Tanrı'nın temiz kıldıklarına sen bayağı deme" dedi. ¹⁶Bu, üç kez tekrarlandı. Sonra çarşafı andıran nesne hemen göğe alındı. ¹⁷Petrus şaşkınlık içindeydi. Gördüğü görümün ne anlama gelebileceğini düşünürken, Kornelius'un gönderdiği adamlar sora sora Simun'un evinin kapısına kadar geldiler. ¹⁸Evdekilere seslenerek, "Petrus diye tanınan Simun burada mı kalıyor?" diye sordular. ¹⁹Petrus hâlâ görümün anlamını düşünürken Ruh ona, "Bak, üç kişi seni arıyor" dedi. ²⁰"Haydi kalk, aşağı in. Hiç çekinmeden onlarla git. Çünkü onları ben gönderdim." ²¹Petrus aşağı inip adamlara, "Aradığınız kişi benim" dedi. "Gelişinizin sebebi ne acaba?" ²²"Doğru ve Tanrı'dan korkan, bütün Yahudi ulusunca iyiliğiyle tanınan, Kornelius adında bir yüzbaşı var" dediler. "Kutsal bir melek ona, seni evine çağırıp senin söyleyeceklerini dinlemesini buyurdu." ²³Bunun üzerine Petrus onları içeri alıp konuk etti.

AÇIKLAMA: İnsanlar hep sorarlar: Çölün ortasında Tanrı'dan habersiz İsa'yı duymamış insanlar nasıl kurtulabilirler? Burada okuduğumuz bölüm bu soruya güzel bir örnekle cevap verir. En başta şunu belirtelim ki herkesin Tanrı'dan haberi var ancak bazı insanlar benlikleri uğruna yaşamak için kendilerince Tanrı'yı kafalarından silebiliyorlar. Ama yine de Tanrı vardır. Ayrıca Kutsal Kitap der ki: '*Arayan bulur*'. Yani biri gerçekten Tanrı'yı arıyorsa ve kurtulmak istiyorsa Rab bir şekilde kendini ona gösterir ve Mesih'in yolunu gözünün önüne serer. Kornelius, Tanrı'dan korkan bir insandı ama Mesih'ten haberi yoktu. Roma ordusunda yüzbaşı olan Kornelius dua ederek sürekli Tanrı'yı arardı ve günün birinde Rab yanına bir melek göndererek dualarını yanıtladı. Melek, Yafa'da bulunan Petrus'u çağırmasını söyledi.

Bu sırada Petrus da garip bir görünüm görüyordu. Şunu hatırlamalıyız ki o zamana kadar İsa Mesih'e iman eden herkes Yahudi ya da Yahudiliğe geçmiş kimselerdi. Ayrıca bir Yahudi için diğer uluslardan olanlar murdar sayılırdı. Onlarla oturup kalkmazlardı, kız alıp vermezlerdi, hatta aynı sofraya oturmazlardı. Tanrı, bunu Eski Antlaşmada böyle buyurdu ki Yahudiler etraflarındaki pagan uluslarla kaynaşıp günahlarına ortak olmasınlar. İşte bu yüzden domuz, tavşan ve deve gibi hayvanların etlerini yasakladı. Bu etler diğer etlerden daha kirli ya da kötü değil, yalnızca diğer uluslarla oturup kalkmasınlar diye Rab yemeklerini ayırdı. Ama bu görünümde gökten pek çok '*murdar*' hayvanın etini çarşafı indirip Petrus'un önüne seren Rab ona çok önemli bir mesaj veriyordu. Artık ayrılık bitti! Yabancılara ve yemeklerine murdar denilmeyecekti artık. (bkz. Markos 7:19) Aslında bununla Rab, Petrus'u Kornelius'la görüşmek üzere hazırlıyordu.

Peki neden bu konuda farklı bir buyruk verdi Rab? Öncelikle şunu belirtmeliyiz ki Tanrı baştan beri tüm ulusları sever ve her millettten insanlar kurtarmak istemiştir. Ancak kutsal planını ilerletmek için Yahudi ulusunu seçti ve diğer ulusların gözünde bir emsal olsunlar diye onları ayırdı. İsrail, Tanrı'nın kutsallığını yansıtan bir ulus olacaktı ve böylece bütün ulusları Tanrı'ya çekeceklerdi. Ancak İsrail hep isyan etti ve sonunda onlara gönderilen Mesih'i bile yok etmeye kalktılar. Meğerki bu Tanrı'nın planının bir parçasıydı ve bu şekilde Rab kurtuluş kapısını bütün uluslara açtı. Fakat çoğunlukla Yahudi olan ilk Mesih imanlılarının buna alışması çok zor oldu. Ancak Rab'bin vermek istediği mesaj çok net ve açıktı: Mesih'in sağladığı kurtuluş herkes içindir. Evet, kim olursa olsun, çölün ücra bir köşesinde de olsa, İncil'in dediği gibi '*Rab'be yakaran herkes kurtulacaktır* (Romalılar 10:13).'

ÖTEKİLER DE KURTULUYOR

Elçilerin İşleri 10:23-48

Ertesi gün Petrus kalktı, onlarla birlikte yola çıktı. Yafa'daki kardeşlerden bazıları da ona katıldı. ²⁴İkinci gün Sezariye'ye vardılar. Bu arada Kornelius, akraba ve yakın dostlarını toplamış onları bekliyordu. ²⁵Eve giren Petrus'u karşıladı, tapınırcasına ayaklarına kapandı. ²⁶Petrus ise onu ayağa kaldırarak, "Kalk, ben de insanım" dedi. ²⁷Petrus Kornelius'la konuşa konuşa içeri girdiğinde birçok insanın toplanmış olduğunu gördü. ²⁸Onlara şöyle dedi: "Bir Yahudi'nin başka ulustan biriyle ilişki kurmasının, onu ziyaret etmesinin töremize aykırı olduğunu bilirsiniz. Oysa Tanrı bana, hiç kimseye bayağı ya da murdar dememem gerektiğini gösterdi. ²⁹Bu nedenle, çağrıldığım zaman hiç itiraz etmeden geldim. Şimdi, beni ne amaçla çağırtdığınızı sorabilir miyim?" ³⁰Kornelius, "Üç gün önce bu sıralarda, saat üçte evimde dua ediyordum" dedi. "Birdenbire, parlak giysili bir adam önüme çıkıverdi. ³¹'Kornelius' dedi, 'Tanrı senin duanı işitti, verdiği sadakaları andı. ³²Yafa'ya adam yolla, Petrus diye tanınan Simun'u çağirt. O, deniz kıyısında oturan derici Simun'un evinde kalıyor.' ³³Bunun üzerine sana hemen adam yolladım. Sen de lütfedip geldin. İşte şimdi biz hepimiz, Rab'bin sana buyurduğu her şeyi dinlemek üzere Tanrı'nın önünde toplanmış bulunuyoruz." ³⁴⁻³⁵* O zaman Petrus söz alıp şöyle dedi: "Tanrı'nın insanlar arasında ayırım yapmadığını, ama kendisinden korkan ve doğru olanı yapan kişiyi, ulusuna bakmaksızın kabul ettiğini gerçekten anlıyorum. ³⁶Tanrı'nın, herkesin Rabbi olan İsa Mesih aracılığıyla esenliği müjdeleyerek İsrailoğulları'na ilettiği bildiriden haberiniz vardır. ³⁷⁻³⁸Yahya'nın vaftiz çağrısından sonra Celile'den başlayarak bütün Yahudiye'de meydana gelen olayları, Tanrı'nın, Nasıralı İsa'yı nasıl Kutsal Ruh'la ve kudretle meshettiğini biliyorsunuz. İsa her yanı dolaşarak iyilik yapıyor, İblis'in baskısı altında olanların hepsini iyileştiriyordu. Çünkü Tanrı O'nunla birlikteydi. ³⁹"Biz İsa'nın, Yahudiler'in ülkesinde ve Yeruslaim'de yaptıklarının hepsine tanık olduk. O'nu çarmıha gerip öldürdüler. ⁴⁰Ama Tanrı O'nu üçüncü gün diriltti ve açıkça görünmesini sağladı. ⁴¹İsa halkın tümüne değil de, Tanrı'nın önceden seçtiği tanıklara -ölümden dirilmesinden sonra kendisiyle birlikte yiyip içen bizlere- göründü. ⁴²Tanrı tarafından ölümlerle dirilerin Yargıcı olarak atanan kişinin kendisi olduğunu halka duyurmamızı, buna tanıklık etmemizi buyurdu. ⁴³Peygamberlerin hepsi O'nunla ilgili tanıklıkta bulunuyorlar. Şöyle ki, O'na inanan herkesin günahları O'nun

adiyla bağışlanır.”⁴⁴Petrus daha bu sözleri söylerken Kutsal Ruh, konuşmayı dinleyen herkesin üzerine indi.⁴⁵Petrus'la birlikte gelen Yahudi imanlılar, Kutsal Ruh armağanının öteki uluslardan olanların da üzerine dökülmesini şaşkınlıkla karşıladılar.⁴⁶⁻⁴⁷Çünkü onların, bilmedikleri dillerle konuşup Tanrı'yı yücelttiklerini duyuyorlardı. O zaman Petrus, “Bunlar, tıpkı bizim gibi Kutsal Ruh'u almışlar. Suyla vaftiz olmalarına kim engel olabilir?” dedi.⁴⁸Böylelikle onların İsa Mesih adıyla vaftiz olmalarını buyurdu. Sonra onlar Petrus'a, birkaç gün yanlarında kalması için ricada bulundular.

AÇIKLAMA: Gerçekten çok şaşırtıcı bir manzaraydı; Romalı bir yüzbaşı, köylü bir balıkçının ayaklarına kapanmıştı. Bu nasıl olabilirdi? Yüzbaşı Kornelius Tanrı'yı yürekten arayan samimi bir insandı ve bir meleğin buyruğu uyarınca Petrus'u çağırttı. Petrus ise Yahudi bir balıkçıydı ama Mesih İsa'nın ardından gittiği için Rab onun aracılığıyla büyük işler yaptı. İlk Kornelius'un evine girdiği zaman çekiniyordu çünkü Yahudi olarak öteki uluslardan kimselerle bir arada olması yasaktı. Ancak Rab bir kaç gün önce bir görünümde Petrus'un bu önyargısını kırmıştı. Hatta kendisi toplanan gayri-Yahudilere şunu itiraf eder: ‘*Tanrı bana, hiç kimseye bayağı ya da murdar demem gerektiğini gösterdi.*’ Kornelius'un onu neden çağırdığını öğrendikten sonra Petrus onlara Mesih İsa'dan ve Müjde'den söz etmeye başladı.

Vaazının başında Petrus Tanrı'nın insanlar arasında ayrım yapmadığını ve kendisini arayan herkese kapısının açık olduğunu belirtir. Sonra İsa'nın, Kutsal Ruh'un gücüyle yaptığı mucizelerden söz etmeye başlar. Ardından Yahudiler O'nu öldürdülerse de Tanrı, İsa'yı ölümden diriltti. Böylece İsa Mesih ‘*ölülerle dirilerin Yargıcı*’ olarak atanmış oldu. Havarilerine diri olarak görünen Mesih onları olup bitenlerin *tanıkları* olarak görevlendirdi. Aslında baştan beri peygamberlerin yazıları da İsa Mesih'le ilgili gerçeklere tanıklık etmişti. Son olarak Mesih'e inanan herkesin günahları O'nun adıyla bağışlandığını söyledi. Petrus, şunu önemle anladı ki Mesih bütün ulusların kurtarıcısıydı. Ama daha konuşurken hiç beklemediği bir şey daha oldu.

Daha sözünü bitirmeden Petrus'u dinleyen insanlar ansızın Kutsal Ruh'la dolup farklı dillerle konuşmaya başladılar. Bu da nereden çıktı? Aslında bu Petrus ve yanındaki Yahudi Mesih imanlıları için çok önemli bir belirtiydi. Çünkü bunu gördüklerinde hemen Kutsal Ruh'un onların üzerinde indiği Pentikost gününü anımsadılar. O gün onlar da farklı dillerle konuştular. Yani bu mucizeyi sağlayarak öteki uluslardan bu insanların Yahudilerle aynı konumda olduklarını göstermiş oldu Tanrı. Bunu anlayan Petrus gayri-Yahudi olan bu kardeşlerinin vaftizini buyurdu. İlk kilise için bu çok büyük ve önemli bir adımdı. Rab çok açık bir şekilde toplumlar arasındaki duvarı yıkarak Yahudiler'in önyargısını kırdı. Elçi Pavlus daha sonra şunu yazacaktır: *'Çünkü Mesih'in kendisi barışımızdır. Kutsal Yasa'yı buyrukları ve kurallarıyla birlikte etkisiz kılarak iki topluluğu birleştirdi, aradaki engel duvarını, yani düşmanlığı kendi bedeninde yıktı(Efesliler 2:14).'* Hamdolsun bu sayede Yahudi olmayan bizler de İsa Mesih topluluğuna dâhil olup kurtuluşa erişebiliyoruz.

HRİSTİYANLIK'IN YAYILIŞI

Elçilerin İşleri 11:1-30

¹Elçilerle bütün Yahudiye'deki kardeşler, öteki ulusların da Tanrı'nın sözünü kabul ettiklerini duydular. ²Ama Petrus Yeruşalim'e gittiği zaman sünnet yanlıları onu eleştirdiler. ³"Sünnetsiz kişilerin evine gidip yemek yemişsin!" dediler. ⁴Petrus baştan başlayarak olanları tek tek onlara anlattı. ⁵"Ben Yafa Kenti'nde dua ediyordum" dedi. "Kendimden geçerek bir görüm gördüm. Büyük bir çarşafı andıran bir nesnenin dört köşesinden sarkıtıldığını, bunun gökten inip benim bulunduğum yere kadar geldiğini gördüm. ⁶Gözlerimi çarşafa dikip dikkatle baktım. Çarşafın içinde, yeryüzünde yaşayan dört ayaklılar, yabanıl hayvanlar, sürüngenler ve kuşlar gördüm. ⁷Sonra bir sesin bana, 'Kalk, Petrus, kes ve ye!' dediğini işittim. ⁸" 'Asla olmaz, ya Rab!' dedim. 'Ağızıma hiçbir zaman bayağı ya da murdar bir şey girmedi.' ⁹"Ses ikinci kez gökten geldi: 'Tanrı'nın temiz kıldıklarına sen bayağı deme' dedi. ¹⁰Bu, üç kez tekrarlandı; sonra her şey yeniden göğe alındı. ¹¹"Tam o sırada Sezariye'den bana gönderilen üç kişi, bulunduğumuz evin önünde durdular. ¹²Ruh bana, ayırım gözetmeden onlarla birlikte gitmemi söyledi. Bu altı kardeş de benimle geldiler, varıp adamın evine girdik. ¹³Adam bize, evinde beliren meleği nasıl gördüğünü anlattı. Melek ona şöyle demiş: 'Yafa'ya adam yolla, Petrus diye tanınan Simun'u çağirt. ¹⁴O sana, senin ve bütün ev halkının kurtuluş bulacağı sözler söyleyecek.' ¹⁵"Ben konuşmaya başlayınca Kutsal Ruh, başlangıçta bizim üzerimize indiği gibi, onların da üzerine indi. ¹⁶* O zaman Rab'bin söylediği şu sözü anımsadım: 'Yahya suyla vaftiz etti, sizler ise Kutsal Ruh'la vaftiz edileceksiniz.' ¹⁷Böylelikle Tanrı, Rab İsa Mesih'e inanmış olan bizlere verdiği armağanın aynısını onlara verdiyse, ben kimim ki Tanrı'ya karşı koyayım?" ¹⁸Bunları dinledikten sonra yatıştılar. Tanrı'yı yücelterek şöyle dediler: "Demek ki Tanrı, tövbe etme ve yaşama kavuşma fırsatını öteki uluslara da vermiştir." ¹⁹* İstefanos'un öldürülmesiyle başlayan baskı sonucu dağılan imanlılar, Fenike, Kıbrıs ve Antakya'ya kadar gittiler. Tanrı sözünü sadece Yahudiler'e duyuruyorlardı. ²⁰Ama içlerinden Kıbrıslı ve Kireneli olan bazı adamlar Antakya'ya gidip Grekler'le de konuşmaya başladılar. Onlara Rab İsa'yla ilgili Müjde'yi bildirdiler. ²¹Onların arasında etkin olan Rab'bin gücü sayesinde çok sayıda kişi inanıp Rab'be döndü. ²²Olup bitenlerin haberi, Yeruşalim'deki kiliseye ulaştı. Bunun üzerine imanlılar Barnaba'yı Antakya'ya gönderdiler. ²³⁻²⁴Kutsal Ruh'la ve imanla dolu, iyi bir adam olan Barnaba,

Antakya'ya varıp Tanrı lütfunun meyvelerini görünce sevindi. Herkesi, candan ve yürekten Rab'be bağlı kalmaya özendirdi. Sonuç olarak Rab'be daha birçok kişi kazanıldı. ²⁵⁻²⁶ Sonra Barnaba, Saul'u aramak için Tarsus'a gitti. Onu bulunca da Antakya'ya getirdi. Böylece Barnaba'yla Saul bir yıl boyunca oradaki inanlılar topluluğuyla bir araya gelerek büyük bir kitleyi eğittiler. Öğrencilere ilk kez Antakya'da Mesihçiler adı verildi. ²⁷ O günlerde Yeruşalim'den Antakya'ya bazı peygamberler geldi. ^{28*} Bunlardan Hagavos adlı biri ortaya çıkıp bütün dünyada şiddetli bir kıtlık olacağını Ruh aracılığıyla bildirdi. Bu kıtlık, Klavdius'un imparatorluğu sırasında oldu. ²⁹ Öğrenciler, her biri kendi gücü oranında, Yahudiye'de yaşayan kardeşlere gönderilmek üzere yardım toplamayı kararlaştırdılar. ³⁰ Bu kararı yerine getirip bağışlarını Barnaba ve Saul'un eliyle kilisenin ihtiyarlarına* gönderdiler.

AÇIKLAMA: Bundan 2000 yıl önce Roma İmparatorluğu'nun ücra bir köşesinde, ilk filizlerini Yahudiler arasında veren Hristiyanlık inancı nasıl oldu da bugün dünyanın her ülkesinde köklenmiş her ulustan mensup sahibidir? İşte bu bölüm Hristiyanlığın diğer uluslara nasıl açıldığını anlatır. Petrus'un Kornelius'un evinde başına gelenler hızlı bir şekilde etrafa yayılmaya başladı. İlk Mesih imanlıları arasında bu bomba gibi patladı – gayri-Yahudi biri nasıl Mesih'e inanır? Yeruşalim'de bulunan özellikle muhafazakâr kesimden iman eden bazı Yahudiler hemen Petrus'u sorguya çektiler. Petrus olanları anlattıktan sonra sözünü şununla bitirdi: 'Tanrı, Rab İsa Mesih'e inanmış olan bizlere verdiği armağanın aynısını onlara verdiyse, ben kimim ki Tanrı'ya karşı koyayım?' Evet, bu hareketin başında ne Petrus ne de Pavlus vardı – Tanrı'nın kendisi Mesih'in müjdesini ilerletiyordu. O zaman imanlılar anladılar ki 'tövbe etme ve yaşama kavuşma fırsatını' diğer uluslara uzatan Rab'bin kendisiydi.

Bu olaylardan ilham alan bir takım imanlı Antakya'ya gidip oradaki Grek'lere Mesih İsa'dan söz etmeye başladılar. Aralarında etkin olan Tanrı'nın gücü sayesinde çok sayıda gayri-Yahudi imana gelip Rab'be döndü. Bunu duyan başkent Yahudileri yine şaşkına döndü o yüzden durumu kontrol etmek için Barnaba'yı Antakya'ya gönderdiler. Oraya

varınca her yerde Tanrı'nın lütfunun eserleriyle karşılaşan Barnaba bu hareketin Tanrı'dan olduğunu tespit etti. Hatta Saul'u yanına alarak var güçleriyle yeni kurulan Antakya Kilisesi'ne destek verdiler. Böylece Grekler arasında ilk kilise kuruldu. Aslında ilginçtir ki imanlılar ilk defa Antakya'da '*Hristiyan*' lakabını aldılar. Grekçe dilinde '*Hristiyanos*' demek Mesihçiler ya da Mesih izleyicisi. Büyük olasılıkla imanlılar hep Mesih'ten söz ediyorlardı o yüzden etraflarındaki insanlar belki alaycı bir şekilde onlara bu lakabı taktılar. Ama imanlılar lakabı beğendiler çünkü inancımızın özü Mesih'in kendisidir.

İşte Hristiyanlık bu şekilde dünya sahnesine çıktı ve kısa bir süre sonra her yere yayıldı. Arkasında bir devlet gücü ya da askeri kuvvet yoktu. Tersine imanlılar çoğu zaman gördükleri zulümden dolayı sağa sola kaçarak yaydılar. Ama gittikleri her yerde Mesih'i anlattılar. Uğradıkları her şehre Mesih'in sevgisini duyurdular. Arkalarındaki tek güç Tanrı'nın gücüydü. Onlar da İsa Mesih'in buyruğu uyarınca bütün ulusları İsa'nın öğrencileri olmak üzere çağırdılar. Böylece kilise köklendi ve büyüdü. Özde Hristiyanlık budur – Mesih'i izlemek. Esasında buna odaklanırsak daha iyi ederiz.

İLÂHİ ADALET

Elçilerin İşleri 12:1-25

¹O sırada kral Hirodes, kiliseden bazı kişilere eziyet etmeye başladı. ²Yuhanna'nın kardeşi Yakup'u kılıçla öldürttü. ³Yahudiler'in bundan memnun kaldığını görünce ardından Petrus'u da yakalattı. Bunu, Mayasız Ekmek Bayramı sırasında yaptı. ^{4*}Petrus'u tutuklatıp hapse attırdı ve dörder kişilik dört takım askerin gözetimine teslim etti. Fısıh Bayramı'ndan sonra onu halkın önünde yargılamak niyetindeydi. ⁵Bu nedenle Petrus hapiste tutuldu. Ama inanlılar topluluğu onun için Tanrı'ya hararetle dua ediyordu. ⁶Petrus, Hirodes'in kendisini yargılayacağı günden önceki gece, çift zincirle bağlı olarak iki askerin arasında uyuyordu. Kapıda duran nöbetçiler de zindanın güvenliğini sağlıyordu. ⁷Birdenbire Rab'bin bir meleği görüldü ve hücrede bir ışık parladı. Melek, Petrus'un böğrüne dokunup onu uyandırdı. "Çabuk, kalk!" dedi. O anda zincirler Petrus'un bileklerinden düştü. ⁸Melek ona, "Kuşağını bağla, çarıklarını giy" dedi. Petrus da söyleneni yaptı. "Abanı giy, beni izle" dedi melek. ⁹Petrus onu izleyerek dışarı çıktı. Ama meleğin yaptığı gerçekte olduğunu anlamıyor, bir görüm gördüğünü sanıyordu. ¹⁰Birinci ve ikinci nöbetçiyi geçerek kente açılan demir kapıya geldiler. Kapı, önlerinde kendiliğinden açıldı. Dışarı çıkıp bir sokak boyunca yürüdüler, sonra melek ansızın Petrus'un yanından ayrıldı. ¹¹O zaman kendine gelen Petrus, "Rab'bin bana meleğini gönderdiğini şimdi gerçekten anlıyorum" dedi. "O beni Hirodes'in elinden ve Yahudi halkının uğrayacağıma umduğu bütün belalardan kurtardı." ¹²Petrus olanların farkına varınca Markos diye tanınan Yuhanna'nın annesi Meryem'in evine gitti. Orada birçok kişi toplanmış dua ediyordu. ¹³Petrus'un dış kapıyı çalması üzerine Roda adlı bir hizmetçi kız kapıya bakmaya gitti. ¹⁴Petrus'un sesini tanıyan kız, sevincinden kapıyı açmadan tekrar içeri koşarak, "Petrus kapıda duruyor!" diye haber verdi. ¹⁵"Çıldırılmışın sen!" dediler ona. Ama kız üsteleyince, "Onun meleği olmalı" dediler. ¹⁶Petrus ise kapıyı çalmaya devam etti. Kapıyı açıp onu görünce şaşır kaldılar. ¹⁷Petrus, eliyle susmalarını işaret ederek Rab'bin onu zindandan nasıl çıkardığını anlattı. Sonra, "Bu haberleri Yakup'la öbür kardeşlere iletin" diyerek oradan ayrılıp başka bir yere gitti. ¹⁸Askerler sabahleyin büyük bir telaşa kapıldılar. Birbirlerine, "Petrus'a ne oldu?" diye sordular. ¹⁹Hirodes onu arattı, bulamayınca da nöbetçileri sorguya çekti ve idam edilmeleri için buyruk verdi. Bundan sonra Hirodes, Yahudiye'den Sezariye'ye gidip bir

süre orada kaldı. ²⁰Bu arada Sur ve Sayda halklarına ateş püskürüyordu. Bunlar birleşip kendisiyle görüşmeye geldiler. Önce kralın başdanışmanı Vlastus'u kendi taraflarına çekerek barış isteğinde bulundular. Çünkü kendi ülkelerinin gereksindiği yiyecekler kralın ülkesinden sağlanıyordu. ²¹Belirlenen günde krallık giysilerini giyen Hirodes tahtına oturarak halka bir konuşma yaptı. ²²Halk, "Bu bir insanın sesi değil, bir ilahın sesidir!" diye bağııyordu. ²³O anda Rab'bin bir meleği Hirodes'i vurdu. Çünkü Tanrı'ya ait olan yüceliği kendine mal etmişti. İçi kurtlarca kemirilerek can verdi. ²⁴Tanrı'nın sözü ise yayılıyor, etkisini artırıyor. ²⁵Görevlerini tamamlayan Barnaba'yla Saul, Markos diye tanınan Yuhanna'yı yanlarına alarak Yeruslalım'den döndüler.

AÇIKLAMA: Tanrı'ya küstahça karşı gelen birçok kişi vardır bu dünyada. Onlara kimsenin dokunamayacağına, başlarına bir şey gelmeyeceğinden emin gibiler. Fakat er ya da geç Tanrı adaletini gösterecektir. Burada karşılaştığımız Hirodes; İncil'de geçen üçüncü Hirodes. Onun dedesi Büyük Hirodes, Mesih'i daha bebekten öldürmeye kalkışandı. İkinci Hirodes İsa'yı yargılarken onunla alay eden kraldı. Bu Hirodes ise hepsini aştı. Agripa diye bilinen üçüncü Hirodes başlarda kilisenin önderlerini tek tek öldürmeye niyet etti. Yakup'u öldürdükten sonra Petrus'u da hapse attırdı. Ancak Mesih imanlıları kurtulması için hararetle dua etmeye başladılar. O gece Rab harika bir mucize gerçekleştirdi. Petrus da ölümden hiç korkmuyordu ki mışıl mışıl uyuyordu. Ansızın bir melek yanında belirdi ve askerler arasında bağlı bulunan Petrus'u kaldırdı. Birden zincirler bileklerinden düştü. Meleği izlerken önünden cezaevinin bütün kapıları açıldı. Hala şaşkınlık içinde olan Petrus bir anda kendini sokakta buldu. Hemen imanlıların toplandığı yere gitti ve kapıyı çaldı. Kapıya gelen kız Petrus'un sesini duyunca sevinçten kapıyı açmadan içerdeki herkese haber verdi. Tam bunun için dua eden imanlılar başta inanamadılar ama sonra Petrus'u görünce çok sevindiler. Böylece Rab, Hirodes'in planlarını boşa çıkardı.

O sırada Hirodes'in Sur ve Sayda halkıyla bir takım sorunları oldu. Onlar kralın merhametine sığınmak için bir gün huzuruna çıktılar. Karşılarına büyük bir tantanayla çıkan Kral'ın gururunu okşamak için

onu yüksek sesle pohpohlamaya başladılar. Kral'ın konuşmanın ardından *'Bu bir insanın sesi değil, bir ilahın sesidir'* diyerek onu övdüler. Buna inanmaya başlayan Hirodes bir anda gururla kabarmaya başladı. Ancak birden Rab meleğini göndererek kibirli kralı yere çaldı. İçi kurtlarca kemirilerek can verdi. Böylece Rab'bin halkına el uzatan Hirodes, gerçek Tanrı'nın adaletiyle karşı karşıya geldi. Mesih imanlılarının ise bütün bu zulümlere ve tehditlere rağmen sayıları çoğalmaya devam etti..

Çoğu zaman Rab'bin adaletini bu kadar net bir şekilde göremeyiz. Hatta bazen *'Tanrı adaletsizlikleri görmüyor mu?'* diye isyan da edebiliriz. Peygamber Davut da 73. Mezmur'da Tanrı'ya aynı şekilde sitem eder. Ama mezmurun sonunda şunu yazar: *'Bunu anlamak için düşündüğümde, zor geldi bana, Tanrı'nın Tapınağına girene dek; o zaman anladım sonlarının ne olacağını. Gerçekten onları kaygan yere koyuyor, yıkıma sürüklüyorsun. Nasıl da bir anda yok oluyor, siliniveriyorlar dehşet içinde!'* Tanrı'ya inanan bize düşen ise ilk imanlıların yaptığı gibi sadakatle dua etmektir. Rab bizi şimdilik kurtarsa da kurtarmasa günün sonunda adaletini göstereceğine emin olabiliriz.

KIBRIS'A MÜJDE

Elçilerin İşleri 13:1-12

¹Antakya'daki kilisede peygamberler ve öğretmenler vardı: Barnaba, Niger denilen Şimon, Kireneli Lukius, bölge kralı Hirodes'le birlikte büyümüş olan Menahem ve Saul. ²Bunlar Rab'be tapınıp oruç* tutarlarken Kutsal Ruh kendilerine şöyle dedi: "Barnaba'yla Saul'u, kendilerini çağırılmış olduğum görev için bana ayırın." ³Böylece oruç tutup dua ettikten sonra, Barnaba'yla Saul'un üzerine ellerini koyup onları yolcu ettiler. ⁴Kutsal Ruh'un buyruğuyla yola çıkan Barnaba'yla Saul, Selefkiye'ye gittiler, oradan da gemiyle Kıbrıs'a geçtiler. ⁵Salamis'e varınca Yahudiler'in havralarında Tanrı'nın sözünü duyurmaya başladılar. Yuhanna'yı da yardımcı olarak yanlarına almışlardı. ⁶Adayı baştan başa geçerek Baf'a geldiler. Orada büyücü ve sahte peygamber Baryeşu adında bir Yahudi'yle karşılaştılar. ⁷⁻⁸Baryeşu, Vali Sergius Pavlus'a yakın biriydi. Akıllı bir kişi olan vali, Barnaba'yla Saul'u çağırıp Tanrı'nın sözünü dinlemek istedi. Ne var ki Baryeşu -büyücü anlamına gelen öbür adıyla Elimas- onlara karşı koyarak valiyi iman etmekten caydırmaya çalıştı. ⁹⁻¹⁰Ama Kutsal Ruh'la dolan Saul, yani Pavlus, gözlerini Elimas'a dikerek, "Ey İblis'in oğlu!" dedi. "Yüreğin her türlü hile ve sahtekârlıkla dolu; doğru olan her şeyin düşmanısın. Rab'bin düz yollarını çarpıtmaktan vazgeçmeyecek misin?" ¹¹İşte şimdi Rab'bin eli sana karşı kalktı. Kör olacaksın, bir süre gün ışığını göremeyeceksin." O anda adamın üzerine bir sis, bir karanlık çöktü. Dört dönerek, elinden tutup kendisine yol gösterecek birilerini aramaya başladı. ¹²Olanları gören vali, Rab'le ilgili öğretiyi hayranlıkla karşıladı ve iman etti.

AÇIKLAMA: Yeruşalim'de başlayan ilk Kilise hareketi dalga dalga etrafa yayılıp giderek büyüdü. Önce Samiriye, sonra Antakya ve şimdi Kıbrıs'a ulaştı. Burada Barnaba ile Saul'in ilk müjdeleme seyahatini okuyoruz. Anlaşılan şu ki kendileri Rab'den bir çağrı aldılar ama Antakya Kilisesi'nin diğer önderleri onları göndermek istemiyorlardı. O yüzden bu konu üzerinde oruç tutarak dua etmeye karar verdiler. Bunun sonucunda Kutsal Ruh belirgin bir şekilde herkesin yüreğine aynı mesajı verdi: 'Barnaba'yla Saul'u ben gönderiyorum.' Kitabın başından beri gördüğümüz gibi bu işlerin arkasındaki asıl güç elçiler

değil; Kutsal Ruh'un kendisidir.

Böylece Saul ve Barnaba, Kıbrıs'a yelken açtılar. Tarihten öğrendiğimiz kadarıyla Barnaba; Salamis doğumlu, Yahudi bir Kıbrıslıydı. O yüzden doğal olarak ilkin memleketine uğrayarak başladılar. O günlerde Salamis, adanın en büyük ve en zengin kentiydi. Salamis'teki kalabalık Yahudi nüfusundan dolayı birden fazla havra vardı ve Saul eskiden din bilgini olduğu için sinagoglarda rahatlıkla öğretebiliyordu. Elçiler oradan adanın öbür ucuna Baf'a geçtiler. Orada ilginç bir manzarayla karşılaştılar. Bir yandan Sergius Pavlus adında çok ilgili bir vali vardı. Diğer yandan Elimas adında bir büyücü de vardı. Kendine '*Baryeşu*' yani '*İsa'nın Oğlu*' ismini yakıştırdı ama esasında sahte bir peygamberdi. Vali Mesih'in müjdesini anlamaya çalışırken Elimas onu iman etmekten caydırmaya çalışıyordu. Bu noktada yine Kutsal Ruh devreye girdi ve Saul'un ağzından Baryeşu'ya şöyle seslendi: '*Ey İblis'in oğlu, yüreğin her türlü hile ve sahtekârlıkla dolu... kör olacaksın!*' Bir anda üzerine zifiri karanlık üzerine çöktü ve göremez oldu. Olup bitenleri gören Sergius Pavlus hayret içinde hemen İsa Mesih'e iman etti. Mesih'in çok önceden söylediği gibi '*Ben Kilisemi kuracağım ve ölümler diyarının kapıları ona karşı direnemeyecektir*(Matta 16:18).'

İşte Mesih'in müjdesi bu şekilde Kıbrıs adasına geldi. Saul ilk defa Kıbrıs adasında Grekçe bir isim olarak '*Pavlus*'olarak anılmaya başladı. Belki Vali Sergius Pavlus ona ismini bağışladı, belki de Grekler arasında kabul görmek için bunu yaptı, tam olarak bilinmiyor. Ama bu adada eski Saul- güçlü Pavlus oldu. Yine kilisenin tarihinden öğrendiğimiz kadarıyla daha sonra Barnaba ve Markos adaya geri döndüler. İmanlı sayısı çoğalmasında üzerinde büyük bir tepki topladılar ve korkunç bir zulüm başladı. Tüm bunlara özellikle Barnaba hedef oldu ve kendi hemşerileri tarafından taşlanarak öldürüldü. Yeğeni Markos cesedini alıp Salamis şehrinin hemen dışına gömdü. Ama asırlar sonra Mesih'in Kilisesi hala sapasağlam ve dünyanın her tarafında büyümektedir. İki adamın Kutsal Ruh'un gücüyle yaptıkları da hala anılıyor ve binlerce insana ilham kaynağı oluyor. İşte Tanrı'nın kendisine tamamen teslim olmuş imanlılarla yapamayacağı bir şey yoktur.

ANADOLU'YA MÜJDE

Elçilerin İşleri 13:13-52

¹³Pavlus'la beraberindekiler Baftan denize açılıp Pamfilya bölgesinin Perge Kenti'ne gittiler. Yuhanna ise onları bırakıp Yerusalim'e döndü. ¹⁴Onlar Perge'den yollarına devam ederek Pisidya sınırındaki Antakya'ya geçtiler. Şabat Günü havraya girip oturdular. ¹⁵Kutsal Yasa ve peygamberlerin yazıları okunduktan sonra, havranın yöneticileri onlara, "Kardeşler, halka verecek bir öğüdüñüz varsa buyurun, konuşun" diye haber yolladılar. ¹⁶Pavlus ayağa kalktı, eliyle bir işaret yaparak, "Ey İsraililer ve Tanrı'dan korkan* yabancılar, dinleyin" dedi. ^{17-18**}"Bu halkın, yani İsrail'in Tanrısı, bizim atalarımızı seçti ve Mısır'da gurbette yaşadıkları süre içinde onları büyük bir ulus yaptı. Sonra güçlü eliyle onları oradan çıkardı, çölde yaklaşık kırk yıl onlara katlandı. ^{19-20**}Kenan ülkesinde yenilgiye uğrattığı yedi ulusun topraklarını İsrail halkına miras olarak verdi. Bütün bunlar aşağı yukarı dört yüz elli yıl sürdü. "Sonra Tanrı, Peygamber Samuel'in zamanına kadar onlar için hakimler yetiştirdi. ^{21*}Halk bir kral isteyince, Tanrı onlar için Benyamin oymağından Kiş oğlu Saul'u yetiştirdi. Saul kırk yıl krallık yaptı. ^{22**}Tanrı, onu tahttan indirdikten sonra onlara kral olarak Davut'u başa geçirdi. Onunla ilgili şu tanıklıkta bulundu: 'İşay oğlu Davut'u gönlüme uygun bir adam olarak gördüm, o her istediğimi yapar.' ²³Tanrı, verdiği sözü tutarak bu adamın soyundan İsrail'e bir Kurtarıcı, İsa'yı gönderdi. ^{24*}İsa'nın gelişinden önce Yahya, bütün İsrail halkını, tövbe edip vaftiz olmaya çağırdı. ^{25*}Yahya görevini tamamlarken şöyle diyordu: 'Beni kim sanıyorsunuz? Ben Mesih değilim. Ama O benden sonra geliyor. Ben O'nun ayağındaki çarığın bağınyı çözmeye bile layık değilim.' ²⁶"Kardeşler, İbrahim'in soyundan gelenler ve Tanrı'dan korkan yabancılar, bu kurtuluş bildirisi bize gönderildi. ²⁷Çünkü Yerusalim'de yaşayanlar ve onların yöneticileri İsa'yı reddettiler. O'nu mahkûm etmekle her Şabat Günü okunan peygamberlerin sözlerini yerine getirmiş oldular. ^{28*}O'nda ölüm cezasını gerektiren herhangi bir suç bulamadıkları halde, Pilatus'tan O'nun idamını istediler. ^{29*}O'nunla ilgili yazılanların hepsini yerine getirdikten sonra O'nu çarmıhtan indirip mezara koydular. ³⁰Ama Tanrı O'nu ölümden diriltti. ^{31*}İsa, daha önce kendisiyle birlikte Celile'den Yerusalim'e gelenlere günlerce göründü. Bu kişiler şimdi halka O'nun tanıklığını yapıyor. ^{32-33*}"Biz de size Müjde'yi duyuruyoruz: Tanrı İsa'yı diriltmekle, atalarımıza verdiği sözü, onların çocukları olan bizler için

yerine getirmiştir. İkinci Mezmur'da da yazıldığı gibi:

'Sen benim Oğlum'sun,

Bugün ben sana Baba oldum.'

34*“Tanrı, O'nu asla çürümek üzere ölümden dirilttiğini şu sözlerle belirtmiştir:

'Size, Davut'a söz verdiğim

Kutsal ve güvenilir nimetleri vereceğim.'

35*“Bunun için başka bir yerde de şöyle der:

'Kutsalının çürümesine izin vermeyeceksin.'

36“Davut, kendi kuşağında Tanrı'nın amacı uyarınca hizmet ettikten sonra gözlerini yaşama kapadı, ataları gibi gömüldü ve bedeni çürüyüp gitti.

37 Oysa Tanrı'nın dirilttiği Kişi'nin bedeni çürümedi. 38-39 Dolayısıyla kardeşler, şunu bilin ki, günahların bu Kişi aracılığıyla bağışlanacağı size duyurulmuş bulunuyor. Şöyle ki, iman eden herkes, Musa'nın Yasası'yla aklanamadığınız her suçtan O'nun aracılığıyla aklanır. 40-41* Dikkat edin, peygamberlerin sözünü ettiği şu durum sizin başınıza gelmesin:

'Bakın, siz alay edenler,

Şaşkına dönüp yok olun!

Sizin gününüzde bir iş yapıyorum,

Öyle bir iş ki, biri size anlatsa inanmazsınız.' ”

42 Pavlus'la Barnaba havradan çıkarken halk onları, bir sonraki Şabat Günü aynı konular üzerinde konuşmaya çağırdı. 43 Havradaki topluluk dağılınca, Yahudiler ve Yahudiliğe dönüp Tanrı'ya tapan yabancılardan birçoğu onların ardından gitti. Pavlus'la Barnaba onlarla konuşarak onları devamlı Tanrı'nın lütfunda yaşamaya özendirdiler. 44 Ertesi Şabat Günü kent halkının hemen hemen tümü Rab'bin sözünü dinlemek için toplanmıştı. 45 Kalabalığı gören Yahudiler büyük bir kıskançlık içinde, küfürlerle Pavlus'un söylediklerine karşı çıktılar. 46 Pavlus'la Barnaba ise cesaretle karşılık verdiler: “Tanrı'nın sözünü ilk önce size bildirmemiz gerekiyordu. Siz onu reddettiğinize ve kendinizi sonsuz yaşama layık görmediğinize göre, biz şimdi öteki uluslara gidiyoruz. 47* Çünkü Rab bize şöyle buyurmuştur:

'Yeryüzünün dört bucağına kurtuluş götürmen için

Seni uluslara ışık yaptım.' "

48 Öteki uluslardan olanlar bunu işitince sevindiler ve Rab'bin sözünü yücelttiler. Sonsuz yaşam için belirlenmiş olanların hepsi iman etti.

49 Böylece Rab'bin sözü bütün yörede yayıldı. 50 Ne var ki Yahudiler, Tanrı'ya tapan saygın kadınlarla kentin ileri gelen erkeklerini kışkırttılar, Pavlus'la Barnaba'ya karşı bir baskı hareketi başlatıp onları bölge sınırlarının dışına attılar. 51* Bunun üzerine Pavlus'la Barnaba, onlara bir uyarı olsun diye ayaklarının tozunu silkerek Konya'ya gittiler.

52 Öğrenciler ise sevinç ve Kutsal Ruh'la doluydu.

AÇIKLAMA: Pavlus'la Barnaba, Kıbrıs'tan sonra Anadolu'ya yöneldiler. Antalya doğusunda bulunan Perge kentine uğradıktan sonra İç Anadolu'daki Pisidya Antakya'sı şehrine geldiler. Burada Pavlus'un ilk vaazına şahit oluyoruz. Havrada bulunanlara Pavlus hep Eski Antlaşmadan Yahudiler'in bildiklerinden örnek göstererek Mesih'in müjdesini anlatır. Sonuçta Mesih yeni bir kavram değildi. Peygamberler çok önceden büyük bir kurtarıcının gelişini müjdelediler. İsa'nın ismi de '*kurtarıcı*' demek. Kendisinden önce Yahya, O'ndan söz ederek halkı tövbeye çağırırdı. Ama sonra çok ironik bir şey oldu. Yahudilerin büyük heyecanla bekledikleri Mesih yine aynı toplum tarafından reddedildi. Pavlus'un dediğine göre: "*O'nun mahkûm etmekle her Şabat Günü okunan peygamberlerin sözlerini yerine getirmiş oldular.*" Çünkü Mesih'i vaat eden peygamber sözleri aynı zamanda O'nun büyük bir ihanete uğrayıp çarmıha gerileceğini de söylemişti. Böylece Yahudiler farkında olmadan Kutsal Yazılarının sözlerini yerine getirmiş oldular. Ama Mesih öldüyse de Tanrı O'nu ölümden diriltti. İşte esas müjde dediğimiz budur: hepimiz günahlarımızla Tanrı'ya ihanet edip Mesih'in ölümüne sebep olduysak da Rab Tanrı, İsa'yı ölümden dirilterek kendisine iman eden herkese sonsuz yaşama kavuşma fırsatını tanıdı. Elçi Pavlus sözünü şununla bitiriyor: '*Şunu bilin ki, günahların bu kişi aracılığıyla bağışlanacağı size duyurulmuş bulunuyor. 'Harika bir şey! İnsanın bütün günahlarından bir kerede kurtulması için Tanrı mükemmel bir kapı açtı.*

O kapı İsa Mesih'tir.

Konuşması ardından pek çok kişi büyük heyecanla elçilerin söylediklerini daha çok dinlemek için onları izledi. Birçokları da Mesih'e iman etti ve böylece Anadolu'daki ilk Hristiyanlar oldular. Bir hafta sonra Şabat Günü'nde Pavlus'la Barnaba sinagogda yine konuştular ama Yahudiler diğer insanların ilgisini görünce kıskandılar ve elçilerle çatışmaya başladılar. Pavlus bu sert tavırlarını görünce onlardan ayrılıp iman edenlerle ilgilenmeye başladı ve kısa bir süre içinde Mesih'in müjdesi bütün bölgeye yayıldı. Ama kinle dolan Yahudiler bununla yetinmediler, elçileri oradan kovdurana kadar uğraştılar. Böylece elçiler o yöreyi bırakmak zorunda kaldılar. Ama tüm bunlara rağmen oradaki Mesih öğrencileri büyük bir sevinçle Kutsal Ruh'un yönetiminde devam ettiler. Aslında bu müjdenin yayılışı hiç bir zaman kolay olmadı. Mesih dediği gibi: *'Köle efendisinden üstün değildir. Bana zulmettilerse, size de zulmedecekler (Yuhanna 15:20).'* Ama neden? İnsanlar bu kadar harika bir müjdeyi neden reddetsinler ki? Çünkü bu müjde karanlığı bertaraf eden güçlü bir ışıktır. Ancak karanlıktan hoşlanan ve kötü işlerle uğraşan kimseler yaptıklarını aydınlatan ışığı hiç sevmezler, hatta onu söndürmek için ellerinden geleni yaparlar. Ama İncil'in dediği gibi: *'Işık karanlıkta parlar, karanlık onu alt edemedi(Yuhanna 1:5).'* İki bin sene sonra tüm zulümlere rağmen bu ışık hala parlamakta ve dünyanın en karanlık köşesini dahi aydınlatmaktadır.

KONYA'YA MÜJDE

Elçilerin İşleri 14:1-28

¹Aynı şekilde Konya'da da Yahudiler'in havrasına giren Pavlus'la Barnaba öyle etkili konuşular ki, hem Yahudiler'den hem de Grekler'den çok kişi iman etti. ²Ama inanmayan Yahudiler, öteki uluslardan olanları kardeşlere karşı kışkırtarak zihinlerini bulandırdılar. ³Orada uzunca bir süre kalan Pavlus'la Barnaba, Rab hakkında cesaretle konuşuyorlardı. Rab de onlara belirtiler ve harikalar yapma gücü vererek kendi lütfunu açıklayan bildiriye doğruladı. ⁴Kent halkı ikiye bölündü. Bazıları Yahudiler'in, bazıları da elçilerin tarafını tuttu. ⁵Yahudiler'le öteki uluslardan olanlar ve bunların yöneticileri, elçileri hırpalayıp taşla tutmak için düzen kurdular. ⁶⁻⁷Bunu öğrenen Pavlus'la Barnaba, Likaonya'nın Listra ve Derbe kentlerine ve çevre bölgeye kaçarak oralarda da Müjde'yi yaydılar. ⁸Listra'da, ayakları tutmayan bir adam vardı. Doğuştan kötürümdü, hiç yürüyemiyordu. ⁹⁻¹⁰Pavlus'un söylediklerini dinledi. Onu dikkatle süzen Pavlus, iyileştirilebileceğine imanı olduğunu görerek yüksek sesle ona, "Kalk, ayaklarının üzerinde dur!" dedi. Adam yerinden fırlayıp yürümeye başladı. ¹¹Pavlus'un ne yaptığını gören halk Likaonya dilinde, "Tanrılar insan kılığına girip yanımıza inmiş!" diye haykırdı. ¹²Barnaba'ya Zeus, Pavlus'a da konuşmada öncülük ettiği için Hermes adını taktılar. ¹³Kentin hemen dışında bulunan Zeus Tapınağı'nın kâhini kent kapılarına boğalar ve çelenkler getirdi, halkla birlikte elçilere kurban sunmak istedi. ¹⁴Ne var ki elçiler, Barnaba'yla Pavlus, bunu duyunca giysilerini yırtarak kalabalığın içine daldılar. ¹⁵"Efendiler, neden böyle şeyler yapıyorsunuz?" diye bağırdılar. "Biz de sizin gibi insanız, aynı yaratılışa sahibiz. Size müjde getiriyoruz. Sizi bu boş şeylerden vazgeçmeye, yeri, göğü, denizi ve bunların içindekilerin hepsini yaratan, yaşayan Tanrı'ya dönmeye çağırıyoruz. ¹⁶Geçmiş çağlarda Tanrı, bütün ulusların kendi yollarından gitmelerine izin verdi. ¹⁷Yine de kendini tanıksız bırakmadı. Size iyilik ediyor. Gökten yağmur yağdırıyor, çeşitli ürünleriyle mevsimleri düzenliyor, sizi yiyeceklerle doyurup yüreklerinizi sevinçle dolduruyor." ¹⁸Bu sözlerle bile halkın kendilerine kurban sunmasını güçlkle engelleyebildiler. ¹⁹Ne var ki, Antakya ve Konya'dan gelen bazı Yahudiler, halkı kendi taraflarına çekerek Pavlus'u taşladılar; onu ölmüş sanarak kentin dışına sürüklediler. ²⁰Ama öğrenciler çevresinde toplanınca Pavlus ayağa kalkıp kente döndü. Ertesi gün Barnaba'yla birlikte Derbe'ye gitti. ²¹⁻²²O kentte de Müjde'yi duyurup

birçok öğrenci edindiler. Pavlus'la Barnaba daha sonra Listra, Konya ve Antakya'ya dönerek öğrencileri ruhça pekiştirdiler, imana bağlı kalmaları için onlara cesaret verdiler. "Tanrı'nın Egemenliği'ne, birçok sıkıntıdan geçerek girmemiz gerekir" diyorlardı. ²³İmanlılar için her kilisede ihtiyarlar seçtiler. Dua ve oruçla onları, inandıkları Rab'be emanet ettiler. ²⁴Pisidya bölgesinden geçerek Pamfilya'ya geldiler. ²⁵Perge'de Tanrı sözünü bildirdikten sonra Antalya'ya gittiler. ²⁶Oradan gemiyle, artık tamamlamış buldukları görev için Tanrı'nın lütfuna emanet edildikleri yer olan Antakya'ya döndüler. ²⁷Oraya vardıklarında inanlılar topluluğunu bir araya getirip Tanrı'nın kendileri aracılığıyla neler yaptığını, öteki uluslara iman kapısını nasıl açtığını anlattılar. ²⁸Oradaki öğrencilerin yanında uzun bir süre kaldılar.

AÇIKLAMA: Pavlus'la Barnaba yola devam ederek Konya'ya vardılar. Her zamanki gibi havradan başlayarak Mesih'e tanıklık etmeye başladılar. Bir çok insanın iman etmesi üzerinde iman etmemekte direnenler elçilere sorun çıkartmaya başladılar. Hatta Yahudiler öyle hiddetlendiler ki Pavlus'la Barnaba'nın ellerinden pek çok mucizeye şahit olmalarına rağmen onları taşa tutmak istediler. Ancak elçiler kötü niyetlerinden haber alınca çevredeki şehirlere gitmeye karar verdiler ve orada Mesih'in müjdesini duyurmaya devam ettiler.

Listra kentine varınca Rab yine elçiler aracılığıyla büyük bir mucize yaptı. Orada doğuştan kötürüm bir adamla karşılaştılar ve Pavlus'un sözü üzerine adam yerinden fırlayıp yürümeye başladı. Bunu gören halk hayrete düştü ve elçileri birer ilah sandı. Böylece onlara tapmak için bir takım çelenk ve kurban getirdiler. Pavlus'la Barnaba ise 'biz sizin gibi insanız'diyerek onlara karşı koydular. Sonra onları her şeyi yaratan diri olan tek Tanrı'ya davet ettiler. O Rab ki bütün ulusların üzerine nimetlerini yağdırır. Bu şekilde halkın kendilerine kurban sunmasına güçlkle engel olabildiler. Ne ilginçtir ki kısa bir süre sonra Antakya ve Konya'dan gelen bazı kötü niyetli insanların kışkırtması sonucunda demin onları ilah sanan Listra halkı bu defa elçileri öldürmeye kalkıştılar. Böylece Pavlus'u taşa tutarak şehrin dışında ölü

diye bırakıyorlar. Ancak Pavlus mucizevi bir şekilde iyileşir ve etrafında toplanan imanlıların yardımıyla şehre döner.

Tüm bu zulümlere karşın elçiler durmuyordu. Daha sonra Derbe kentine de gittiler. Ardından daha önce uğradıkları ve zulüm gördükleri bütün şehirleri tek tek ziyaret ettiler. Gittikleri her kentte imanlıları cesaretlendirdiler. Şimdiden çok acı çeken bu yeni imanlılara şunu hatırlattılar: *'Tanrı'nın Egemenliğine birçok sıkıntıdan geçerek girmemiz gerekir.'* Bu bölümde gördüğümüz gibi baştan beri Mesih'i izlemek ve O'nun müjdesini duyurmak hiç de kolay olmamıştı. Bazıları Hristiyan olmanın çok kolay olduğunu sanırlar. Aslında hiç de öyle değil. Sonuçta izlediğimiz Mesih çarmıha gerilen biriydi. Bizler başka ne bekleyebiliriz ki? İşte Mesih acı çekerek dünyaya kurtuluş getirdiği gibi bizler de O'nun acılarına ortak olarak bu kurtuluş müjdesini dünyaya duyuracağız. Kilise ancak bu şekilde Mesih'e benzer olmak üzere gelişir ve dünyayı değiştirir. Bizim için önemli olan durum ne olursa olsun moralimizi bozmadan Mesih'in işine devam etmek.

İLK KİLİSE KONSEYİ

Elçilerin İşleri 15:1-21

^{1*}Yahudiye'den gelen bazı kişiler Antakya'daki kardeşlere, "Siz Musa'nın töresi uyarınca sünnet olmadıkça kurtulamazsınız" diye öğretiyorlardı. ²Pavlus'la Barnaba bu adamlarla bir hayli çekişip tartıştılar. Sonunda Pavlus'la Barnaba'nın, başka birkaç kardeşle birlikte Yerus alim'e gidip bu sorunu elçiler ve ihtiyarlarla görüşmesi kararlaştırıldı. ³B ylece kilise tarafından gönderilenler, öteki uluslardan olanların Tanrı'ya nasıl döndüğünü anlata anlata Fenike ve Samiriye bölgelerinden geçerek bütün kardeşlere büyük sevinç verdiler. ⁴Yerus alim'e geldiklerinde inanlılar topluluğ , elçiler ve ihtiyarlarca iyi karşlandılar. Tanrı'nın kendileri aracılığıyla yapmış olduğu her Şeyi anlattılar. ⁵Ne var ki, Ferisi mezhebinden bazı imanlılar kalkıp Şöyle dediler: " teki uluslardan olanları sünnet etmek ve onlara Musa'nın Yasası'na uymalarını buyurmak gerekir." ⁶El ilerle ihtiyarlar bu konuyu görüşmek için toplandılar. ^{7*}Uzunca bir tartişmadan sonra Petrus ayağ a kalkıp onlara, "Kardeşler" dedi, " teki uluslar Müjde'nin bildirisini benim ağızımdan duyup inansınlar diye Tanrı'nın uzun zaman önce aranızdan beni seçtiğini biliyorsunuz. ^{8*}İnsanın yüreğini bilen Tanrı, Kutsal Ruh'u tıpkı bize verdiği gibi onlara da vermekle, onları kabul ettiğini gösterdi. ⁹Onlarla bizim aramızda hiçbir ayırım yapmadı, iman etmeleri üzerine yüreklerini arındırdı. ¹⁰ yleyse, ne bizim ne de atalarımızın taşıyamadığı bir boyunduruğ  öğrencilerin boynuna geçirerek Şimdi neden Tanrı'yı deniyorsunuz? ¹¹Bizler, Rab İsa'nın lütfuyla kurtulduğumuza inanıyoruz; onlar da  yle." ¹²Bunun  zerine bütün topluluk sustu ve Barnaba'yla Pavlus'u dinlemeye başladı. Barnaba'yla Pavlus, Tanrı'nın kendileri aracılığıyla öteki uluslar arasında yaptığı harikalarla belirtileri tek tek anlattılar. ¹³Onlar konuşmalarını bitirince Yakup söz aldı: "Kardeşler, beni dinleyin" dedi. ¹⁴"Simun, Tanrı'nın öteki uluslardan kendine ait olacak bir halk çıkarmak amacıyla onlara ilk kez nasıl yaklaştığını anlatmıştır. ¹⁵⁻^{16*}Peygamberlerin sözleri de bunu doğrulamaktadır. Yazılmış olduğu gibi:

'Bundan sonra ben geri dönüp,
Davut'un yıkık konutunu yeniden kuracağım.
Onun yıkıntılarını yeniden kurup
Onu tekrar ayağ a kaldıracaağım.

17-18 Öyle ki, geriye kalan insanlar,

Bana ait olan bütün uluslar Rab'bi arasınlar.

Bunları ta başlangıçtan bildiren Rab,

İşte böyle diyor.'

19 "Bu nedenle, kanımca öteki uluslardan Tanrı'ya dönenlere güçlük çıkarmamalıyız. 20* Ancak putlara sunulup murdar hale gelen etlerden, fuhuştan, boğularak öldürülen hayvanların etinden ve kandan sakınmaları gerektiğini onlara yazmalıyız. 21 Çünkü çok eski zamanlardan beri Musa'nın sözleri her kentte duyurulmakta, her Şabat Günü havralarda okunmaktadır."

AÇIKLAMA: Hristiyanlığın yeni yeni oturduğu ilk yıllarda doğal olarak farklı yorumlar, düşünceler ve gruplar oluşmuştu. İlk başlarda Kilise öncelikle Yahudilerden oluşuyorduysa da kısa bir süre sonra diğer uluslardan da İsa Mesih'e iman edenler çoğalmaya başladı. Çok muhafazakar bazı Yahudiler için bu büyük bir sorun teşkil ediyordu. Çünkü daha önce gördüğümüz gibi Yahudileri diğer uluslardan ayırtan bir takım örf ve adetleri vardı. O yüzden bazı imanlı Yahudiler, İsa Mesih'e iman eden diğer herkesin kendileri gibi sünnet olması ve Yasanın bir takım buyruklarına uyması gerektiğini öğretmeye başladı. Diğer yandan, öteki uluslara müjdeyi ileten Barnaba ile Pavlus bu kısıtlamaları kabul etmiyorlardı. Peki kim karar verecek? Bu hayati önem taşıyan konuyu çözmek için Yeruslaim'de bulunan elçilere ve önderlere başvurmaya karar verdiler.

Kilisenin bu ilk konseyinde esas konu şuydu: "Bir insanın kurtulması için İsa Mesih'e iman etmek yeterli mi? Yoksa Yasanın gerektirdiği bazı örf ve âdete de bağlı kalmaları gerekiyor muydu?" Önce Petrus konuştu ve herkese şunu hatırlattı ki; gayri-Yahudilere kurtuluş kapısını açan Tanrı'nın kendisiydi. Aynı zamanda öteki uluslara da Kutsal Ruh'unu vererek Tanrı'nın iki grup arasında ayrım yapmadığını göstermişti. Yasa'ya gelince Petrus, Yahudilerin bile ona yüzde yüz bağlı kalmadığını hatırlatır. Sonuçta Yahudiler yasalarına uyararak

günahlarından af bulabilseydiler Mesih'in ölmesine gerek kalmazdı. Petrus sözünü şöyle bitirir: *'Bizler, Rab İsa'nın lütfuyla kurtulduğumuza inanıyoruz; onlar de öyle.'* Daha sonra Mesih'in öz kardeşi Yakup söz alır ve Petrus'un dediklerine katıldığını belirtir. Ayrıca Peygamber Amos'un sözlerini okuyarak onlara Tanrı'nın baştan beri diğer ulusları kurtarmak istediğini hatırlatır. Sonra diğer ulusları temsil edenlerin Yahudi kardeşlerini gücendirmemek için putlara sunulan kurbandan, fuhuştan ve kanlı etlerden kaçınmalarını rica eder. Böylece bir anlaşmaya vardılar.

Bazıları sanıyor ki Kilise Konseylerinde ilk Hristiyanlar Mesih'in çizgisini sapturdılar ya da İncil'i değiştirdiler! Ancak burada gördüğümüz gibi öyle komik bir olay söz konusu değil. Burada kimse kendi başına buyruk davranmıyor. Tersine Mesih'in elçisi Petrus, Tanrı'nın pek çok tanık önünde yaptığını anımsatır. Mesih'in öz kardeşi Yakup da kendi bildiklerini değil Tanrı'nın Sözü'nü okuyor ve ona göre çözüm getiriyor. Hiç kimse kalkıp Tanrı'nın çizgisini değiştiremez çünkü Tanrı'nın baştan beri ilettiği vahiy ellerindeydi ve O'na uymak zorundaydılar. Böylece ilk imanlılar Kutsal Kitap'a danışarak ve birbirini dinleyerek bu ilk tümseği atlatmayı başardılar. Bugün de imanlılar bazen anlayamıyorlar. Herkes farklı bir görüş ya da yorum savunur. Bu bir yere kadar normal, kaçınılmaz bir durum. Ama bu konuda ilk imanlıları örnek alsak iyi ederiz. Anlaşamadığımız konular varsa olgun kardeşlere başvuralım. Sonra birbirimizi iyice dinleyelim ve en önemlisi Tanrı'nın Sözüne bağlı kalalım.

BÜYÜK ANLAŞMAZLIK

Elçilerin İşleri 15:22-41

²²Bunun üzerine bütün inanlılar topluluğuyla elçiler ve ihtiyarlar, kendi aralarından seçtikleri adamları Pavlus ve Barnaba'yla birlikte Antakya'ya göndermeye karar verdiler. Kardeşlerin önde gelenlerinden Barsabba denilen Yahuda ile Silas'ı seçtiler. ²³Onların eliyle şu mektubu yolladılar: "Kardeşleriniz olan biz elçilerle ihtiyarlardan, öteki uluslardan olup Antakya, Suriye ve Kilikya'da bulunan siz kardeşlere selam! ²⁴Bizden bazı kişilerin yanınıza geldiğini, sözleriyle sizi tedirgin edip aklınızı karıştırdığını duyduk. Oysa onları biz göndermedik. ²⁵Bu nedenle aramızdan seçtiğimiz bazı kişileri, sevgili kardeşlerimiz Barnaba ve Pavlus'la birlikte size göndermeye oybirliğiyle karar verdik. ²⁶Bu ikisi, Rabbimiz İsa Mesih'in adı uğruna canlarını gözden çıkarmış kişilerdir. ²⁷Kararımız uyarınca size Yahuda ile Silas'ı gönderiyoruz. Onlar aynı şeyleri sözlü olarak da aktaracaklar. ²⁸⁻²⁹Kutsal Ruh ve bizler, gerekli olan şu kuralların dışında size herhangi bir şey yüklememeyi uygun gördük: Putlara sunulan kurbanların etinden, kandan, boğularak öldürülen hayvanların etinden ve fuhuştan sakınmalısınız. Bunlardan kaçınırsanız, iyi edersiniz. Esen kalın." ³⁰Adamlar böylece yola koyulup Antakya'ya gittiler. Topluluğu bir araya getirerek onlara mektubu verdiler. ³¹İmanlılar, mektuptaki yüreklendirici sözleri okuyunca sevindiler. ³²Kendileri peygamber olan Yahuda ile Silas, birçok konuşmalar yaparak kardeşleri yüreklendirip ruhça pekiştirdiler. ³³⁻³⁴Bir süre orada kaldıktan sonra, kendilerini göndermiş olanların yanına dönmek üzere kardeşler tarafından esenlikle yolcu edildiler. ³⁵Pavlus'la Barnaba ise Antakya'da kaldılar, birçoqlarıyla birlikte öğretip Rab'bin sözünü müjdelediler. ³⁶Bundan bir süre sonra Pavlus Barnaba'ya, "Rab'bin sözünü duyurduğumuz bütün kentlere dönüp kardeşleri ziyaret edelim, nasıl olduklarını görelim" dedi. ³⁷Barnaba, Markos denilen Yuhanna'yı da yanlarında götürmek istiyordu. ^{38*}Ama Pavlus, Pamfilya'da kendilerini yüzüstü bırakıp birlikte göreve devam etmeyen Markos'u yanlarında götürmeyi uygun görmedi. ³⁹Aralarında öylesine keskin bir anlaşmazlık çıktı ki, birbirlerinden ayrıldılar. Barnaba Markos'u alıp Kıbrıs'a doğru yelken açtı. ⁴⁰Silas'ı seçen Pavlus ise, kardeşlerce Rab'bin lütfuna emanet edildikten sonra yola çıktı. ⁴¹Suriye ve Kilikya bölgelerini dolaşarak inanlı topluluklarını pekiştirdi.

AÇIKLAMA: Kilise önderleri bir araya gelip Rab'bin sözüne birlikte bakarak doğru karara vardılar. Bu ilk konseyden çıkan kararı bütün kardeşlere mektup yoluyla iletiler. Mektupta Barnaba'yla Pavlus'un yaydığı lütuf müjdesini tasdik ettiler. Ayrıca beraberlerinde iki kardeş daha, Yahuda ve Silas'ı yolladılar. Onlar Antakya'ya varınca önderlerin verdiği kararı iletip oradaki kardeşleri ruhça pekiştirdiler. Böylece Kilise ilk büyük sınavı atlatmış oldu. İsa Mesih'e gelen herkes, ırk ya da millet ayrımı yapmaksızın, salt imanla kurtuluyordu.

Ancak bütün sorunlar orada bitmedi. Bu sırada Pavlus daha önce Barnaba'yla birlikte kurduğu kilise toplulukları ziyaret etmek istedi. Fakat Barnaba'nın yeğeni Markos'u yanına almak istemesi üzerinde iki elçi arasında keskin bir anlaşmazlık çıktı. Bir önceki seyahatte Markos onları yarı yolda bırakmıştı o yüzden Pavlus ona kesinlikle güvenmiyordu. Barnaba ise ona bir şans daha tanımak istedi. Aralarındaki anlaşmazlık o kadar büyüdü ki ayrılmak zorunda kaldılar. Barnaba'yla Markos Kıbrıs'a döndüler, Pavlus ise yanına Silas'ı alarak Anadolu'ya gitti. Peki bu durum için ne diyebiliriz? Bir yandan iki kilise önderi anlaşamadığı zaman elbette ki çok üzülürüz. Ancak diğer yandan Tanrı'nın bunu da iyilik için kullanabildiğini görebiliyoruz. Bu anlaşmazlık yüzünden bir değil iki müjdecî takım yola çıktı.

Peki kim haklıydı? Aslında ikisi de haklıydı. Pavlus, Markos'a bir ders vermekten yanaydı, Barnaba ise ona merhamet göstermekten yanaydı. Esasında Markos'un ikisine de ihtiyacı vardı. İncil'in ilerisinde Markos'un düzeliş elçilerin çok işine yaradığını okuyoruz. Hatta yıllar sonra hapiste ölümü bekleyen Pavlus, özellikle Markos'un yanına gelmesini talep eder (2.Timoteos 4:11). Bundan şunu anlıyoruz ki önderler bile zaman zaman anlaşamayabilir. Herkes birlikte çalışmak zorunda değil. Bu durumlarda birbirimizi kırmadan ayrılmak en sağlıklı olabilir. Eninde sonunda Rab bu tür olumsuzlukları bile iyilik için kullanabilecek güçtedir. Markos'a dönünce yaşadığı bütün bu tecrübelerden dolayı harika bir şekilde olgunlaşıp Tanrı'nın planına yaradığını görebiliyoruz. Evet, Rab ikinci şansın Rabbidir.

RAB'BİN YÖNLENDİRİŞİ

Elçilerin İşleri 16:1-15

¹Pavlus, Derbe ve Listra'ya da uğradı. Listra'da Timoteos adında bir İsa öğrencisi vardı. Annesi imanlı bir Yahudi, babası ise Grek'ti. ²Listra ve Konya'daki kardeşler ondan övgüyle söz ediyorlardı. ³Timoteos'u kendisiyle birlikte götürmek isteyen Pavlus, oralarda bulunan Yahudiler yüzünden onu sünnet ettirdi. Çünkü hepsi, babasının Grek olduğunu biliyordu. ⁴Kent kent dolaşarak Yeruşalim'deki elçilerle ihtiyarların aldığı kararları imanlılara iletiyor, bunlara uymalarını istiyorlardı. ⁵Böylelikle toplulukların imanı güçleniyor ve sayıları günden güne artıyordu. ⁶Kutsal Ruh'un, Tanrı sözünü Asya İli'nde yaymalarını engellemesi üzerine Pavlus'la arkadaşları Frikya ve Galatya bölgesinden geçtiler. ⁷Misya sınırına geldiklerinde Bitinya bölgesine geçmek istediler. Ama İsa'nın Ruhu onlara izin vermedi. ⁸Bunun üzerine Misya'dan geçip Troas Kenti'ne gittiler. ⁹O gece Pavlus bir görüm gördü. Önünde Makedonyalı bir adam durmuş, ona yalvarıyordu: "Makedonya'ya geçip bize yardım et" diyordu. ¹⁰Pavlus'un gördüğü bu görümden sonra hemen Makedonya'ya gitmenin bir yolunu aradık. Çünkü Tanrı'nın bizi, Müjde'yi oradakilere duyurmaya çağırdığı sonucuna varmıştık. ¹¹Troas'tan denize açılıp doğru Semadirek Adası'na, ertesi gün de Neapolis'e gittik. ¹²Oradan da Filipi'ye geçtik. Burası bir Roma yerleşim merkezi ve Makedonya'nın o bölgesinde önemli bir kentti. Birkaç gün bu kentte kaldık. ¹³Şabat Günü kent kapısından çıkıp ırmak kıyısına gittik. Orada bir dua yeri olacağını düşünüyorduk. Oturduk, orada toplanmış kadınlarla konuşmaya başladık. ¹⁴Bizi dinleyenler arasında Tiyatira Kenti'nden Lidya adında bir kadın vardı. Mor kumaş ticareti yapan Lidya, Tanrı'ya tapan biriydi. Pavlus'un söylediklerine kulak vermesi için Rab onun yüreğini açtı. ¹⁵Lidya, ev halkıyla birlikte vaftiz* olduktan sonra bizi evine çağırdı. "Beni Rab'bin bir inanlısı kabul ediyorsanız, gelin, evimde kalın" dedi ve bizi razı etti.

AÇIKLAMA: Pek çok zaman Rab'bin isteğini bilmeye ihtiyaç duymuşuzdur. Özellikle Rab adına bir şeyler yapmaya çalışırken yüzümüze kapılar kapanınca çok şaşırılmışızdır. Bu bölümde Pavlus benzer bir çıkmaza gelir o yüzden bu konuda bizim için çok iyi bir örnek oluyor. Başta Pavlus'la Silas daha önce kurmuş oldukları

kiliseleri tek tek ziyaret ettiler. Bu arada, Listra kentinde Timoteos adında olgun bir kardeşle karşılaşır ve onu takımına davet ettiler. Böylece kent kent dolaşarak Anadolu'nun batısına doğru ilerlediler. Anladığımız kadarıyla Pavlus'un niyeti o dönemde Asya İli diye geçen Efes'in bölgesine gidip müjdeyi yaymaktı. Ama ne ilginç ki Tanrı'nın Ruhu onu engeller. Onları tam olarak nasıl engellediğini yazmıyor ama bir şekilde kapıları kapattı. Sonra kuzeydeki Bitinya bölgesine girmek istediler ama Kutsal Ruh yine bir şekilde onları engelledi. Böylece bugünkü Çanakkale civarında bulunan Troas kentine geldiler. Tahmin edebiliriz ki Pavlus ve arkadaşları şu ana kadar karşılaştıkları engellerden dolayı çok şaşırılmış durumundaydılar. Sonuçta amaçları müjdeyi yaymaktır, o halde Tanrı neden onları engellesin?

O gece Pavlus rüyasında Makedonyalı bir adam görür. Adam onları Avrupa'ya çağırıyor. Pavlus bunun Tanrı'nın çağrısı olduğunu anlayarak hemen Makedonya yoluna koyuldu. Orada Pavlus'la arkadaşları Filipi kentine varır ve müjdeyi yaymanın yolunu arar. Ancak orada pek az Yahudi olduğu için sinagog yoktu. Pavlus nehir kenarında toplanan bazı Yahudi kadınları bulur ve onlara Mesih'i anlatmaya başlar. Rab özellikle Lidya adında bir kadının yüreğine dokunur ve ailesiyle beraber iman eder. Sonra elçileri evlerine buyurur ve Filipi topluluğu orada düzenli olarak toplanmaya başlar.

Yine baştaki soruya dönüyoruz: Rab isteğini nasıl gösterir? Pavlus'un başına gelenler bizim için çok aydınlatıcı. Tanrı için iyi şeyler yapmaya çalışırken bile bazen önümüz tıkanır. Bunu yapan ailemiz olabilir, devlet olabilir ya da Şeytan da olabilir. Bazen de Tanrı'nın kendisi de olabilir. Bunları ayırt etmek de mümkün olmayabilir ama Pavlus hepsini Kutsal Ruh'tan kabul ediyor. Sonuçta o Kutsal Ruh'a boyun eğerek hareket ediyordu o yüzden karşısına ne çıkarsa çıksın Tanrı'nın himayesinde diye kabul eder. Eninde sonunda Rab bir şekilde onları yönlendirdi ve yollarını açtı. Bunlardan şunu anlamalıyız ki; Rab, olumlu ya da olumsuz bizi yönlendirmek için her şeyi kullanabilir. O'nun iradesini yürekten arıyorsak er ya da geç Rab yolu gösterecektir. Bazen bu hüsrana dolu bir süreç olabilir. Bazen imanımız sınanabilir ama Rab sadıktır. Unutmamalıyız ki ancak Tanrı resmin tümünü görüyor. Pavlus müjdeyi sadece Asya'ya götürmek isterken Tanrı

müjdenin Avrupa'ya da gitmesini istedi. Bizim bakış açımızdan her şey çok karışık ve zor gibi görünse de Tanrı'nın gökten bakışı mükemmeldir ve O'nun planı kusursuzdur. En önemlisi O'na boyun eğmektir. Sonuç olarak Tanrı'nın iradesini aradığımızda kendisine boyun eğdiğimiz sürece bizi her şekilde yönlendireceğine emin olabiliriz.

HAPİS MACERASI

Elçilerin İşleri 16:16-40

16 Bir gün biz dua yerine giderken, karşımıza, falcılık ruhuna tutulmuş köle bir kız çıktı. Bu kız, gelecekte haber vererek efendilerine bir hayli kazanç sağlıyordu. 17 Pavlus'u ve bizleri izleyerek, "Bu adamlar yüce Tanrı'nın kullarıdır, size kurtuluş yolunu bildiriyorlar!" diye bağırıp durdu. 18 Ve günlerce sürdürdü bunu. Sonunda, bundan çok rahatsız olan Pavlus arkasına dönerek ruha, "İsa Mesih'in adıyla, bu kızın içinden çıkmanı buyuruyorum" dedi. Ruh hemen kızın içinden çıktı. 19 Kızın efendileri, kazanç umutlarının yok olduğunu görünce Pavlus'la Silas'ı yakalayıp çarşı meydanına, yetkililerin önüne sürüklediler. 20-21 Onları yargıçların karşısına çıkartarak, "Bu adamlar Yahudi'dir" dediler, "Kentimizi altüst ettiler. Biz Romalılar için benimsenmesi ve uygulanması yasak birtakım töreler yayıyorlar." 22 Halk da Pavlus'la Silas'a yapılan saldırıya katıldı. Yargıçlar onların giysilerini yırtıp sıyrarak değnekle dövülmeleri için buyruk verdi. 23 Onları iyice dövdürdükten sonra hapse attılar. Zindancıya, onları sıkı güvenlik altında tutmasını buyurdular. 24 Bu buyruğu alan zindancı onları hapishanenin iç bölmesine atarak ayaklarını tomruğa vurdu. 25 Gece yarısına doğru Pavlus'la Silas dua ediyor, Tanrı'yı ilahilerle yüceltiyorlardı. Öbür tutuklular da onları dinliyordu. 26 Birdenbire öyle şiddetli bir deprem oldu ki, tutukevi temelden sarsıldı. Bir anda bütün kapılar açıldı, herkesin zincirleri çözüldü. 27 Zindancı uyandı. Zindan kapılarını açık görünce kılıcını çekip canına kıymak istedi. Çünkü tutukluların kaçtığını sanmıştı. 28 Ama Pavlus yüksek sesle, "Canına kıyma, hepimiz buradayız!" diye seslendi. 29 Zindancı ışık getirtip içeri daldı. Titreyerek Pavlus'la Silas'ın önünde yere kapandı. 30 Onları dışarı çıkararak, "Efendiler, kurtulmak için ne yapmam gerekir?" diye sordu. 31 Onlar, "Rab İsa'ya iman et, sen de ev halkın da kurtulursunuz" dediler. 32 Sonra kendisine ve ev halkının hepsine Rab'bin sözünü bildirdiler. 33 Gecenin o saatinde zindancı onları götürüp yaralarını yıkadı. Sonra hem kendisi hem ev halkı hemen vaftiz* oldu. 34 Pavlus'la Silas'ı evine götürerek sofraya kurdu. Tanrı'ya inanmak, onu ve evindekilerin hepsini sevince boğmuştu. 35 Gün doğunca yargıçlar görevlileri göndererek, "O adamları serbest bırak" dediler. 36 Zindancı bu sözleri Pavlus'a ilettiler. "Yargıçlar serbest bırakılmanız için haber gönderdi. Şimdi çıkabilirsiniz, esenlikle gidin" dedi. 37 Ama Pavlus görevlilere şöyle dedi: "Roma vatandaşı olduğumuz halde, bizi yargılamadan herkesin önünde dövüp hapse attılar.

Şimdi bizi gizlice mi kovacaklar? Olmaz böyle şey! Kendileri gelsinler, bizi alıp çıkarınsınlar!”³⁸Görevliler bu sözleri yargıçlara ilettiler. Yargıçlar, Pavlus’la Silas’ın Roma vatandaşı olduğunu duyunca korktular. ³⁹Gelip özür dilediler. Sonra onları dışarı çıkararak kentten ayrılmalarını rica ettiler. ⁴⁰Pavlus’la Silas zindandan çıkınca Lidya’nın evine gittiler. Kardeşlerle görüşüp onları yüreklendirdikten sonra oradan ayrıldılar.

AÇIKLAMA: Hapis denildiğinde çoğumuz irkiliyoruz. Fakat ilk imanlılar için hapsin anlamı bambaşkaydı. Çünkü ne zaman hapse düştülerse o zaman Rab harikalar yaptı. İlk kilisenin hikâyesinin önemli bir bölümü hep hapiste geçti. Bizse bu tür zorluklardan hep kaçırız – belki de ondan dolayı pek az mucize görürüz. Bu bölümde Pavlus ve arkadaşları Filipi kentinde müjdeyi insanlarla paylaşırken cinli bir kızla karşılaştılar. Başta ondan uzak durmaya çalıştılsa da kız, daha doğrusu içindeki cin, hep arkalarında bağırp durdu. Sonunda Pavlus dayanamadı ve kızın içindeki kötü ruhu Mesih’in adıyla kovdu. Aslında kız için güzel bir şey yaptıysa da falcılığın para kazanan adamlar çok kızdılar ve Pavlus’u yetkililere şikâyet ettiler. Haklarında pek çok yalan ve iftira yaydılar ve sonunda Pavlus’la Silas’ı dövürüp hapse attırmayı başardılar. Bu yetmemiş gibi zindancı onları hapisanenin iç bölümüne koyarak ayaklarını tomruğa vurdu.

Peki bu durumda biz ne yapardık? Yabancı bir ülkede Rab’bin sevgisi uğruna birine iyilik yapmaya çalıştık ama yüzümüzde patladı. Hakkımızda bir sürü iftira söylendi. Kendimizi savunamadık bile. Birden kendimizi iğrenç kokan soğuk ve nemli bir zindanda buluyoruz. Çoğumuz depresyona girerdik herhalde. Ayakları tomrukta olan Pavlus ve Silas ise ilahi söyleyerek dua ediyorlardı. Diğer

tutuklular da onları hayranlıkla dinliyordu. Birden korkunç bir deprem koptu. Öyle ki hapsin demir kapıları yerinden söküldü, zincirler koptu, böylece herkes bir anda dışarı fırladı. Gözlerine inanamayan ve herkesin kaçtığını sanan zindancı bir anda canına kıymak istedi. Pavlus onu son anda durdurdu. Zindancının: *'Kurtulmak için ne yapamam gerekir'* sorusunda Pavlus çok açık ve net cevap verir: *'Rab İsa'ya iman et.'* Aynı gece zindancıyla ev halkı Mesih'e iman ettiler ve sabahı beklemeden vaftiz oldular.

Gün doğunca yetkililer yaptıkları hatanın farkına vardılar ve elçileri serbest bıraktılar. Böylece hapis macerası sona erdi ama sayesinde pek çok tutuklu müjdeyi duydu, üstelik zindancı ile ailesi kurtuldu. Rab'bin işi çok şaşırtıcıdır. Pavlus'la Silas hapse girmeseydi o insanlar kurtulmazdı. Tanrı'nın her şeyde bir hikmeti vardır. Bunu hatırladığımızda Pavlus ve Silas gibi zor anlarda da Rab'bi yüceltebiliriz. Dahası bu zor zamanlarda özellikle Rab gücünü göstermeyi sever. Seçim bizim, rahat ve olaysız bir yaşam için dua edebiliriz ya da macera ve mucize dolu bir hayata varım diyebiliriz.

MÜJDENİN GÜCÜ

Elçilerin İşleri 17:1-15

¹Amfipolis ve Apollonya'dan geçerek Selanik'e geldiler. Burada Yahudiler'in bir havrası vardı. ²Pavlus, her zamanki gibi Yahudiler'e giderek art arda üç Şabat Günü* onlarla Kutsal Yazılar üzerinde tartıştı. ³Mesih'in acı çekip ölümden dirilmesi gerektiğine dair açıklamalarda bulunuyor, kanıtlar gösteriyordu. "Size duyurmakta olduğum bu İsa, Mesih'tir" diyordu. ⁴Onlardan bazıları, Tanrı'ya tapan Grekler'den büyük bir topluluk ve ileri gelen kadınların da birçoğu ikna olup Pavlus'la Silas'a katıldılar. ⁵Yahudiler bunu kıskandı. Çarşı pazardan topladıkları bazı kötü insanlardan bir kalabalık oluşturup kentte kargaşalık çıkarttılar. Pavlus'la Silas'ı bulmak ve halkın önünde yargılamak amacıyla Yason'un evine saldırdılar. ⁶Onları bulamayınca, Yason ile bazı kardeşleri kent yetkililerinin önüne sürüklediler. "Dünyayı altüst eden o adamlar buraya da geldiler" diye bağıryorlardı. ⁷"Yason onları evine aldı. Onların hepsi, İsa adında başka bir kral olduğunu söyleyerek Sezar'ın buyruklarına karşı geliyorlar." ⁸Bu sözleri işiten kalabalık ve kentin yetkilileri telaşa kapıldı. ⁹Sonunda yetkililer Yason ve öbürlerini kefaletle serbest bıraktılar. ¹⁰Kardeşler hemen o gece Pavlus'la Silas'ı Veriya Kenti'ne gönderdiler. Onlar oraya varınca Yahudiler'in havrasına gittiler. ¹¹Veriya'daki Yahudiler Selanik'tekilerden daha açık fikirliydi. Tanrı sözünü büyük ilgiyle karşılayarak her gün Kutsal Yazılar'ı inceliyor, öğretilenlerin doğru olup olmadığını araştırıyorlardı. ¹²Böylelikle içlerinden birçokları ve çok sayıda saygın Grek kadın ve erkek iman etti. ¹³Selanik'teki Yahudiler Pavlus'un Veriya'da da Tanrı'nın sözünü duyurduğunu öğrenince oraya gittiler, halkı kışkırtıp ayağa kaldırdılar. ¹⁴Bunun üzerine kardeşler Pavlus'u hemen deniz kıyısına yolladılar. Silas ile Timoteos ise Veriya'da kaldılar. ¹⁵Pavlus'la birlikte gidenler onu Atina'ya kadar götürdüler. Sonra Pavlus'tan, Silas'la Timoteos'un bir an önce kendisine yetişmeleri yolunda buyruk alarak geri döndüler.

AÇIKLAMA: Mesih'in müjdesinin gücünü bazen küçümsüyoruz. Hatta bazen kendi başına yeterli değilmiş gibi onu başka şeylerle süslemeye ya da pekiştirmeye kalkıyoruz. Oysa, buradaki bölümde gördüğümüz gibi, elçilerin yaydığı salt müjde o kadar etkili ki dünyayı

olumlu yönde alt üst etti. Müjde derken Mesih'in ölümü yenmesini kastediyoruz tabii. Müjdecilerin her gittikleri yerde insanlar bu haberi büyük heyecanla karşılıyordu. Fakat öbür yandan Şeytan da insanlar kurtulmasın diye bazılarını müjdeye karşı kışkırtıyor ve bir an evvel gediği kapatmaya çalışıyordu. Neden? Çünkü Mesih'in müjdesi İblis'in kalesini yıkıyor ve insanları özgür kılıyor. O yüzden Pavlus şöyle der: *'Müjdeden utanmıyorum. Müjde iman eden herkesin kurtulması için Tanrı gücüdür(Romalılar 1:16).'*

Selanik kenti bölgenin en büyük ve en zengin merkeziydi. Pavlus her zamanki gibi havradan başlayarak Mesih'i duyurmaya başladı. İman edenler çoğalmaya başlayınca hemen Yahudiler kıskanmaya başladı ve elçilere baskı yapmaya çalıştılar. Şehirde öyle bir kargaşa çıkartılar ki Pavlus'la Silas şehri terk etmek zorunda bırakıldılar. Bir kaç adamın duyurduğu dini mesaj neden bu kadar tepki toplasın dersiniz, işte Şeytan müjdeden acayip korkuyor. Bundan sonra Veriya kentine vardılar ve yine müjdeyi duyurmaya devam ettiler. Oradaki halk çok daha açık fikirliydi, hatta sadece duyduklarıyla yetinmeyip söylenenleri evde Kutsal Yazılarıyla karşılaştırıyorlardı. Yine çok sayıda insan iman etmeye başlayınca Şeytan baskıları artırmaya başladı. Böylece Pavlus, Atina'ya devam etmek zorunda kaldı.

Müjde'nin bu kadar büyük tepkilerle karşılaşmasının sebebi neydi? Sonuçta elçiler insanları ayaklanmaya ya da ahlaksızlığa çağırmıyordu. Başka yerde Pavlus şunu yazar: *'Tanrı'nın görünümü olan Mesih'in yüceliğiyle ilgili müjdenin ışığı imansızların üzerinde doğmasın diye, bu çağın ilahi (Şeytan) onların zihinlerini kör etmiştir(2.Korintliler 4:4).'* Evet, Mesih'in müjdesi İblis'in egemenliğinin sonunu müjdelere o yüzden var gücüyle herkesi ona karşı kışkırtır. Bugün de biri Mesih'e iman ettiğinde aynı baskılarla karşılaşılıyor. Toplumumuzdan biri Mesih'i değil, esrarı ya da fuhşu seçse kimse bir şey demez yine Hristiyanlığa değil, ateizme veya satanizme yönelse yine pek tepki almaz ama müjdeye hiç kimse tahammül gösteremiyor. Aslında buzdağının altında görünmeyen kısmında ezeli bir düşmanlık vardır. Bu Şeytan'la Tanrı arasında kıyasıya bir mücadeledir. İblis müjdeden korktuğu kadar başka hiç bir şeyden korkmaz çünkü eninde sonunda Mesih'in bu müjdesi onu yeneceğini biliyordur. O halde elçilerin

yaptığı gibi müjde uğruna her türlü sıkıntıya göğüs gerelim çünkü bir gün bu müjde dünyayı tümünden değiştirecektir.

FELSEFE VE MÜJDE

Elçilerin İşleri 17:16-34

¹⁶Onları Atina'da bekleyen Pavlus, kenti putlarla dolu görünce yüreğinde derin bir acı duydu. ¹⁷Bu nedenle, gerek havrada Yahudiler'le ve Tanrı'ya tapan yabancılarla, gerek her gün çarşı meydanında karşılaştığı kişilerle tartışıp durdu. ¹⁸Epikürcü ve Stoacı bazı filozoflar onunla atışmaya başladılar. Kimi, "Bu lafbesi ne demek istiyor?" derken, kimi de, "Galiba yabancı ilahların haberciliğini yapıyor" diyordu. Çünkü Pavlus, İsa'yla ve dirilişle ilgili Müjde'yi duyuruyordu. ¹⁹Onlar Pavlus'u alıp Ares Tepesi Kurulu'na götürdüler. Ona, "Yayıdığın bu yeni öğretinin ne olduğunu öğrenebilir miyiz?" dediler. ²⁰"Kulağımıza yabancı gelen bazı konulardan söz ediyorsun. Bunların anlamını öğrenmek isteriz." ²¹Bütün Atinalılar ve kentte bulunan yabancılar, vakitlerini hep yeni düşünceleri anlatarak ve dinleyerek geçirirlerdi. ²²Pavlus, Ares Tepesi Kurulu'nun önüne çıkıp şunları söyledi: "Ey Atinalılar, sizin her bakımdan çok dindar olduğunuzu görüyorum. ²³Ben çevrede dolaşırken, tapındığınız yerleri incelerken üzerinde, BİLİNMEYEN TANRI'YA diye yazılmış bir sunağa bile rastladım. Sizin bilmeden tapındığınız bu Tanrı'yı ben size tanıtayım. ²⁴*"Dünyayı ve içindekilerin tümünü yaratan, yerin ve göğün Rabbi olan Tanrı, elle yapılmış tapınaklarda oturmaz. ²⁵Herkese yaşam, soluk ve her şeyi veren kendisi olduğuna göre, bir şeye gereksinmesi varmış gibi O'na insan eliyle hizmet edilmez. Tanrı, bütün ulusları tek insandan türetti ve onları yeryüzünün dört bucağına yerleştirdi. ²⁶Ulusların sürelerini ve yerleşecekleri bölgelerin sınırlarını önceden saptadı. ²⁷Bunu, kendisini arasınlar ve el yordamıyla da olsa bulabilsinler diye yaptı. Ashında Tanrı hiçbirimizden uzak değildir. ²⁸Nitekim, 'O'nda yaşıyor ve hareket ediyoruz; O'nda varız.' Bazı ozanlarınızın belirttiği gibi, 'Biz de O'nun soyundanız.' ²⁹"Tanrı'nın soyundan olduğumuza göre, tanrısal özün, insan düşüncesi ve becerisiyle biçimlendirilmiş altın, gümüş ya da taştan bir nesneye benzediğini düşünmemeliyiz. ³⁰Tanrı, geçmiş dönemlerin bilgisizliğini görmezlikten geldi; ama şimdi her yerde herkesin tövbe etmesini buyuruyor. ³¹Çünkü dünyayı, atadığı Kişi aracılığıyla adaletle yargılayacağı günü saptamıştır. Bu Kişi'yi ölümden diriltmekle bunun güvencesini herkese vermiştir." ³²Ölümlerin dirilmesiyle ilgili sözleri duyunca kimi alay etti, kimi de, "Seni bu konuda bir daha dinlemek isteriz" dedi. ³³Bunun üzerine Pavlus aralarından çıkıp gitti. ³⁴Birkaç kişi ona katılıp inandı. Bunların arasında kurul üyesi Dionisios, Damaris adlı bir

kadın ve birkaç kişi daha vardı.

AÇIKLAMA: Elçi Pavlus bir anda kendini o günün felsefe ve ilim başkenti olan Atina'da buldu. Oradaki filozoflar günlerini farklı inanışları tartışarak geçirirlerdi. Doğal olarak kendilerini çok bilmiş, çağdaş ve akıllı sanıyorlardı. Fakat Pavlus etraflarına bakınca putlardan başka bir şey göremedi. Akıl ve mantıktan söz eden bunca filozof hala putperestlikten kurtulamamıştı. Pavlus'un getirdiği müjde ise çok farklıydı. Günün birinde onu dinlemek için ünlü Ares Tepesinde toplandılar.

Eski Yunanlılar pek çok ilaha ve puta taparlardı. Güneş tanrısı vardı, deniz tanrısı, ateş tanrısı, savaş tanrısı ve daha niceleri. Elçi Pavlus başta onların esas neye tapındıklarını bilmediklerini söyler. Çünkü bu kadar ilah çoğaltan kendilerinin asla gerçek Tanrı'yı tanıyamadığını onlara gösterir. Sonra onların esas aradığı gerçek Tanrı'yı tarif etmeye başlar. Gerçek Tanrı; her şeyi yaratan ve dünyanın bütün ihtiyaçlarını karşılayandır. Onun ibadetimize ya da hizmetimize ihtiyacı yoktur. İnsanı yaratan ve herkesi dünyanın farklı yerlerine yerleştiren de O'dur. Üstelik insanların sandığı gibi Tanrı bizden uzak değil – O her yerde sürekli etkindir. Hatta biz onun soyundanız. Demek ki Tanrı'ya en yakın varlık insan olduğuna göre insan eliyle yapılan her hangi bir nesnenin gerçek bir ilah olması imkansızdır. Tanrı insanların bu bilgisizliğini şimdiye kadar hoş gördüyse de artık herkesin tövbe etmesini buyurur. Çünkü dünyayı yargılayacak olan İsa Mesih'i göndermiştir. O hem dünyanın kurtarıcısı hem de ulusların yargıcısıdır. Mesih ölümü yenerek Tanrı'nın atadığı dünya reisi olduğunu gösterdi. Buraya kadar dinleyen Atinalılar İsa'nın dirilişinden söz edilince artık koptular ama aralarında yine iman eden oldu.

İnsanlar genellikle inancın ilim ve bilimle çatıştığını düşünür. Fakat Pavlus'un sözlerine dikkat edersek mantıksız bir şey yoktur. Tersine Atina'da toplanan filozofların savunduğu kanaatler hiç de mantıklı değildi. Bugün de modern bilim adamları; evrim gibi bazı teorileri öne

sürüyor ve onlara katılmayana akılsız ve aptal muamelesi yapıyor. Oysa Tanrı'nın tüm her şeyi yarattığına inanmak kadar doğal ve mantıklı bir şey yoktur. Aslında farkında değiller ki bu felsefeleri onları kör etmiştir. Pavlus'un başka yerde yazdığı gibi: *'Tanrı'yı bildikleri halde O'nu Tanrı olarak yüceltmediler, O'na şükretmediler. Tersine, düşüncelerinde budalalığa düştüler; anlayışsız yüreklerini karanlık bürüdü. Akıllı olduklarını ileri sürerken akılsız olup çıktılar (Romalılar 1:21-22).'* O gün Atina'da olduğu gibi bugünkü akıllılar da putperestliğe düşüyorlar. Tanrı yerine kendi düşüncelerine tapıyor, siyasetçilere, ölümlere, maddiyata güvenip ve daha pek çok saçma inanışın peşinde sürükleniyorlar. Bu şekilde ruhsal körlük ve kölelik devam etmektedir. Tanrı ise bizim bir an evvel tüm bunlardan tövbe edip kendisine yönelmemizi buyurur. Ancak o zaman gözlerimiz açılır ve gerçekleri görürüz. Mesih'in dediği gibi *'Gerçeği bileceksiniz ve gerçek sizi özgür kılacaktır(Yuhanna 8:32).'*

KORİNT'E MÜJDE

Elçilerin İşleri 18:1-28

¹Bundan sonra Pavlus Atina'dan ayrılıp Korint'e gitti. ²⁻³Orada Pontus doğumlu, Akvila adında bir Yahudi ile karısı Priskilla'yı buldu. Bunlar, Klavdius'un bütün Yahudiler'in Roma'yı terk etmesi yolundaki buyruğu üzerine, kısa süre önce İtalya'dan gelmişlerdi. Akvila ile Priskilla'nın yanına giden Pavlus, aynı meslekten olduğundan onlarla kalıp çalıştı. Çünkü meslekleri çadircılıktı. ⁴Pavlus, her Şabat Günü havrada tartışarak hem Yahudiler'i hem Grekler'i ikna etmeye çalışıyordu. ⁵Silas'la Timoteos Makedonya'dan gelince, Pavlus kendini tümüyle Tanrı sözünü yaymaya verdi. Yahudiler'e, İsa'nın Mesih olduğuna dair tanıklık ediyordu. ⁶Ama Yahudiler karşı gelip ona sövmeye başlayınca Pavlus, giysilerini silkerek, "Başınıza geleceklerin sorumlusu sizsiniz!" dedi. "Sorumluluk benden gitti^k. Bundan böyle öteki uluslara gideceğim." ⁷Pavlus oradan çıktı, Tanrı'ya tapan Titius Yustus adlı birinin evine gitti. Yustus'un evi havranın bitişiğindeydi. ⁸Havranın yöneticisi Krispus bütün ev halkıyla birlikte Rab'be inandı. Pavlus'u dinleyen Korintliler'den birçoğu da inanıp vaftiz oldu. ⁹Bir gece Rab bir görümde Pavlus'a, "Korkma" dedi, "Konuş, susma!" ¹⁰Ben seninle birlikteyim; hiç kimse sana dokunmayacak, kötülük yapmayacak. Çünkü bu kentte benim halkım çoktur." ¹¹Pavlus, orada bir buçuk yıl kaldı ve halka sürekli Tanrı'nın sözünü öğretti. ¹²Gallio'nun Ahaya Valisi olduğu sıralarda, hep birlikte Pavlus'a karşı gelen Yahudiler onu mahkemeye çıkardılar. ¹³"Bu adam Yasa'ya aykırı biçimde Tanrı'ya tapınmaları için insanları kandırıyor" dediler. ¹⁴Pavlus tam söze başlayacakken Gallio Yahudiler'e şöyle dedi: "Ey Yahudiler, davanız bir haksızlık ya da ciddi bir suçla ilgili olsaydı, sizleri sabırla dinlemem gerekirdi. ¹⁵Ama sorun bir öğreti, bazı adlar ve kendi yasanızla ilgili olduğuna göre, bu davaya kendiniz bakın. Ben böyle şeylere yargıçlık etmek istemem." ¹⁶Sonra Gallio onları mahkemedan kovdu. ¹⁷Hep birlikte, havranın yöneticisi Sostenis'i yakalayıp mahkemenin önünde dövdüler. Gallio ise olup bitenlere hiç aldırmadı. ¹⁸Pavlus Korint'teki kardeşlerin yanında bir süre daha kaldı. Sonra onlarla vedalaştı, Priskilla ve Akvila ile birlikte Suriye'ye gitmek üzere gemiyle yola çıktı. Adakta bulunmuş olduğu için Kenhere'de saçlarını kestirmişti. ¹⁹Efes'e vardıkları zaman Priskilla ve Akvila'yı orada bıraktı. Kendisi havraya giderek Yahudiler'le tartışmaya başladı. ²⁰Bunlar daha uzun bir süre kalmasını istedilerse de, Pavlus kabul etmedi. ²¹Ama onlara veda ederken, "Tanrı dilerse yanınıza yine

döneceğim” dedi. Sonra Efes'ten denize açıldı. ²²Sezariye'ye vardktan sonra Yeruslaim'e gidip oradaki kiliseyi ziyaret etti, oradan da Antakya'ya geçti. ²³Bir süre orada kaldktan sonra yola çıktı; Galatya bölgesini ve Friky'a'yı dolaşarak bütün öğrencileri ruhça pekiştirdi. ²⁴Bu arada İskenderiye doğumlu Apollos adında bir Yahudi Efes'e geldi. Üstün bir konuşma yeteneği olan Apollos, Kutsal Yazılar'ı çok iyi biliyordu. ²⁵Rab'bin yolunda eğitilmiş bir kişiydi. Ateşli bir ruhla konuşuyor ve sadece Yahya'nın vaftizini bildiği halde İsa'yla ilgili gerçekleri doğru öğretiyordu. ²⁶Havrada cesaretle konuşmaya başladı. Kendisini dinleyen Priskilla ile Akvila, onu yanlarına alarak Tanrı yolunu ona daha doğru biçimde açıkladılar. ²⁷Apollos Ahaya'ya gitmek isteyince kardeşler onu cesaretlendirdiler. Onu iyi karşılamaları için oradaki öğrencilere mektup yazdılar. Apollos Ahaya'ya varınca Tanrı'nın lütfuyla iman etmiş olanlara çok yardım etti. ²⁸Şöyle ki Kutsal Yazılar'dan, İsa'nın Mesih olduğunu kanıtlayarak Yahudiler'in iddialarını açıkça ve güçlü bir şekilde çürüttü.

AÇIKLAMA: Atina'dan sonra Korint şehrine devam etti, Elçi Pavlus. Korint; aşırı zengin, kalabalık ve ticaret açısından çok önemli bir liman şehirdi. Özellikle yakınında bulunan kıstaktan geçen teknelerle yoğun bir gemici trafiğine sahipti. Böylece bu kent ahlaksızlığı, fahişeliği ve putperestliğinden dolayı Roma İmparatorluğunun her tarafında kendisine ün kazanmıştı.Strabo adında eski bir tarihçiye göre bir zamanlar Korint'te 1000'den fazla kâhinlik yapan kadın-erkek fahişeler vardı. Ayrıca Korint'te 12 pagan tapınak bulunuyordu. Bunlardan en meşhuru, Akropolis tepesinde bulunan Afrodit Tapınağı'ydı. İşte böyle bir ortamda Pavlus, Mesih'in müjdesini duyurmaya başladı. Her zamanki gibi bir süre sonra Yahudiler onu havradan kovdular ama yine de eski havra yöneticisi dahil Mesih'e iman edenler oldu. Bir buçuk yıl zarfında kilise topluluğu öyle çoğaldı ki Yahudiler, Pavlus'u şehirden kovdurmak için onu mahkemeye çıkartılar. Ne var ki yargıç dini bir mesele olduğunu anlayınca onları dinlemeyi reddetti. Böylece Hristiyanlık inancı her hangi bir devlete ya da etnik kimliğine zarar vermeyeceği kanıtlanmış oldu.

Kısa bir süre sonra Pavlus, Yeruslaim'e ve Antakya'ya geri dönmek

istedi. Oraya giderken Efes'e uğradı ve havrada konuştuğundan sonra insanların çok ilgili olduklarını gördü. Ancak acelesi olduğundan ilerde onlara bir daha gelmeye söz vererek yoluna devam etti. Bu sırada Apollos adında bir vaiz Efes'e gelir. Pavlus'un arkadaşları olan Priskilla ile Akvila onun havradaki konuşmasını dinledikten sonra bilgide bir az eksik olduğunu tespit ediyorlar o yüzden onu yanlarına davet ederek kendisine İsa Mesih'i daha ayrıntılı bir şekilde anlatıyorlar. Böylece Apollos büyük bir hevesle Korint'e gitmeye karar verir.

Gördüğümüz gibi Hristiyanlığın yayılışı hiç de kolay olmamıştı. Elçilerin gittikleri her yerde baskılarla karşılaştılar. Bazen zulümden çok toplumun ahlaksızlığı daha büyük engeldi. Bazı insanlar da yanlış öğretiyi de yayıyordu ama elçiler büyük sabırla Mesih'in müjdesine sadık kaldılar. Bazen durum öyle vahim oluyordu ki Rab görümlerle elçilerini teşvik etmek durumundaydı. Pavlus'a şöyle söyledi: *'Korkma, konuş, susma! Ben seninle birlikteyim; hiç kimse sana dokunmayacak, kötülük yapmayacak. Çünkü bu kentte benim halkım çoktur.'* Demek ki durum ne kadar imkânsız gibi görünse de Tanrı'nın her yerde kurtaracağı insanlar vardır. Bizim görevimiz ise sadık bir şekilde Mesih'i duyurmaktır.

EFES'E MÜJDE

Elçilerin İşleri 19:1-10

1-2 Apollos Korint'teyken Pavlus, iç bölgelerden geçerek Efes'e geldi. Orada bazı öğrencileri bularak onlara, "İman ettiğiniz zaman Kutsal Ruh'u aldınız mı?" diye sordu. "Kutsal Ruh'un varlığından haberimiz yok ki!" dediler. *3* "Öyleyse neye dayanarak vaftiz oldunuz?" diye sordu. "Yahya'nın öğretilerine dayanarak vaftiz olduk" dediler. *4** Pavlus, "Yahya'nın yaptığı vaftiz, tövbeyle ilgili bir vaftizdi" dedi. "Halka, kendisinden sonra gelecek Olan'a, yani İsa'ya inanmalarını söyledi." *5* Onlar bunu duyunca, Rab İsa'nın adıyla vaftiz oldular. *6* Pavlus ellerini onların üzerine koyunca Kutsal Ruh üzerlerine indi ve bilmedikleri dillerle konuşup peygamberlik etmeye başladılar. *7* Aşağı yukarı on iki kişiydiler. *8* Havraya giren Pavlus cesaretle konuşmaya başladı. Üç ay boyunca oradakilerle tartışıp durdu, onları Tanrı'nın Egemenliği konusunda ikna etmeye çalıştı. *9* Ne var ki, bazıları sert bir tutum takınıp ikna olmamakta direndiler ve İsa'nın yolunu halkın önünde kötülemeye başladılar. Bunun üzerine Pavlus onlardan ayrıldı. Öğrencilerini de alıp götürdü ve Tiranus'un dershanesinde her gün tartışmalarını sürdürdü. *10* Bu durum iki yıl sürdü. Sonunda Yahudi olsun Grek olsun, Asya İli'nde yaşayan herkes Rab'bin sözünü işitti.

AÇIKLAMA: Daha önce söz verdiği gibi Elçi Pavlus ilk fırsatta Efes kentine döndü. Şehir olarak, Efes zengin bir metropoldü o dönemler. Asya İlinin başkenti olan Efes özellikle tanrıçası Artemis vasıtasıyla ünlenmişti. Dünyanın yedi harikalarından biri olan Artemis Tapınağı dünyanın her yanından gelen ziyaretçilerin ilgi odağıydı. Verimlilik tanrıçası olan Artemis'in inancına göre ziyaretçiler tapınak fahişeleriyle ilişki kurarak dileklerini kabul ettirebiliyorlardı. Efes'te, Artemis'in dini öyle baskındı ki şehrin ticareti ve siyaseti tümünden tapınaktan geçinirdi. İşte Elçi Pavlus, bu denli putperest bir kente gelmişti.

Şehre ilk vardığında Pavlus yalnızca Yahya'nın vaftizini alan ve Kutsal Ruh'tan habersiz bir grupla karşılaştı. Elçi Pavlus onlara Mesih'i tam olarak anlattıktan sonra O'nun adıyla vaftiz oldular. Sonra Kutsal Ruh'u almaları için Pavlus üzerlerine ellerini koydu ve birden farklı

dillerle konuşmaya başladılar. Bunun benzerini Pentikost bayramında (E.İşleri 2), Samiriye’de (8:17) ve Kornelius’un evinde (10:44-47) gördük. Ancak bu örnekleri birbiriyle karşılaştırdığımızda net bir emsale ulaşmak mümkün değil. O yüzden bu örnekten yola çıkarak ‘*Kutsal Ruh ancak olgun bir imanlının el koymasıyla olur*’ya da ‘*ne zaman biri iman ederse mutlaka dillerle konuşmalı*’ gibi bir sonuca varmak pek doğru değil. Şunu hatırlamalıyız ki Elçilerin İşleri kitabında olan her şey emsal değildir – sonuçta kilisenin temel taşları yeni yeni oturuyordu. Ancak daha sonra Pavlus’un mektuplarında şunu okuyoruz ki iman eden herkeste mutlaka Kutsal Ruh vardır (Romalılar 8:9) ve farklı dillerle konuşma armağanı her imanlı için şart değildir (1.Korintliler 12:30). Bu bölümde Pavlus bundan dolayı şaşırmişti çünkü bunlar gerçek imanlı olsaydılar Kutsal Ruh’u almış olmaları gerekirdi. Ama almadıklarına göre demek ki henüz Mesih’e tam olarak inanmamışlardı.

Sonra Pavlus doğrudan havraya gitti ve Yahudilerden başlayarak Mesih’i anlatmaya başladı. Her zamanki gibi Yahudiler onu bir yere kadar dinlediler ama sonra Pavlus iman edenlerle ayrılıp yeni bir topluluk kurmak zorunda kaldı. Bu süreçte Tiranus adında biri dershanesini Pavlus’a açtı ve elçi ilin her yanından gelenleri orada her gün eğitmeye başladı. Pavlus, Efes’te iki yıldan fazla kaldı ve bu süre zarfında Asya ilinin tümü müjdeyi duydu. Bundan Tanrı’nın Sözü’nü öğretmenin ne kadar etkili olduğunu görebiliyoruz. Böylece Efes Kilisesi iyice köklendi ve etrafta etkisini göstermeye başladı. Mesih’in kilisesi işte bu şekilde güçlenebilir. Tanrı’nın Sözü doğru düzgün öğretilmezse hep kargaşa olur ama insanlar Rab’bin kelamına odaklanırlarsa işte o zaman harikalar görülmeye başlar.

EFES'TE KARGAŞA

Elçilerin İşleri 19:11-41

11 Tanrı, Pavlus'un eliyle olağanüstü mucizeler yaratıyordu. 12 Şöyle ki, Pavlus'un bedenine değen peşkir ve peştamallar hasta olanlara götürüldüğünde, hastalıkları yok oluyor, kötü ruhlar içlerinden çıkıyordu. 13 Çevrede dolaşan kötü ruhları kovmakla uğraşan bazı Yahudiler de kötü ruhlara tutsak olanları Rab İsa'nın adını anarak kurtarmaya kalkıştılar. "Pavlus'un tanıttığı İsa'nın adıyla size emrediyoruz!" diyorlardı. 14 Bunu yapanlar arasında Skeva adlı bir Yahudi başkâhinin yedi oğlu da vardı. 15 Kötü ruh ise onlara şöyle karşılık verdi: "İsa'yı biliyor, Pavlus'u da tanıyorum, ama siz kimsiniz?" 16 İçinde kötü ruh bulunan adam onlara saldırdı, hepsini alt ederek bozguna uğrattı. Öyle ki, o evden çıplak ve yaralı olarak kaçtılar. 17 Bu haber, Efes'te yaşayan bütün Yahudiler'le Grekler'e ulaştı. Hepsini bir korku aldı ve Rab İsa'nın adı büyük bir saygınlık kazandı. 18 İman edenlerin birçoğu geliyor, yaptıkları kötülükleri itiraf edip anlatıyordu. 19 Büyücülükle uğraşmış bir sürü kişi de kitaplarını toplayıp herkesin önünde yakdılar. Kitapların değerini hesapladıklarında toplam elli bin gümüş tuttuğunu gördüler. 20 Böylelikle Rab'bin sözü güçlü biçimde yayılıp etkinlik kazanıyordu. 21 Pavlus, bu olup bitenlerden sonra Makedonya ve Ahaya'dan geçip Yeruşalim'e gitmeye karar verdi. "Oraya gittikten sonra Roma'yı da görmem gerek" diyordu. 22 Yardımcılarından ikisini, Timoteos ile Erastus'u Makedonya'ya göndererek kendisi bir süre daha Asya İli'nde kaldı. 23 O sırada İsa'nın yoluna ilişkin büyük bir kargaşalık çıktı. 24 Artemis¹ Tapınağı'nın gümüşten maketlerini yapan Dimitrios adlı bir kuyumcu, el sanatçılarına bir hayli iş sağlıyordu. 25 Sanatçıları ve benzer işlerle uğraşanları bir araya toplayarak onlara şöyle dedi: "Efendiler, bu işten büyük kazanç sağladığımızı biliyorsunuz. 26 Ama Pavlus denen bu adamın, elle yapılan tanrıların gerçek tanrılar olmadığını söyleyerek yalnız Efes'te değil, neredeyse bütün Asya İli'nde çok sayıda kişiyi kandırıp saptırdığını görüyor ve duyuyorsunuz. 27 Hem bu sanatımız saygınlığını yitirmek tehlikesiyle karşı karşıyadır, hem de ulu tanrıça Artemis'in Tapınağı'nın hiçe sayılması ve bütün Asya İli'yle bütün dünyanın tapındığı tanrıçanın, ululuğundan yoksun kalması tehlikesi vardır." 28 Oradakiler bunu duyunca öfkeyle doldular. "Efeslilerin Artemisi uludur!" diye bağırmaya başladılar. 29 Kent büsbütün karıştı. Halk, Pavlus'un yol arkadaşlarından Makedonyalı Gayus ve Aristarhus'u yakalayıp sürükleyerek birlikte tiyatroya koştu. 30 Pavlus halkın arasına

girmek istediye de, öğrenciler onu bırakmadı. ³¹Hatta, Pavlus'un dostu olan bazı Asya İli yöneticileri ona haber yollayarak tiyatrodaki görünmemesi için yalvardılar. ³²Tiyatrodaki topluluk karışıklık içindeydi. Her kafadan bir ses çıkıyordu. Çoğu ne için toplandığını bile bilmiyordu. ³³Yahudiler İskender'i öne çıkarınca kalabalıktan bazıları olayı ona bağladı. Eliyle bir işaret yapan İskender, halka savunmasını yapmak istedi. ³⁴Ama halk kendisinin Yahudi olduğunu anlayınca hep bir ağızdan yaklaşık iki saat boyunca, "Efesliler'in Artemisi uludur!" diye bağırıp durdu. ³⁵Kalabalığı yatıştıran belediye yazmanı, "Ey Efesliler" dedi, "Efes Kenti'nin, ulu Artemis Tapınağı'nın ve gökten düşen kutsal taşın bekçisi olduğunu bilmeyen var mı? ³⁶Bunları hiç kimse inkâr edemez. Bunun için sakın olmanız ve düşüncesiz bir şey yapmamanız gerekir. ³⁷Buraya getirdiğiniz bu adamlar, ne tapınakları yağma ettiler, ne de tanrıçamıza sövdüler. ³⁸Dimitrios ve sanatçı arkadaşlarının herhangi birinden şikâyeti varsa, mahkemeler açık, yargıçlar da var. Karşılıklı suçlamalarını orada yapsınlar. ³⁹Soruşturacağınız başka bir durum varsa, bunun yasal bir toplantıda çözümlenmesi gerekir. ⁴⁰Bugünkü olaylardan ötürü ayaklanma suçundan yargılanmak tehlikesindeyiz. Hiçbir gerekçesi olmayan bu kargaşanın hesabını veremeyeceğiz." ⁴¹Bunları söyledikten sonra topluluğu dağıttı.

AÇIKLAMA: İsa Mesih'in müjdesinin amacı insanların kurtuluşudur. Peki insanların pislikten ve putperestlikten kurtulmaları kadar güzel bir şey olabilir mi? Bunu kim istemez ki? Ama unutuyoruz ki bütün bu pisliklerin arkasındaki güç Şeytandır ve o insanların kurtulmasını hoşgörüle karşılamaz. Müjde gittiği her yeri olumlu yönden değiştirmeyi amaçlar ama İblis her zaman karşı gelir. Efes'te Rab harikalar yapmaya başladı. Hastalar şifa buluyor, insanların içine yerleşen kötü ruhlar kovuluyor, millet özgürlüğe kavuşuyordu ama İblis rahat durmuyordu. Hatta burada bir az komik bir olay da okuyoruz. Pavlus'un cin kovma yeteneğini kıskanan bazı Yahudi gençler bu işe atılmaya kalkıştılar. Ne var ki cin onlara şöyle cevap verdi: 'İsa'yı biliyor, Pavlus'u da tanıyorum, ama siz kimsiniz?' Sonra cinli adam onlara saldırıp hepsini perişan etti. Gördüğümüz gibi müjdenin taklidi hep güçsüz ve etkisiz kalır.

Efes büyük bir ilim merkeziydi. Bugüne kadar büyük kütüphanelerinin kalıntıları duruyordur. Ancak bu bildiğimiz aydın ilimden ziyade daha çok karanlık bir ilimdi. Efes büyücülükle ünlenmiş bir kentti. İnsanlar Artemis adına muskalar yazdırmak için oraya akın ederlerdi. Ancak büyücülükle uğraşan bazı kimseler Mesih'e iman edince günahlarından tövbe ederek büyü kitaplarını şehrin ortasında yaktılar. Kitapların tek tek elle yazıldığı o dönemde bu çok büyük bir olaydı. Efes'in ilk imanlı nesli bunu yaparak büyük bir cesaret sergiledi ve bu sayede Mesih'in müjdesi bütün Asya İli'nde yankı buldu.

Ancak Şeytan olup bitenlerden hiç hoşnut değildi. Efes'te Artemis tanrıçasının gümüş maketlerini yapan kuyumcular Elçi Pavlus'un yaydığı müjde sayesinde insanların putperestlikten uzaklaşmaya başladığını sezince şehirde büyük bir kargaşa çıkartmak istediler. Yaygarayı başlatan Dimitrius ve kuyumcu arkadaşlarının çabaları sonucunda büyük bir kalabalık şehir tiyatrosunu tıka basa doldurup iki saat boyunca '*Efeslilerin Artemisi Uludur!*' diye haykırmaya başladı. Bu tiyatro bugün dahi Efes harabeleri arasında duruyor. Genellikle bu tür kargaşalarda olduğu gibi bağırp çağırınların çoğu ne için toplandıklarını bile bilmiyordu. Bu sırada Pavlus halkın önüne çıkıp açıklama yapmak istediye de arkadaşları onu güçlkle engellediler. Bir süre sonra yetkililer halkı bir şekilde sakinleştirip dağıtmayı başardı. Ancak baştan söylediğimiz gibi çok ilginçtir ki insanlar müjdenin getirdiği özgürlüğe ve paklığa sevinmek yerine İblisin galeyana getirmesiyle hep karşı gelirler. Bugün de böyle. Mesih'in müjdesinde kimsenin kınadığı bir şey yok ama yine de Hristiyanlar kovalanıp avlanıyor ve bazılarımız koyun gibi kesiliyor. Aslında şaşırılmamalıyız çünkü daha kötüsünü İsa Mesih'e yaptılar. İsa şöyle dedi: '*Dünyaya ışık geldi ama insanlar ışık yerine karanlığı sevdiler. Çünkü yaptıkları işler kötüydü... Ama gerçeği uygulayan kişi yaptıklarını, Tanrı'ya dayanarak yaptığını göstermek için ışığa gelir*(Yuhanna 3:19,21).'

Peki, biz hangisini tercih edeceğiz?

ASYA'YA ELVEDA

Elçilerin İşleri 20:1-38

¹Pavlus, kargaşalık yatıştıktan sonra öğrencileri çağırıp onları yüreklendirdi. Sonra kendilerine veda ederek Makedonya'ya gitmek üzere yola çıktı. ²O yöreleri dolaşarak imanlıları yüreklendiren birçok konuşmalar yaptıktan sonra Yunanistan'a gitti. ³Orada üç ay kaldı. Suriye'ye deniz yoluyla gitmek üzereyken Yahudiler'in kendisine karşı bir düzen kurması nedeniyle dönüşü Makedonya üzerinden yapmaya karar verdi. ⁴Piros oğlu Veriyalı Sopater, Selanıkliler'den Aristarhus ile Sekundus, Derbeli Gayus, Timoteos ve Asya İli'nden Tihikos ile Trofimos onunla birlikte gittiler. ⁵Bunlar önden gidip bizi Troas'ta beklediler. ⁶Biz de Mayasız Ekmek Bayramı'ndan sonra Filipi'den denize açılıp beş günde Troas'a gelerek onlarla buluştuk. Orada yedi gün kaldık. ⁷Haftanın ilk günü ekmek bölmek için bir araya toplandığımızda Pavlus imanlılara bir konuşma yaptı. Ertesi gün oradan ayrılacağı için konuşmasını gece yarısına dek sürdürdü. ⁸Toplanmış olduğumuz üst kattaki odada birçok kandil yanıyordu. ⁹Eftihos adlı bir delikanlı pencerede oturuyordu. Pavlus konuşmasını uzattıkça Eftihos'u uyku bastı. Uykuya dalınca da ikinci kattan aşağı düştü ve yerden ölüsü kaldırıldı. ¹⁰Aşağı inen Pavlus delikanlının üzerine kapanıp onu kucakladı. "Telaşlanmayın, yaşıyor!" dedi. ¹¹Sonra yukarı çıkıp ekmek böldü ve yemek yedi. Gün doğuncaya dek onlarla uzun uzun konuştu, sonra oradan ayrıldı. ¹²Çocuğu diri olarak evine götüren imanlılar bu olaydan büyük cesaret aldılar. ¹³Biz önden giderek gemiye bindik ve Assos'a hareket ettik. Pavlus'u oradan alacaktık. Kendisi karadan gitmek istediği için bunu böyle düzenlemişti. ¹⁴Bizi Assos'ta karşılayınca onu gemiye alıp Midilli'ye geçtik. ¹⁵Oradan denize açılıp ertesi gün Sakız Adası'nın karşısına geldik. Üçüncü gün Sisam'a uğradık ve bir gün sonra Milet'e vardık. ¹⁶Pavlus, Asya İli'nde vakit kaybetmemek için Efes'e uğramamaya karar vermişti. Pentikost Günü Yeruşalim'de olabilmek umuduyla acele ediyordu. ¹⁷Pavlus, Milet'ten Efes'e haber yollayarak kilisenin ihtiyarlarını* yanına çağırttı. ¹⁸Yanına geldikleri zaman onlara şöyle dedi: "Asya İli'ne ayak bastığım ilk günden beri, sizinle bulunduğum bütün süre boyunca, nasıl davrandığımı biliyorsunuz. ¹⁹Yahudiler'in kurduğu düzenlerden çektiğim sıkıntıların ortasında Rab'be tam bir alçakgönüllülükle, gözyaşları içinde kulluk ettim. ²⁰Yararlı olan herhangi bir şeyi size duyurmaktan, gerek açıkta gerek evden eve dolaşarak size öğretmekten çekinmedim. ²¹Hem Yahudiler'i hem

de Grekler'i, tövbe edip Tanrı'ya dönmeye ve Rabbimiz İsa'ya inanmaya çağırdım. ²²“Şimdi de Ruh'a boyun eğerek Yeruşalim'e gidiyorum. Orada başıma neler geleceğini bilmiyorum. ²³Ancak Kutsal Ruh, beni zincirler ve sıkıntıların beklediğine dair her kentte beni uyarıyor. ^{24*}Canımı hiç önemsemiyorum, ona değer vermiyorum. Yeter ki yarışı bitireyim ve Rab İsa'dan aldığım görevi, Tanrı'nın lütfunu bildiren Müjde'ye tanıklık etme görevini tamamlayayım. ²⁵“Şimdi aralarında dolaşıp Tanrı'nın Egemenliği'ni duyurduğum sizlerden hiçbirinin yüzümü bir daha görmeyeceğini biliyorum. ²⁶Bu yüzden bugün size şunu açıkça söyleyeyim: Ben kimsenin uğrayacağı cezadan sorumlu değilim. ²⁷Tanrı'nın isteğini size tam olarak bildirmekten çekinmedim. ²⁸Kendinize ve Kutsal Ruh'un sizi gözetmen olarak görevlendirdiği bütün sürüye göz kulak olun. Rab bin kendi kanı pahasına sahip olduğu kiliseyi gütmek üzere atandınız. ²⁹Ben gittikten sonra sürüyü esirgemeyen yırtıcı kurtların aranızda gireceğini biliyorum. ³⁰Hatta öğrencileri kendi peşlerinden sürüklemek için sizin aranızdan da sapık sözler söyleyen kişiler çıkacak. ³¹Bunun için uyanık durun. Üç yıl boyunca, aralıksız, gece gündüz demeden, gözyaşı dökerek her birinizi nasıl uyardığımı hatırlayın.

³²“Şimdi sizi Tanrı'ya ve O'nun lütfunu bildiren söze emanet ediyorum. Bu söz, sizi ruhça geliştirecek ve kutsal kılınmış olan bütün insanlar arasında mirasa kavuşturacak güçtedir. ³³Ben hiç kimsenin altınına, gümüşüne ya da giysisine göz dikmedim. ³⁴Siz de bilirsiniz ki, bu eller hem benim, hem de benimle birlikte olanların gereksinmelerini karşılamak için hizmet etmiştir. ³⁵Yaptığım her işte sizlere, böyle emek vererek güçsüzlere yardım etmemiz ve Rab İsa'nın, 'Vermek, almaktan daha büyük mutluluktur' diyen sözünü unutmamamız gerektiğini gösterdim.” ³⁶Pavlus bu sözleri söyledikten sonra diz çöküp onlarla birlikte dua etti. ³⁷Sonra hepsi acı acı ağlayarak Pavlus'un boynuna sarıldılar, onu öptüler. ³⁸Onları en çok üzen, “Yüzümü bir daha görmeyeceksiniz” demesi oldu. Sonra onu gemiye kadar geçirdiler.

AÇIKLAMA: Elçi Pavlus'un Asya İli'ndeki işi bitmişti. Son bir kere Makedonya ve Ahaya bölgelerindeki kiliseleri görüp Yeruşalim'e dönmek istiyordu. Ama bu görüldüğü kadar kolay değildi çünkü gittiği her yerde yine can tehlikesiyle karşılaşılıyordu. Ne var ki Pavlus

buna aldırmadan uğradığı her yerdeki imanlıları yüreklendirmeye odaklanmıştı. Bugünkü Çanakkale yakınında bulunan Troas'a varınca Pazar günü bütün imanlılarla bir araya gelip ekmek bölerek Mesih'in ölümünü andılar. Ancak Pavlus'a doymayan imanlılar onu geç saatte kadar dinlemek istediler. Bu sırada Eftihos adında bir genç pencerede oturmuş Pavlus'u dinliyordu ama saat ilerleyince uykuya daldı ve birden ikinci kattan aşağı düştü. Aşağıya inan Pavlus delikanlının ölüsüne sarılarak dua etti. Sonra "*Telaşlanmayın, yaşıyor!*" dedi. Bu olay oradaki imanlılara belki Pavlus'un vaazından daha büyük teşvik kaynağı oldu. Rab bunun gibi çok acı bazı durumları imanımızı daha çok pekiştirmek için kullanabilir, yeter ki O'na güvenelim.

Ardından Pavlus, Efes'in yakınındaki Milet şehrine devam etti. Orada Efes'ten gelen Kilise önderleriyle bir araya gelip elveda konuşmasını yaptı. İlk başta Pavlus onlara kendi hizmetini, çektiği acıları ve iletmiş müjdeyi hatırlatır. Onlar elbette ki büyük elçinin aralarında hep kalmasını isterlerdi ama Rab kendisine gitmesi gerektiğini göstermişti. Ayrıca gittiği yerde çok acı çekeceğini de gösterdi ama Pavlus bundan hiç çekinmeyip şöyle dedi: "*Canımı hiç önemsemiyorum, ona değer vermiyorum. Yeter ki yarışı bitireyim.*" Rab'bin iradesine boyun eğmek her zaman kolay değil. Ama Pavlus'un dediği gibi bu bir yarışır – kolay etapları var ve de çok zor etapları var – önemli olan durmayıp bitiş çizgisine varmak. Sonra Pavlus önderlerin Mesih'in kendi kanı pahasına satın aldığı kilise sürüsüne göz kulak olmalarını buyurur. Kutsal Ruh tarafından atanmış oldukları bu görevi büyük bir özveriyle yerine getirmeye çağırır. Çünkü bu sürü Mesih'indir. Üstelik Şeytan kurt gibi etrafta dolandır ve ilk her fırsatta birini kapmaya çalışır. Böylece Pavlus kiliseyi onları emanet eder.

Çoğu kişi kilise önderlerine gıptayla bakar. Onların yerinde ben olsam bunu böyle şunu şöyle yapardım deriz. Ancak gördüğümüz gibi önderlik yapmak hiç de kolay değil. Örneğin Pavlus'un ruhsallığını kıskanırız ama özverili hayatına bakınca çoğumuz onun yerinde olmayı istemezdik. Hiç rahat yüzü görmedi, sevdikleriyle kalamayıp müjde uğruna hep şehirden şehre dolaştı. Bu yetmemiş gibi gittiği her yerde büyük acılarla karşılaştı. (Bkz 2.Korintliler 11:23-29) İşte kiliseye özveriyle hizmet edecek insanı bekleyenler bunlardır. Bu kutsal

görevinin temelinde yatan ilke şudur: “*Vermek almaktan daha büyük mutluluktur.*” Önder her şeyden önce alıp kendi ceplerini dolduran değil, her şeyini feda edendir. Böyle bir hayat çok zor ama o kadar da bereketlidir.

YERUŞALİM'E DÖNÜŞ

Elçilerin İşleri 21:1-26

¹Onlardan ayrılınca denize açılıp doğru İstanköy'e gittik. Ertesi gün Rodos'a, oradan da Patara'ya geçtik. ²Fenike'ye gidecek bir gemi bulduk, buna binip denize açıldık. ³Kıbrıs'ı görünce güneyinden geçerek Suriye'ye yöneldik ve Sur Kenti'nde karaya çıktık. Gemi, yükünü orada boşaltacaktı. ⁴İsa'nın oradaki öğrencilerini arayıp bulduk ve yanlarında bir hafta kaldık. Öğrenciler Ruh'un yönlendirmesiyle Pavlus'u Yeruslalım'e gitmemesi için uyardılar. ⁵Günümüz dolunca kentten ayrılıp yolumuza devam ettik. İmanlıların hepsi, eşleri ve çocuklarıyla birlikte bizi kentin dışına kadar geçirdiler. Deniz kıyısında diz çöküp dua ettik. ⁶Birbirimizle vedalaştıktan sonra biz gemiye bindik, onlar da evlerine döndüler. ⁷Sur'dan deniz yolculuğumuza devam ederek Batlamya Kenti'ne geldik. Oradaki kardeşleri ziyaret edip bir gün yanlarında kaldık. ^{8*}Ertesi gün ayrılıp Sezariye'ye geldik. Yediler'den biri olan müjdeci Filipus'un evine giderek onun yanında kaldık. ⁹Bu adamın peygamberlik eden, evlenmemiş dört kızı vardı. ^{10*}Oraya varışımızdan birkaç gün sonra Yahudiye'den Hagavos adlı bir peygamber geldi. ¹¹Bu adam bize yaklaşıp Pavlus'un kuşağını aldı, bununla kendi ellerini ayaklarını bağlayarak dedi ki, "Kutsal Ruh şöyle diyor: 'Yahudiler, bu kuşağın sahibini Yeruslalım'de böyle bağlayıp öteki uluslara teslim edecekler.'" ¹²Bu sözleri duyunca hem bizler hem de oralılar Yeruslalım'e gitmemesi için Pavlus'a yalvardık. ¹³Bunun üzerine Pavlus şöyle karşılık verdi: "Ne yapıyorsunuz, ne diye ağlayıp yüreğimi sızlatıyorsunuz? Ben Rab İsa'nın adı uğruna Yeruslalım'de yalnız bağlanmaya değil, ölmeye de hazırım." ¹⁴Pavlus'u ikna edemeyince, "Rab'bin istediği olsun" diyerek sustuk. ¹⁵Bir süre sonra hazırlığımızı yapıp Yeruslalım'e doğru yola çıktık. ¹⁶Sezariye'deki öğrencilerden bazıları da bizimle birlikte geldiler. Bizi, evinde kalacağımız adama, eski öğrencilerden Kıbrıslı Minason'a götürdüler. ¹⁷Yeruslalım'e vardığımız zaman kardeşler bizi sevinçle karşıladılar. ¹⁸Ertesi gün Pavlus'la birlikte Yakup'u görmeye gittik. İhtiyarların* hepsi orada toplanmıştı. ¹⁹Pavlus, onların hal hatırını sorduktan sonra, hizmetinin aracılığıyla Tanrı'nın öteki uluslar arasında yaptıklarını teker teker anlattı. ²⁰Bunları işitince Tanrı'yı yücelttiler. Pavlus'a, "Görüyorsun kardeş, Yahudiler arasında binlerce imanlı var ve hepsi Kutsal Yasa'nın candan savunucusudur" dediler. ²¹"Ne var ki, duyduklarına göre sen öteki uluslar arasında yaşayan bütün Yahudiler'e, çocuklarını sünnet etmemelerini, törelerimize

uymamalarını söylüyor, Musa'nın Yasası'na sırt çevirmeleri gerektiğini öğretiyormuşsun. ²²Şimdi ne yapmalı? Senin buraya geldiğini mutlaka duyacaklar. ²³Bunun için sana dediğimizi yap. Aramızda adak adanmış dört kişi var. ²⁴Bunları yanına al, kendileriyle birlikte arınma törenine katıl. Başlarını tıraş edebilmeleri için kurban masraflarını sen öde. Böylelikle herkes, seninle ilgili duyduklarının asılsız olduğunu, senin de Kutsal Yasa'ya uygun olarak yaşadığını anlatsın. ^{25*}Öteki uluslardan olan imanlılara gelince, biz onlara, putlara sunulan kurbanların etinden, kandan, boğularak öldürülen hayvanlardan ve fuhuştan sakınmalarını öngören kararımızı yazmıştık.” ²⁶Bunun üzerine Pavlus o dört kişiyi yanına aldı, ertesi gün onlarla birlikte arınma törenine katıldı. Sonra tapınağa girerek arınma günlerinin ne zaman tamamlanacağını, her birinin adına ne zaman kurban sunulacağını bildirdi.

AÇIKLAMA: Özbeöz Yahudi olmasına rağmen Pavlus hayatının çoğunu diğer uluslar arasında yaşayıp Mesih'in müjdesini paylaşarak geçirdi. Asya ve Avrupa kıtasında pek çok kilise topluluğu kurduktan sonra Elçi Pavlus Yeruşalim'e dönmek istedi. Ancak kendi memleketine dönünce büyük sıkıntılar göreceğinin farkındaydı. Sonuçta çoğu Yahudi, Pavlus'un Mesih'i diğer uluslara duyurmasına karşıydılar. Oraya giderken de uğradığı her yerde imanlılar ona zorluklarla karşılaşacağını hatırlattılar. Hatta bir yerde Hagavos adlı bir peygamber elçinin ellerini bağlayarak, Yeruşalim'de böyle bağlanacaksın diyerek onu uyardı. Ama Pavlus: “*Ben Rab İsa'nın adı uğruna Yeruşalim'de yalnız bağlanmaya değil, ölmeye de hazırım*” diye cevap verir. Yani bile bile aslanın ağına gidiyordu. Burada ‘*Acaba Pavlus inatçılık mı ediyordu?*’ sorusu doğar. Rab pek çok kişi aracılığıyla elçiyi uyarmasına rağmen neden devam etti? Aslında Pavlus kendi bildiğine göre değil Kutsal Ruh'un yönlendirişiyile gidiyordu (E.İşleri 20:22) ama Kutsal Ruh aynı zamanda kendisini ve diğer imanlıları gelecek bazı acılı olaylar için hazırlıyordu.

Burada ilginç bir ayrıntı daha var: Hagavos adında bir peygamberden söz ediliyor. Mesih'ten sonra gelen peygamber var mı? Aslında burada Eski Antlaşma'da görülen yani Mesih'ten önce gelen peygamberler ile kendisinden sonra çıkan peygamberler arasında önemli bazı farklar var.

Mesih'ten önceki peygamberler Tanrı adına kendilerine verilen vahyi aktarıyorlardı. Söylediklerinde hata payı sıfırdı çünkü birebir Tanrı'nın ağzıydılar (Yasanın Tekrarı 18:21-22). Hepsi Mesih'in yolunu hazırladılar dolayısıyla Mesih gelince görevleri bitti. Yahya bu türdeki son peygamberdi. Tanrı'nın Oğlu Mesih geldikten sonra tam yetkili başka bir peygamber öngörülüyor (İbraniler 1:1-3). Ancak özellikle İncil tam olarak derlenmeden önce Rab zaman zaman peygamber denen bazı insanlar aracılığıyla ilk imanlılara seslenmişti (1.Korintliler 14). Bunlar peygamberlik ederek ilk kiliselere öğreti verenlerdi. Ama bunlar Mesih'ten önce gelen peygamberler gibi mutlak bir yetkiye sahip değildiler. Bunu şundan anlıyoruz ki yaptıkları peygamberlik diğer imanlılarca sınanmalıydı (1.Selanıklılar 5:21-22).

Yeruşalim'e vardıktan sonra Pavlus kilisenin önderleriyle görüşür. Onlar yaptığı hizmeti takdir ettiler ama Yahudilerin kendisi hakkındaki endişeleri de dile getirdiler. O yüzden Pavlus'un tapınağa gidip dini bir törene katılmasını talep ederler. Pavlus kabul eder ama burada yine bir soru oluşuyor: *'Acaba Pavlus bunu yaparak prensiplerinden taviz mi veriyordu?'* Sonuçta Pavlus insanın yasayla kurtulmadığını ve imanlının yasadan özgür olduğunu pek çok kez vurgular (Galatyalılar 3). Bu doğrudu. Ancak şunu da anlamalıyız ki Pavlus'un bu yaptıkları Yahudilerin kültürünün bir parçasıydı artık. Ayrıca bunlar pagan örf ve adetler değil, Rab'bin Yasası'nda geçen şeylerdi. O yüzden Pavlus özellikle onlara olan yakınlığını ve sevgisini göstermek için buna razı oldu. Başka yerde Pavlus şunu yazdı: *'Ne yapıp yapıp bazılarını kurtarmak için herkesle her şey oldum'*(1.Korintliler 9:22). Pavlus'un bu yüreği bizim için büyük bir örnektir.

TAPINAKTA OLAY

Elçilerin İşleri 21:27-22:29

²⁷Yedi günlük süre bitmek üzereydi. Asya İli'nden bazı Yahudiler Pavlus'u tapınakta görünce bütün kalabalığı kışkırtarak onu yakaladılar. ²⁸"Ey İsraililer, yardım edin!" diye bağırdılar. "Her yerde herkese, halkımıza, Kutsal Yasa'ya ve bu kutsal yere karşı öğretiler yayan adam budur. Üstelik tapınağa bazı Grekler'i sokarak bu kutsal yeri kirletti." ²⁹* Bu Yahudiler, daha önce kentte Pavlus'un yanında gördükleri Efesli Trofimos'un, Pavlus tarafından tapınağa sokulduğunu sanıyorlardı. ³⁰Bütün kent ayağa kalkmıştı. Her taraftan koşuşup gelen halk Pavlus'u tutup tapınaktan dışarı sürükledi. Arkasından tapınağın kapıları hemen kapatıldı. ³¹Onlar Pavlus'u öldürmeye çalışırken, bütün Yerusâlim'in karıştığı haberi Roma taburunun komutanına ulaştı. ³²Komutan hemen yüzbaşılara askerleri yanına alarak kalabalığın olduğu yere koştu. Komutanla askerleri gören halk Pavlus'u dövmeyi bıraktı. ³³O zaman komutan yaklaşıp Pavlus'u yakaladı, çift zincirle bağlanması için buyruk verdi. Sonra, "Kimdir bu adam, ne yaptı?" diye sordu. ³⁴Kalabalıktakilerin her biri ayrı bir şey bağıırıyordu. Kargaşalıktan ötürü kesin bilgi edinemeyen komutan, Pavlus'un kaleye götürülmesini buyurdu. ³⁵Pavlus merdivenlere geldiğinde kalabalık öylesine azmıştı ki, askerler onu taşımak zorunda kaldılar. ³⁶Kalabalık, "Öldürün onu!" diye bağıırarak onları izliyordu. ³⁷Kaleden içeri girmek üzereyken Pavlus komutana, "Sana bir şey söyleyebilir miyim?" dedi. Komutan, "Grekçe biliyor musun?" dedi. ³⁸"Sen bundan bir süre önce bir ayaklanma başlatıp dört bin tedhişçiyi çöle götüren Mısırlı değil misin?" ³⁹Pavlus, "Ben Kilikya'dan Tarsuslu bir Yahudi, hiç de önemsiz olmayan bir kentin vatandaşıyım" dedi. "Rica ederim, halka birkaç söz söylememe izin ver." ⁴⁰Komutanın izin vermesi üzerine Pavlus merdivende dikilip eliyle halka bir işaret yaptı. Derin bir sessizlik olunca, İbrani* dilinde konuşmaya başladı.

22:¹"Kardeşler ve babalar, size şimdi yapacağım savunmayı dinleyin" dedi. ²⁻³* Pavlus'un kendilerine İbrani dilinde seslendiğini duyduklarında daha derin bir sessizlik oldu. Pavlus şöyle devam etti: "Ben Yahudi'yim. Kilikya'nın Tarsus Kenti'nde doğdum ve burada, Yerusâlim'de Gamaliel'in dizinin dibinde büyüdüm. Atalarımızın yasasıyla ilgili sıkı bir eğitimden geçtim. Bugün hepimizin yaptığı gibi, ben de Tanrı için gayretle çalışan biriydim. ⁴* İsa'nın yolundan gidenlere öldüresiye zulmeder, kadın erkek demeden onları bağlayıp hapse atardım. ⁵Başkâhin ile bütün kurul üyeleri

söylediklerimi doğrulayabilirler. Onlardan Yahudi kardeşlere yazılmış mektuplar alarak Şam'a doğru yola çıkmıştım. Amacım, oradaki İsa inanlılarını da cezalandırmak üzere bağlayıp Yerusalıml'e getirmektir.

⁶“Ben öğleye doğru yol alıp Şam'a yaklaşırken, birdenbire gökten parlak bir ışık çevremi aydınlattı. ⁷Yere yıkıldım. Bir sesin bana, ‘Saul, Saul! Neden bana zulmediyorsun?’ dediğini işittim. ⁸“ ‘Ey Efendim, sen kimsin?’ diye sordum. “Ses bana, ‘Ben senin zulmettiğin Nasıralı İsa'yım’ dedi.

⁹Yanımdakiler ışığı gördülerse de, benimle konuşanın söylediklerini anlamadılar. ¹⁰“ ‘Rab, ne yapmalıyım?’ diye sordum. “Rab bana, ‘Kalk, Şam'a git’ dedi, ‘Yapmanı tasarladığım her şey orada sana bildirilecek.’

¹¹Parlayan ışığın görkeminden gözlerim görmez olduğundan, yanımdakiler elimden tutup beni Şam'a götürdüler. ¹²⁻¹³“Orada Hananya adında dindar, Kutsal Yasa'ya bağlı biri vardı. Kentte yaşayan bütün Yahudiler'in kendisinden övgüyle söz ettiği bu adam gelip yanımda durdu ve, ‘Saul kardeş, gözlerin görsün!’ dedi. Ve ben o anda onu gördüm.

¹⁴“Hananya, ‘Atalarımızın Tanrısı, kendisinin isteğini bilmen ve Adil Olan'ı görüp O'nun ağzından bir ses işitmen için seni seçmiştir’ dedi. ¹⁵‘Görüp işittiklerini bütün insanlara duyurarak O'nun tanıklığını yapacaksın.

¹⁶Haydi, ne bekliyorsun? Kalk, O'nun adını anarak vaftiz ol ve günahlarından arın!’

¹⁷⁻¹⁸“Ben Yerusalıml'e döndükten sonra, tapınakta dua ettiğim bir sırada, kendimden geçerek Rab'bi gördüm. Bana, ‘Çabuk ol’ dedi, ‘Yerusalıml'den hemen ayrıl. Çünkü benimle ilgili tanıklığını kabul etmeyecekler.’ ¹⁹“ ‘Ya Rab’ dedim, ‘Benim havradan havraya giderek sana inananları tutuklayıp dövdüğümü biliyorlar. ²⁰* Üstelik sana tanıklık eden İstefanos'un kanı döküldüğü zaman, ben de oradaydım. Onu öldürenlerin kaftanlarına bekçilik ederek yapılanları onayladım.’ ²¹“Rab bana, ‘Git’ dedi, ‘Seni uzaktaki uluslara göndereceğim.’ ” ²²Pavlus'u buraya kadar dinleyenler, bu söz üzerine, “Böylesini yeryüzünden temizlemeli, yaşaması uygun değil!” diye seslerini yükseltiler. ²³⁻²⁴Onlar böyle bağırır, üstlüklerini sallayıp havaya toz savururken komutan, Pavlus'un kalenin içine götürülmesini buyurdu. Halkın neden Pavlus'un aleyhine böyle bağırdığını öğrenmek için onun kamçılanarak sorguya çekilmesini istedi. ²⁵Kendisini sırımlarla bağlayıp kollarını geriyorlardı ki, Pavlus orada duran yüzbaşıya, “Mahkemesi yapılmamış bir Roma vatandaşını* kamçılamanız yasaya uygun mudur?” dedi. ²⁶Yüzbaşı bunu duyunca gidip komutana haber verdi. “Ne yapıyorsun?” dedi. “Bu adam Roma vatandaşıymış.” ²⁷Komutan Pavlus'un yanına geldi, “Söyle bakayım, sen Romalı mısın?”

diye sordu. Pavlus da, "Evet" dedi. ²⁸Komutan, "Ben bu vatandaşlığı yüklü bir para ödeyerek elde ettim" diye karşılık verdi. Pavlus, "Ben ise doğuştan Roma vatandaşım" dedi. ²⁹Onu sorguya çekecek olanlar hemen yanından çekilip gittiler. Kendisini bağlatan komutan da, onun Roma vatandaşı olduğunu anlayınca korktu.

AÇIKLAMA: Tapınak; Yahudilerin en kutsal mekânıydı. Yahudi olmayanlar ancak dış avlusuna kadar girebiliyorlardı. Elçi Pavlus orada yedi günlük bir törene katılırken Asya İli'nden Yahudi olan bazı düşmanları onu tanıyınca hemen yakasına yapıştılar. Pavlus'un bazı Grek arkadaşlarını kutsal tapınağa soktuğunu zan ederek onu herkesin önünde ağır bir şekilde suçlamaya başladılar. Birden bütün kent ayaklanıp elçiyi linç etmeye kalktı. Roma taburunun komutanı kargaşayı duyunca hemen tapınak bölgesine inip Pavlus'u kalabalığın elinden zorlukla kurtarabildi. Bütün bu tehlikeleri umursamayan Pavlus ise dönüp halkla konuşmak için komutandan izin istedi. Böylece kendisini öldürmeye çalışan kalabalığa seslenmeye başladı.

Pavlus onlara öncelikle özgeçmişini hatırlatır. Sonuçta zamanında eski Pavlus yani Saul, Hristiyanlara olan nefretiyle nam yapmış bir şahıstı. Kendisi Gamaliel adında ünlü bir Yahudi bilgininin talebesiydi. Ancak İsa ve izleyicilerine bu kadar kin kusan Saul, Şam yolunda bir görünümde İsa Mesih ile karşılaşmıştı ve hayatının gidişatı tam tersi gidişatla değişmişti. Eskiden Mesih imanlılarını avlayıp zulmeden Saul, İsa inancının bir numaralı savunucusu Pavlus olmuştu. Bundan bir kaç sene sonra Pavlus, Yeruşalim'e döndü ve tapınakta dua ederken yine Rab'bi bir görünümde gördü. İsa Mesih bu kez de onun bu müjdeyi uzaktaki uluslara taşıyacağını söyledi. Elçiyi buraya kadar sessizce dinleyen kalabalık bunu duyunca birden yine bağırıp çağırmaya başladı. Ama neden? O dönemki koyu Yahudiler Tanrı'nın yalnız onların halkını sevdiğini düşünerek kendilerini diğer bütün uluslardan çok üstün ve kutsal görüyorlardı. Böylece Yahudilerin mümkün oldukça diğer uluslarla hiç ilişkileri yoktu. Ancak unutuyorlardı ki Tanrı Yahudilerin atası olan İbrahim'i seçerken amacı diğer uluslara

bereket kaynağı olmalarıydı (Yaratılış 12:1-3). O yüzden Mesih göğe çekilirken öğrencilerine “*Gidin bütün ulusları öğrencilerim olarak yetiştirin*” buyruğu vermişti. Aslında Pavlus Tanrı’nın en baştaki amacına hizmet ediyordu ne var ki kıskançlığa boğulan Yahudi toplumu Mesih’i reddettiği gibi elçilerini de reddetti.

Roma komutanı, Pavlus’u içeri çekip onu kamçılarla dövmek istedi. Ancak Pavlus aynı zamanda kendisinin doğuştan Roma vatandaşı olduğunu hatırlattı ve komutan onu bu işkenceden esirgedi. Gördüğümüz gibi bir kaç yıl evvel İsa Mesih’i çarmıha gerdiren aynı Yahudi yobazları bu kez Pavlus’u aynı yerde öldürmeye kalktılar. Mesih gibi Pavlus öncelikle kendi halkına müjdeyi verdi, ne yazık ki Yahudiler kendilerine vaat edilen kurtarıcıyı kendi ellerinin tersiyle. Reddetteler. Pavlus’un kendi halkına taşıdığı sevgi çok büyük bir örnektir (bkz. Romalılar 9:1-5). Kurtulmaları için kendini tehlikeye attı. Peki, biz kendi halkımız için aynısını yapmaya hazır mıyız?

PAVLUS İLE YUKSEK KURUL

Elçilerin İşleri 22:30-23:35

³⁰Komutan ertesi gün, Yahudiler'in Pavlus'u tam olarak neyle suçladıklarını öğrenmek için onu hapisten getirtti, başkâhinlerle bütün Yüksek Kurul'un toplanması için buyruk verdi ve onu aşağı indirip Kurul'un önüne çıkardı. 23:¹Yüksek Kurul'u dikkatle süzen Pavlus, "Kardeşler" dedi, "Ben bugüne dek Tanrı'nın önünde tertemiz bir vicdanla yaşadım."²Başkâhin Hananya, Pavlus'un yanında duranlara onun ağzına vurmaları için buyruk verdi. ³* Bunun üzerine Pavlus ona, "Seni badanalı duvar, Tanrı sana vuracaktır!" dedi. "Hem oturmuş Kutsal Yasa'ya göre beni yargılıyorsun, hem de Yasa'yı çiğneyerek beni dövdürüyorsun."⁴Çevrede duranlar, "Tanrı'nın başkâhinine hakaret mi ediyorsun?" dediler. ⁵* Pavlus, "Kardeşler, başkâhin olduğumu bilmiyordum" dedi. "Nitekim, 'Halkını yönetenleri kötüleme' diye yazılmıştır."⁶* Oradakilerden bir bölümünün Saduki, öbürlerinin de Ferisi* mezhebinden olduğunu anlayan Pavlus, Yüksek Kurul'a şöyle seslendi: "Kardeşler, ben özbeöz Ferisi'yim. Ölülerin dirileceği umudunu beslediğim için yargılanmaktayım."⁷Pavlus'un bu sözü üzerine Ferisiler'le Sadukiler çekişmeye başladılar, Kurul ikiye bölündü. ⁸* Sadukiler, ölümden diriliş, melek ve ruh yoktur derler; Ferisiler ise bunların hepsine inanırlar. ⁹Kurul'da büyük bir kargaşalık çıktı. Ferisi mezhebinden bazı din bilginleri kalkıp ateşli bir şekilde, "Bu adamda hiçbir suç görmüyoruz" diye bağırdılar. "Bir ruh ya da bir melek kendisiyle konuşmuşsa, ne olmuş?"¹⁰Çekişme öyle şiddetlendi ki komutan, Pavlus'u parçalayacaklar diye korktu. Askerlerin aşağı inip onu zorla aralarından alarak kaleye götürmelerini buyurdu. ¹¹O gece Rab Pavlus'a görünüp, "Cesur ol" dedi, "Yeruşalim'de benimle ilgili nasıl tanıklık ettinse, Roma'da da öyle tanıklık etmen gerekir."¹²Ertesi sabah Yahudiler aralarında gizli bir anlaşma yaptılar. "Pavlus'u öldürmeden bir şey yiyip içersen, bize lanet olsun!" diye ant içtiler. ¹³Bu anlaşmaya katılanların sayısı kırkı aşılıyordu. ¹⁴Bunlar başkâhinlerle ileri gelenlerin yanına gidip şöyle dediler: "Biz, 'Pavlus'u öldürmeden ağzımıza bir şey koyarsak, bize lanet olsun!' diye ant içtik. ¹⁵Şimdi siz Yüksek Kurul'la* birlikte, Pavlus'a ilişkin durumu daha ayrıntılı bir şekilde araştıracağımız gibi, komutanın onu size getirmesini rica edin. Biz de, Pavlus daha Kurul'a gelmeden onu öldürmeye hazır olacağız."¹⁶Ne var ki, Pavlus'un kızkardeşinin oğlu onların pusu kurduğunu duydu. Varıp kaleye girdi ve haberi Pavlus'a ilettiler. ¹⁷Yüzbaşılardan birini yanına çağıran Pavlus, "Bu

genci komutana götür, kendisine ileteneği bir haber var" dedi. ¹⁸Yüzbaşı, genci alıp komutana götürdü. "Tutuklu Pavlus beni çağırıp bu genci sana getirmemi rica etti. Sana bir söyleyeneği varmış" dedi. ¹⁹Komutan, genci elinden tutup bir yana çekti. "Bana bildirmek istediğın nedir?" diye sordu. ²⁰"Yahudiler sözbirliğı ettiler" dedi, "Pavlus'la ilgili durumu daha ayrıntılı bir şekilde araştırmak istiyorlarmış gibi, yarın onu Yüksek Kurul'a götürmeni rica edecekler. ²¹Ama sen onlara kanma! Aralarından kırktan fazla kişi ona pusu kurmuş bekliyor. 'Onu ortadan kaldırmadan bir şey yiyip içersen, bize lanet olsun!' diye ant içtiler. Şimdi hazırlar, senden olumlu bir yanıt gelmesini bekliyorlar." ²²Komutan, "Bunları bana açıkladığını hiç kimseye söyleme" diye uyardıktan sonra genci salıverdi. ²³Komutan, yüzbaşılardan ikisini yanına çağırıp şöyle dedi: "Akşam saat dokuzda Sezariye'ye hareket etmek üzere iki yüz piyade, yetmiş atlı ve iki yüz mızraklı hazırlayın. ²⁴Ayrıca Pavlus'u bindirip Vali Feliks'in yanına sağ salim ulaştırmak için hayvan sağlayın." ²⁵⁻²⁶Sonra şöyle bir mektup yazdı:

"Klavdius Lisias'tan, Sayın Vali Feliks'e selam. ²⁷Bu adamı Yahudiler yakalamış öldürmek üzereydiler. Ne var ki, kendisinin Roma vatandaşı olduğunu öğrenince askerlerle yetişip onu kurtardım. ²⁸Kendisini neyle suçladıklarını bilmek istediğım için onu Yahudiler'in Yüksek Kurulu'nun önüne çıkarttım. ²⁹Suçlamanın, Yahudiler'in yasasına ilişkin bazı sorunlarla ilgili olduğunu öğrendim. Ölüm ya da hapis cezasını gerektiren herhangi bir suçlama yoktu. ³⁰Bana bu adama karşı bir tuzak kurulduğı bildirilince onu hemen sana gönderdim. Onu suçlayanlara da kendisiyle ilgili şikâyetlerini sana bildirmelerini buyurdum." ³¹Askerler, kendilerine verilen buyruk uyarınca Pavlus'u alıp geceleyin Antipatris'e götürdüler. ³²Ertesi gün, atlıları Pavlus'la birlikte yola devam etmek üzere bırakarak kaleye döndüler. ³³Atlılar Sezariye'ye varınca mektubu valiye verip Pavlus'u teslim ettiler. ³⁴⁻³⁵Vali mektubu okuduktan sonra Pavlus'un hangi ilden olduğunu sordu. Kilikyalı olduğunu öğrenince, "Seni suçlayanlar da gelsin, o zaman seni dinlerim" dedi. Sonra Pavlus'un, Hirodes'in sarayında gözaltında tutulması için buyruk verdi.

AÇIKLAMA: Gördüğümüz gibi iftira sonucunda tutuklanan Pavlus, Yahudilerin dini mahkemesinin önüne çıkarıldı. Yüksek Kurul, Yahudilerin din adamlarının temsilci kuruluydu. O dönemde iki büyük

'mezhep' vardı: Ferisiler ile Sadukiler. İlk grup daha muhafazakâr ve yasaya bağımlı iken, ikinci grup daha tavizci ve Roma devletiyle uzlaşma yapmaktan yanaydı. Eskiden Ferisi olan Pavlus bir anda eski arkadaşlarıyla yüz yüze geliyor. Savunmasına şöyle başlıyor: '*Ben bugüne dek Tanrı'nın önünde tertemiz bir vicdanla yaşadım.*' Bunu söyler söylemez bir tokat yiyor. Sonra Pavlus dayanamayıp Başkâhine itiraz eder. Peki Pavlus'un bir yanlışı var mı burada? İlginçtir ki Mesih de aynı şekilde Başkâhine cevap verdiğinde tokat yedi (Yuhanna 18:22). Aslında Pavlus '*vicdanım temizdir*' derken günahsızım demek istemedi, fakat yasaya aykırı bir şey yapmadığını kastediyordu. Yahudiler onun yasadan saptığını sanıyorlardı, Pavlus ise bir Hristiyan olarak Tanrı'nın yasasını çiğnemediğini vurgulamak istedi. Sonuçta Mesih'e inanan biri, Tanrı'nın ve devletin buyruklarını ayakaltında çiğnemek yerine daha da örnek bir vatandaş olur.

Pavlus daha sonra etrafına göz gezdirince pek çok eski Ferisi dostunu fark eder ve onlar gibi ölümden dirilme gerçeğine bağlı olduğunu hatırlatır. Sadukilerle Ferisiler arasındaki en büyük ayrılıklardan biriymiş bu. Sadukiler; melekler, mucizeler ve ölümden dirilmek gibi olağanüstü şeylere inanmazlardı. Bunu çok iyi bilen Pavlus onları bu şekilde birbirine düşürdü. Sonuç olarak Ferisiler, Pavlus'u savunmaya bile başladılar. Neticeye varamayınca Pavlus'u yine kaleye götürdüler. O gece rüyasında Rab, Pavlus'u şöyle teselli eder: "*Bana burada tanıklık ettiğin gibi Roma'da da tanıklık edeceksin.*" Pavlus aslında çoktan Roma'ya gidip Mesih'i başkentte duyurmak istemesine karşın fırsat bulamamıştı. Ancak Tanrı, şimdi ise onu başka türlü Roma'ya ulaştıracaktı üstelik yol masrafını da Roma devleti karşılayacaktı.

Ertesi gün bazı Yahudiler, Pavlus'u yok etmek için anlaşma yaptılar. Ancak Pavlus'un bir yeğeni bunu duyunca Pavlus'u ve Roma yetkililerini uyardı. Böylece Yeruşalim komutanı Klavdius, Elçi Pavlus'u Roma'nın bölgedeki merkezi olan Sezariye'ye yollamaya karar verdi. Baştan beri uyarıldığı gibi Yeruşalim'de Pavlus büyük sıkıntılar yaşadı ve Yahudilerin ellerinden zor kurtuldu. Ancak tüm bunlarda Tanrı'nın ve Pavlus'un tek amacı Mesih'e tanıklık etmektir. İsa'nın kendisi bu durumu öngörmüştü: '*Benim adımdan ötürü kralların, valilerin önüne çıkarılacaksınız. Bu size tanıklık etme fırsatı*

olacak(Luka 21:12-13).’ Elçiler için hayatın tek bir amacı vardı o da Mesih’e tanıklık etmek. Kendi rahatlarını hiç düşünmüyorlardı, yeter ki küçüğünden büyüğüne bütün insanlar Mesih’i duysunlar. Rab bize de bu adanmışlığı versin!

PAVLUS İLE FELİKS

Elçilerin İşleri 24:1-27

¹Bundan beş gün sonra Başkâhin Hananya, bazı ileri gelenler ve Tertullus adlı bir hatip Sezariye'ye gelip Pavlus'la ilgili şikâyetlerini valiye ilettiler. ²⁻
³Pavlus çağrılınca Tertullus suçlamalarına başladı. “Ey erdemli Feliks!” dedi. “Senin sayende uzun süredir esenlik içinde yaşamaktayız. Aldığın önlemlerle de bu ulusun yararına olumlu gelişmeler kaydedilmiştir. Yaptıklarını, her zaman ve her yerde büyük bir şükranla anıyoruz. ⁴Seni fazla yormak istemiyorum; söyleyeceğimiz birkaç sözü hoşgörülle dinlemeni rica ediyorum. ⁵“Biz şunu anladık ki, bu adam dünyanın her yanında bütün Yahudiler arasında kargaşalık çıkaran bir fesatçı ve Nasrani tarikatının elebaşlarından biridir. ⁶⁻⁸Tapınağı bile kirletmeye kalkıştı. Ama biz onu yakaladık. ⁷ Onu sorguya çekersen, onunla ilgili bütün suçlamalarımızın doğruluğunu kendisinden öğrenebilirsin.” ⁹Oradaki Yahudiler de anlatılanların doğru olduğunu söyleyerek bu suçlamalara katıldılar. ¹⁰Valinin bir işareti üzerine Pavlus şöyle karşılık verdi: “Senin yıllardan beri bu ulusa yargıçlık ettiğini bildiğim için, kendi savunmamı sevinçle yapıyorum. ¹¹Sen kendin de öğrenebilirsin, tapınmak amacıyla Yerusâlim'e gidişimden bu yana sadece on iki gün geçti. ¹²Beni ne tapınakta, ne havralarda, ne de kentin başka bir yerinde herhangi biriyle tartışırken ya da halkı ayaklandırmaya çalışırken görmüşlerdir. ¹³Şu anda bana yönelttikleri suçlamaları da sana kanıtlayamazlar. ¹⁴Bununla birlikte, sana şunu itiraf edeyim ki, kendilerinin tarikat dedikleri Yol'un bir izleyicisi olarak atalarımızın Tanrısı'na kulluk ediyorum. Kutsal Yasa'da ve peygamberlerin kitaplarında yazılı her şeye inanıyorum. ¹⁵Aynı bu adamların kabul ettiği gibi, hem doğru kişilerin hem doğru olmayanların ölümden dirileceğine dair Tanrı'ya umut bağladım. ¹⁶Bu nedenle ben gerek Tanrı, gerek insanlar önünde vicdanımı temiz tutmaya her zaman özen gösteriyorum. ¹⁷“Uzun yıllar sonra, ulusuma bağışlar getirmek ve adaklar sunmak için Yerusâlim'e geldim. ¹⁸Beni tapınakta adaklar sunarken buldukları zaman arınmış durumdaydım. Çevremde ne bir kalabalık ne de karışıklık vardı. Ancak orada Asya İli'nden* bazı Yahudiler bulunuyordu. ¹⁹Onların bana karşı bir diyecekleri varsa, senin önüne çıkıp suçlamalarını belirtmeleri gerekir. ²⁰Buradakiler de, Yüksek Kurul'un* önündeki duruşmam sırasında bende ne suç bulduklarını açıklasınlar. ²¹*Önlerine çıkarıldığımda, ‘Bugün, ölümlerin dirilişi konusunda tarafınızdan yargılanmaktayım’ diye

seslenmişim. Olsa olsa beni bu konuda suçlayabilirler.”²² İsa'nın yoluna ilişkin derin bilgisi olan Feliks duruşmayı başka bir güne ertelerken, “Davanızla ilgili kararımı komutan Lisias gelince veririm” dedi.²³ Oradaki yüzbaşıya da Pavlus'u gözaltında tutmasını, ama kendisine biraz serbestlik tanımasını, ona yardımda bulunmak isteyen dostlarından hiçbirine engel olmamasını buyurdu.²⁴ Birkaç gün sonra Feliks, Yahudi olan karısı Drusilla ile birlikte geldi, Pavlus'u çağırarak Mesih İsa'ya olan inancı konusunda onu dinledi.²⁵ Pavlus doğruluk, özdenetim ve gelecek olan yargı gününden söz edince Feliks korkuya kapıldı. “Şimdilik gidebilirsin” dedi, “Fırsat bulunca seni yine çağırırım.”²⁶ Bir yandan da Pavlus'un kendisine rüşvet vereceğini umuyordu. Bu nedenle onu sık sık çağırır, onunla sohbet ederdi.²⁷ İki yıl dolunca görevini Porkius Festus'a devreden Feliks, Yahudiler'in gönlünü kazanmak amacıyla Pavlus'u hapiste bıraktı.

AÇIKLAMA: Bir önceki bölümde Pavlus, Yahudilerin dini mahkemesinin önündeydi şimdi ise Romalıların bölgesel temsilcisi olan Vali Feliks'in önüne geçer. Feliks önce Yahudilerin suçlamalarını dinler. Avukatları valiyi pohpohlayarak başlar, ardından Pavlus'u fesat çıkarmakla suçlar. Sonra Pavlus savunmasına başlar. Elçi çok sakin bir şekilde olayın gerçek yüzünü açıklar. Yeruşalim'e ne niyetle geldiğini ve yakalandığı sırada tapınakta ne yaptığını söyler. Sonra esas meseleye gelir. Yahudilerin kendisinden bu kadar nefret etmeleri esas İsa Mesih'in 'Yol'una hizmet etmesinden kaynaklanıyordu. Ancak Pavlus, İsa'ya inanarak inancına ihanet etmediği, çünkü İsa Yahudiler'in Tanrı'nın atalarına vaat ettiği Mesih'ti. Ancak özellikle Saduki mezhebinden olanlar O'nun ölümden dirildiğine inanmak istemedikleri için hem İsa'yı hem de onu izleyen herkesi büyük bir nefretle reddettiler.

Olanları dinleyen Vali Feliks, Pavlus'un bir suçu olmadığını hemen anladı. Böylece davayı erteletti. Aslında Feliks siyaset oynuyordu, Pavlus da bunun kurbanı oldu. Feliks, Yahudileri memnun etmek için Pavlus'u iki yıl hapiste tuttu. İlginç olan şu ki Feliks bir yandan Pavlus'a hayrandı ve zaman zaman onu dinlemek için yanına çağırırdı. Ancak Pavlus doğruluk, özdenetim ve gelecek olan yargıdan söz

etmeye başlayınca Feliks korkup sözünü kesiyordu. Bir yandan da Pavlus'tan bir rüşvet alabileceğini de umuyordu. Burada çok yüksek mevkilerde olan insanların ne kadar çelişkili bir yaşantıya sahip olduklarını görebiliyoruz. Dışarıdan herkes onların konumlarını kıskanabilir ama gerçek şu ki onlar yalan siyasetinin ve maddiyatın tutuklusudurlar. Koskoca Vali Feliks aslında hiç mutlu ya da huzurlu değildi. Hapiste olan Pavlus ise vicdanen rahat ve ruhsal açıdan özgürdü. Pavlus cezaevinden bile mektuplar yazarak hizmetine devam etti. Vali Feliks ise gün geçtikçe ahlaksızlığa ve umutsuzluğa kapıldı ta ki görevinden alındı. İronik değil mi? Şunu unutmamalıyız ki Mesih'in yolunda olduğumuz sürece başımıza ne gelirse gelsin yine Tanrı'nın planına hizmet ediyordur. *Etrafımızda bazı insanlar çok başarılı ve zengin görünse de hayatları aslında çıkmazdadır. Onları kıskanarak vakit harcamayalım. Adaletsizliklere göğüs germemiz gerekse de Tanrı'nın her durumda iyilik için etkin olduğunu hatırlayalım.*

PAVLUS İLE AGRİPPA

Elçilerin İşleri 25:1-26:32

¹Eyalete vardıktan üç gün sonra Festus, Sezariye'den Yeruşalim'e gitti. ²³Başkâhinlerle Yahudiler'in ileri gelenleri, Pavlus'la ilgili şikâyetlerini ona açıkladılar. Festus'tan kendilerine bir iyilikte bulunmasını isteyerek Pavlus'u Yeruşalim'e getirtmesi için yalvardılar. Bu arada pusu kurup Pavlus'u yolda öldüreceklerdi. ⁴⁻⁵Festus ise Pavlus'un Sezariye'de tutuklu bulunduğunu, kendisinin de yakında oraya gideceğini söyleyerek, "Aranızda yetkili olanlar benimle gelsinler; bu adam yanlış bir şey yapmışsa, ona karşı suç duyurusunda bulunsunlar" dedi. ⁶Festus, onların arasında sadece sekiz on gün kadar kaldı; sonra Sezariye'ye döndü. Ertesi gün yargı kürsüsüne oturarak Pavlus'un getirilmesini buyurdu. ⁷Pavlus içeri girince, Yeruşalim'den gelen Yahudiler çevresini sardılar ve kanıtlayamadıkları birçok ağır suçlamada bulundular. ⁸Pavlus, "Ne Yahudiler'in yasasına, ne tapınağa, ne de Sezar'a karşı hiçbir günah işlemedim" diyerek kendini savundu. ⁹Yahudiler'in gönlünü kazanmak isteyen Festus, Pavlus'a şöyle karşılık verdi: "Yeruşalim'e gidip orada benim önümde bu konularda yargılanmak ister misin?" ¹⁰Pavlus, "Ben Sezar'ın yargı kürsüsü önünde durmaktayım" dedi, "Burada yargılanmam gerekir. Sen de çok iyi biliyorsun ki, Yahudiler'e karşı hiçbir suç işlemedim. ¹¹Şayet suçum varsa, ölüm cezasını gerektirecek bir şey yapmışsam, ölmekten çekinmem. Yok eğer bunların bana karşı yaptığı suçlamalar asılsız ise, hiç kimse beni onların eline teslim edemez. Davamın Sezar'a iletilmesini istiyorum." ¹²Festus, danışma kuruluyla görüşükten sonra şu yanıtı verdi: "Davayı Sezar'a ilettin, Sezar'a gideceksin." ¹³Birkaç gün sonra Kral Agrippa ile Berniki, Festus'a bir nezaket ziyaretinde bulunmak üzere Sezariye'ye geldiler. ¹⁴Bir süre orada kaldılar. Bu arada Festus, Pavlus'la ilgili durumu krala anlattı. "Feliks'in tutuklu olarak bıraktığı bir adam var" dedi. ¹⁵"Yeruşalim'de bulunduğum sırada Yahudiler'in başkâhinleriyle ileri gelenleri, onunla ilgili şikâyetlerini açıkladılar, onu cezalandırmamı istediler. ¹⁶"Ben onlara, 'Herhangi bir sanığı, kendisini suçlayanlarla yüzleştirmeden, kendisine yöneltilen ithamlarla ilgili olarak savunma fırsatı vermeden, onu suçlayanların eline teslim etmek Romalılar'ın geleneğine aykırıdır' dedim. ¹⁷Onlar benimle buraya gelince, hiç vakit kaybetmeden, ertesi gün yargı kürsüsüne oturup adamın getirilmesini buyurdum. ¹⁸Ne var ki, kalkıp konuşan davacılar ona, beklediğim türden kötülüklerle ilgili hiçbir suçlama yöneltmediler.

¹⁹Ancak onunla çekiştikleri bazı sorunlar vardı. Bunlar, kendi dinlerine ve ölmüş de Pavlus'un iddiasına göre yaşamakta olan İsa adındaki birine ilişkin konulardı. ²⁰Bunları nasıl soruşturacağımı bilemediğim için Pavlus'a, Yeruşalim'e gidip orada bu konularda yargılanmaya razı olup olmayacağını sordum. ²¹Ama kendisi davasını İmparator'a iletti, İmparator'un kararına dek tutuklu kalmak istedi. Ben de onu İmparator'a göndereceğim zamana kadar tutuklu kalmasını buyurdum." ²²Agrippa Festus'a, "Ben de bu adamı dinlemek isterdim" dedi. Festus da, "Yarın onu dinlersin" dedi. ²³Ertesi gün Agrippa ile Berniki büyük bir tantanayla gelip komutanlar ve kentin ileri gelenleriyle birlikte toplantı salonuna girdiler. Festus'un buyruğu üzerine Pavlus içeri getirildi. ²⁴Festus, "Kral Agrippa ve burada bizimle bulunan bütün efendiler" dedi, "Yeruşalim'de olsun, burada olsun, bütün Yahudi halkının bana şikâyet ettiği bu adamı görüyorsunuz. 'Onu artık yaşatmamalı!' diye haykırıyorlardı. ²⁵Oysa ben, ölüm cezasını gerektiren hiçbir suç işlemediğini anladım. Yine de, kendisi davasının İmparator'a iletilmesini istediğinden, onu göndermeye karar verdim. ²⁶Ama Efendimiz'e bu adamla ilgili yazacak kesin bir şeyim yok. Bu yüzden onu sizin önünüze ve özellikle, Kral Agrippa, senin önüne çıkartmış bulunuyorum. Amacım, bu soruşturmanın sonucunda yazacak bir şey bulabilmektir.

²⁷Bir tutukluyu İmparator'a gönderirken, kendisine yöneltilen suçlamaları belirtmemek bence anlamsız." ^{26:1-2}Agrippa Pavlus'a, "Kendini savunabilirsin" dedi. Bunun üzerine Pavlus elini uzatarak savunmasına şöyle başladı: "Kral Agrippa! Yahudiler'in bana yönelttiği bütün suçlamalarla ilgili olarak savunmamı bugün senin önünde yapacağım için kendimi mutlu sayıyorum. ³Özellikle şuna seviniyorum ki, sen Yahudiler'in bütün törelerini ve sorunlarını yakından bilen birisin. Bu nedenle beni sabırla dinlemeni rica ediyorum. ⁴"Bütün Yahudiler, gerek başlangıçta kendi memleketimde, gerek Yeruşalim'de, gençliğimden beri nasıl yaşadığımı bilirler. ⁵* Beni eskiden beri tanır ve isteseler, geçmişte dinimizin en titiz mezhebi olan Ferisiliğe bağlı yaşadığıma tanıklık edebilirler. ⁶Şimdi ise, Tanrı'nın atalarımıza olan vaadine umut bağladığım için burada bulunmakta ve yargılanmaktayım. ⁷Bu, on iki oymağımızın gece gündüz Tanrı'ya canla başla kulluk ederek erişmeyi umdukları vaattir. Ey kralım, Yahudiler'in bana yönelttikleri suçlamalar bu umutla ilgilidir. ⁸Sizler, Tanrı'nın ölüleri diriltmesini neden 'inanılmaz' görüyorsunuz? ⁹*"Doğrusu ben de, Nasıralı İsa adına karşı elimden geleni yapmam gerektiği düşüncesindeydim. ¹⁰Ve Yeruşalim'de bunu yaptım.

Başkâhinlerden aldığım yetkiyle kutsallardan birçoğunu hapse attırdım; ölüm cezasına çarptırıldıkları zaman oyumu onların aleyhinde kullandım. ¹¹Bütün havraları dolaşip sık sık onları cezalandırır, inandıklarına küfretmeye zorlardım. Öylesine kudurmuştum ki, onlara zulmetmek için buldukları yabancı kentlere bile giderdim. ¹²“Bir keresinde başkâhinlerden aldığım yetki ve görevle Şam'a doğru yola çıkmıştım. ¹³Ey kralım, öğlende yolda giderken, gökten gelip benim ve yol arkadaşlarımdan çevresini aydınlatan, güneşten daha parlak bir ışık gördüm. ¹⁴Hepimiz yere yıkılmıştık. Bir sesin bana İbrani* dilinde seslendiğini duydum. ‘Saul, Saul, neden bana zulmediyorsun?’ dedi. ‘Üvendireye karşı tepmekle kendine zarar veriyorsun.’ ¹⁵“Ben de, ‘Ey Efendim, sen kimsin?’ dedim. “ ‘Ben senin zulmettiğin İsa'yım’ diye yanıt verdi Rab. ¹⁶‘Haydi, ayağa kalk. Seni hizmetimde görevlendirmek için sana göründüm. Hem gördüklerine, hem de kendimle ilgili sana göstereceklerime tanıklık edeceksin. ¹⁷⁻¹⁸Seni kendi halkının ve öteki ulusların elinden kurtaracağım. Seni, ulusların gözlerini açmak ve onları karanlıktan ışığa, Şeytan'ın hükümranlığından Tanrı'ya döndürmek için gönderiyorum. Öyle ki, bana iman ederek günahlarının affına kavuşsunlar ve kutsal kılınanların arasında yer alsınlar.’ ¹⁹“Bunun için, ey Kral Agrippa, bu göksel görüme uymazlık etmedim. ²⁰* Önce Şam ve Yerusâlim halkını, sonra bütün Yahudiye bölgesini ve öteki ulusları, tövbe edip Tanrı'ya dönmeye ve bu tövbeye yaraşır işler yapmaya çağırdım. ²¹Yahudiler'in beni tapınakta yakalayıp öldürmeye kalkmalarının nedeni buydu. ²²Ama bugüne dek Tanrı yardımcım oldu. Bu sayede burada duruyor, büyük küçük herkese tanıklık ediyorum. Benim söylediklerim, peygamberlerin ve Musa'nın önceden haber verdiği olaylardan başka bir şey değildir. ^{23**} Onlar, Mesih'in acı çekeceğini ve ölümden dirilenlerin ilki olarak gerek kendi halkına, gerek öteki uluslara ışığın doğuşunu ilan edeceğini bildirmişlerdi.” ²⁴Pavlus bu şekilde savunmasını sürdürürken Festus yüksek sesle, “Pavlus, çıldırmışsın sen! Çok okumak seni delirtiyor!” dedi. ²⁵Pavlus, “Sayın Festus” dedi, “Ben çıldırmış değilim. Gerçek ve akla uygun sözler söylüyorum. ²⁶Kral bu konularda bilgili olduğu için kendisiyle çekinmeden konuşuyorum. Bu olaylardan hiçbirinin onun dikkatinden kaçmadığı kanısındayım. Çünkü bunlar ücra bir köşede yapılmış işler değildir. ²⁷Kral Agrippa, sen peygamberlerin sözlerine inanıyor musun? İnandığını biliyorum.” ²⁸Agrippa Pavlus'a şöyle dedi: “Bu kadar kısa bir sürede beni ikna edip Mesihçi mi yapacaksın?” ²⁹“İster kısa ister uzun sürede olsun” dedi Pavlus, “Tanrı'dan dilerim ki yalnız sen değil, bugün beni dinleyen herkes, bu zincirler dışında benim gibi olsun!” ³⁰⁻³¹Kral, vali, Berniki ve

onlarla birlikte oturanlar kalkıp dışarı çıktıktan sonra aralarında şöyle konuştular: “Bu adamın, ölüm ya da hapis cezasını gerektiren bir şey yaptığı yok.”³² Agrippa da Festus'a, “Bu adam davasını Sezar'a iletmeseydi, serbest bırakılabilirdi” dedi.

AÇIKLAMA: Mesih “*Dünyanın ışığı sizsiniz!*” dedi. Işık Tanrı’dan kaynaklanıp İsa Mesih aracılığıyla dünyada parladı. Bu ışığı etrafa saçmak, onu bütün uluslara yansıtmak Mesih’in öğrencilerinin kutsal görevidir. Bu arada hapiste olan Elçi Pavlus’un ışığı herkese ulaştırmak için gösterdiği çabayı görüyoruz. Yeni atanan Roma valisi Festus iki seneden beri tutuklu bulunan Pavlus’u Yeruşalim’e götürüp orada Yahudilerin huzurunda yargılamak istedi. Ancak Pavlus Yahudilerin kendisini yok etmek için fırsat kolladıklarını bildiği için Sezar’a başvurdu. Bu her Roma vatandaşının özel hakkıydı. Yine de Festus, Pavlus’un esas suçunu ne olduğunu anlayamadığı için ne yapacağını bilemedi. Bu sırada Büyük Hirodes’in torunu olan Celile bölgesinin Kralı Agrippa Sezariye’ye uğradı. O da mutlaka Pavlus’un ismini duymuştu ve onu şahsen dinlemek istedi.

Burada Pavlus bir daha özgeçmişini paylaşır. Eskiden ne denli büyük bir Hristiyan düşmanı olduğunu dile getirir ta ki Şam yolunda parlak bir ışık onu yere çalana dek. Güneşten daha parlak ışık esasında İsa Mesih’ti ve o anda Pavlus’un hayatını tam aksi yönde değiştirdi. Mesih orada, Pavlus’un hayatının yeni rotasını belirledi: “*Seni ulusların gözlerini açmak ve onları karanlıktan ışığa, Şeytan’ın hükümranlığından Tanrı’ya döndürmek için gönderiyorum. Öyle ki, bana iman ederek günahlarının affına kavuşsunlar(26:17-18).*” Böylece eskiden imanlıları avlayan ve şimdi kör olan Saul, sonrasında bütün ulusların ışığı görüp kurtulması için gece gündüz çalışan Pavlus oldu. Burada Pavlus öğrettiklerinin Tanrı’nın baştan beri Musa ve diğer peygamberler aracılığıyla bildirdiği sözlerle uyum için olduğunu vurguladı. Yani Mesih’in acı çekerek çarmıh üzerinde tüm insanların günahını üstlenip öldüğü ve üçüncü gün dirileceği gerçeği baştan beri Tanrı’nın Sözü’nde geçiyordu. Bu yeni bir mesaj değildi.

Bu arada Pavlus'un tutku dolu savunmasını dinleyen Kral Agrippa: *"Sen çıldırmışsın! Çok okumak seni delirtiyor!"* dedi. Pavlus ise bu gerçeklerin hem mantıklı hem de tarihte kayıtlı olduğunu söyleyerek karşılık verdi. Sonuçta pek çok insan olanlara tanık oldu. Üstelik olup biten her şey çoktan beri peygamberlerin yazılarında geçiyordu. Evet müjdeye gelince Elçi Pavlus çılgındı. İsterdi ki Kral Agrippa ve onu dinleyen herkes ışığı görsün ve kurtulsun. Başka yerde Pavlus şunu yazar: *"Eğer kendimizde değilsek, bu Tanrı içindir... Bizi zorlayan Mesih'in sevgisidir. Yargımız şu: Biri herkes için öldü; öyleyse hepsi öldü. Evet, Mesih herkes için öldü. Öyle ki, yaşayanlar artık kendileri için değil, kendileri uruna ölüp dirilen Mesih için yaşasınlar(2.Korintliler 5:13-15)."* Dua edelim ki Pavlus'u motive eden bu tutku bizi de harekete geçirsin.

DENİZ MACERASI

Elçilerin İşleri 27:1-44

¹İtalya'ya doğru yelken açmamıza karar verilince, Pavlus'la öteki bazı tutukluları Avgustus taburundan Yulius adlı bir yüzbaşıya teslim ettiler. ²Asya İli'nin kıyılarındaki limanlara uğrayacak olan bir Edremit gemisine binerek denize açıldık. Selanik'ten Makedonyalı Aristarhus da yanımızdaydı. ³Ertesi gün Sayda'ya uğradık. Pavlus'a dostça davranan Yulius, ihtiyaçlarını karşılamaları için dostlarının yanına gitmesine izin verdi. ⁴Oradan yine denize açıldık. Rüzgar ters yönden estiği için Kıbrıs'ın rüzgar altından geçtik. ⁵Kilikya ve Pamfilya açıklarından geçerek Likya'nın Mira Kenti'ne geldik. ⁶Orada, İtalya'ya gidecek bir İskenderiye gemisi bulan yüzbaşı, bizi o gemiye bindirdi. ⁷Günlerce ağır ağır yol alarak Knidos Kenti'nin açıklarına güçlkle gelebildik. Rüzgar bize engel olduğundan Salmone burnundan dolanarak Girit'in rüzgar altından geçtik. ⁸Kıyı boyunca güçlkle ilerleyerek Laseya Kenti'nin yakınlarında bulunan ve Güzel Limanlar denilen bir yere geldik. ⁹⁻¹⁰Epey vakit kaybetmiştik; oruç günü^v bile geçmişti. O mevsimde deniz yolculuğu tehlikeli olacaktı. Bu nedenle Pavlus onları uyardı: "Efendiler" dedi, "Bu yolculuğun yalnız yük ve gemiye değil, canlarımıza da çok zarar ve ziyan getireceğini görüyorum." ¹¹Ama yüzbaşı, Pavlus'un söylediklerini dinleyeceğine, kaptanla gemi sahibinin sözüne uydu. ¹²Liman kışlamaya elverişli olmadığından gemidekilerin çoğu, oradan tekrar denize açılmaya, mümkünse Feniks'e ulaşip kışı orada geçirmeye karar verdiler. Feniks, Girit'in lodos ve karayele kapalı bir limanıdır. ¹³Güneyden hafif bir rüzgar esmeye başlayınca, bekledikleri anın geldiğini sanarak demir aldılar; Girit kıyısını yakından izleyerek ilerlemeye başladılar. ¹⁴Ne var ki, çok geçmeden karadan Evrakilon denen bir kasırga koptu. ¹⁵Kasırgaya tutulan gemi rüzgara karşı gidemeyince, kendimizi sürüklenmeye bıraktık. ¹⁶Gavdos denen küçük bir adanın rüzgar altına sığınarak geminin filikasını güçlkle sağlama alabildik. ¹⁷Filikayı yukarı çektikten sonra halatlar kullanarak gemiyi alttan kuşattılar. Sirte Körfezi'nin sığılıklarında karaya oturmaktan korktukları için yelken takımlarını indirip kendilerini sürüklenmeye bıraktılar. ¹⁸Fırtına bizi bir hayli hırpaladığı için ertesi gün gemiden yük atmaya başladılar. ¹⁹Üçüncü gün geminin takımlarını kendi elleriyle denize attılar. ²⁰Günlerce ne güneş ne de yıldızlar görüldü. Fırtına da olanca şiddetiyle sürdüğünden, artık kurtuluş umudunu tümünden yitirmiştik. ²¹Adamlar uzun zaman yemek yiyemeyince Pavlus ortaya çıkıp

şöyle dedi: “Efendiler, beni dinleyip Girit'ten ayrılmamanız, bu zarar ve ziyana uğramamanız gerekirdi. ²²Şimdi size öğüdüm şu: Cesur olun! Gemi mahvolacak, ama aranızda hiçbir can kaybı olmayacak. ²³⁻²⁴Çünkü kendisine ait olduğum, kendisine kulluk ettiğim Tanrı'nın bir meleği bu gece yanıma gelip dedi ki, ‘Korkma Pavlus, Sezar'ın* önüne çıkman gerekiyor. Dahası Tanrı, seninle birlikte yolculuk edenlerin hepsini sana bağışlamıştır.’ ²⁵Bunun için efendiler, cesur olun! Tanrı'ya inanıyorum ki, her şey tıpkı bana bildirildiği gibi olacak. ²⁶Ancak bir adada karaya oturmamız gerekiyor.” ²⁷On dördüncü gece İyon Denizi'nde sürükleniyorduk. Gece yarısına doğru gemiciler karaya yaklaştıklarını sezinlediler. ²⁸Denizin derinliğini ölçtüler ve yirmi kulaç olduğunu gördüler. Biraz ilerledikten sonra bir daha ölçtüler, on beş kulaç olduğunu gördüler. ²⁹Kayalıklara bindirmekten korkarak kıçtan dört demir attılar ve günün tez doğması için dua ettiler. ³⁰Bu sırada gemiciler gemiden kaçma girişiminde bulundular. Baş taraftan demir atacaklarmış gibi yapıp filikayı denize indirdiler. ³¹Ama Pavlus yüzbaşıyla askerlere, “Bunlar gemide kalmazsa, siz kurtulamazsınız” dedi. ³²Bunun üzerine askerler ipleri kesip filikayı denize düşürdüler. ³³Gün doğmak üzereyken Pavlus herkesi yemek yemeye çağırdı. “Bugün on dört gündür kaygılı bir bekleyiş içindesiniz, hiçbir şey yemeyip aç kaldınız” dedi.

³⁴“Bunun için size rica ediyorum, yemek yiyin. Kurtuluşunuz için bu gerekli. Hiçbirinizin başından tek kıl bile eksilmeyecektir.” ³⁵Pavlus bunları söyledikten sonra ekmek aldı, hepsinin önünde Tanrı'ya şükretti, ekmeği bölüp yemeye başladı. ³⁶Hepsi bundan cesaret alarak yemek yedi. ³⁷Gemide toplam iki yüz yetmiş altı kişiydik. ³⁸Herkes doyduktan sonra, buğdayı denize boşaltarak gemiyi hafiflettiler. ³⁹Gündüz olunca gördükleri karayı tanıyamadılar. Ama kumsal olan bir körfez fark ederek, mümkünse gemiyi orada karaya oturtmaya karar verdiler. ⁴⁰Demirleri kesip denizde bıraktılar. Aynı anda dümenlerin iplerini çözüp ön yelkeni rüzgara vererek kumsala yöneldiler. ⁴¹Gemi bir kum yükseltisine çarpıp karaya oturdu. Geminin başı kuma saplanıp kimildamaz oldu, kıç tarafı ise dalgaların şiddetiyle dağılmaya başladı. ⁴²Askerler, tutuklulardan hiçbiri yüzerek kaçmasın diye onları öldürmek niyetindeydi. ⁴³⁻⁴⁴Ama Pavlus'u kurtarmak isteyen yüzbaşı askerleri bu düşünceden vazgeçirdi. Önce yüzme bilenlerin denize atlayıp karaya çıkmalarını, sonra geriye kalanların, kiminin tahtalara kiminin de geminin öbür döküntülerine tutunarak onları izlemesini buyurdu. Böylelikle herkes sağ salim karaya çıktı.

AÇIKLAMA: İsa Mesih'i izlemek hiç bir zaman sıkıcı değildir. Pavlus'un başına gelen maceralar ancak aksiyon filmlerinde gerçekleşir. Ancak Elçi Pavlus tüm bu olumsuzlukları Tanrı'nın planının bir parçası olarak karşılayarak, Rab'bin olağanüstü hikmetine dayanarak imanda sarsılmaz. İki Roma valisi ve bir kralın huzurunda yargılandıktan sonra Pavlus, Sezar'ın huzuruna çıkmak üzere Roma yoluna koyulur. O günün şartlarında en hızlı ulaşım aracı gemilerdi. Ancak Roma'ya ulaşmak bir aydan fazla sürebilirdi, üstelik kış mevsimi de yaklaşmıştı. Bu sırada rüzgarlar da ters yönden esiyordu ve o yüzden gemi ağır ağır ilerliyordu. Yılların deniz tecrübesine sahip olan Pavlus daha fazla ilerlememeleri için kaptanı uyarmasına rağmen kimse sözünü dinlemedi. Hafif bir rüzgar esince yine denize açıldılar.

Kısa bir süre sonra birden büyük bir kasırga koptu ve gemiyi açık denize sürükledi. Günlerce ne güneşi ne de yıldızları görebildiler. Artık can korkusundan gemiden yük atmaya başladılar. Bir süre sonra kurtuluş ümitlerini tümünden yitirdiler. Herkes öyle bir paniğe kapıldı ki yemek yemeyi dahi unuttular. Herkes umutsuzluğa kapıldığı sırada Pavlus'un Tanrı'ya olan imanını deniz feneri gibi parlattı. Gemidekilere şöyle seslendi: *"Cesur olun! Gemi mahvolacak, ama aranızda hiçbir can kaybı olmayacak."* Bu güveni neye dayanıyordu? Pavlus şöyle devam eder: *"Kendisine ait olduğum, kendisine kulluk ettiğim Tanrı'nın bir meleği bu gece yanıma gelip dedi ki; 'Korkma Pavlus Sezar'ın önüne çıkman gerekiyor. Dahası Tanrı, seninle birlikte yolculuk edenlerin hepsini sana bağışlamıştır.'"* Burada Pavlus'un hayat ilkesini görebiliyoruz. Elçi kendini Tanrı'ya ait olarak görüyordu, işte bu yüzden hiç bir korkusu yoktu. Ayrıca meleğin sözlerinden Pavlus'un gemide kendisiyle bulunan insanların kurtuluşu için dua ettiğini sezebiliyoruz. Böylece gemi Pavlus'un duaları sonucunda kurtulacaktı.

Tam iki hafta sonra gemiciler karaya yaklaştıklarını sezdiler. Bir ara kaçmaya kalktılar ama Pavlus planlarını bozdu. Sonra sabaha karşı herkesin yemek yemesini buyurdu ve bir kumsala yöneldiler. Bir süre sonra gemi kumsala gömülüp karaya oturdu. Herkes suya atlayıp

yüzerek karaya yöneldi. Sonuçta Rab'bin söz verdiği gibi herkes sağ salim karaya çıktı. Bu Pavlus'un ilk deniz macerası değildi, bundan önce üç kez deniz kazasına uğramıştı (2.Korintliler 11:25). Ancak burada Pavlus'un Tanrı'nın planına olan inanılmaz güvenini görebiliyoruz. Pavlus şunu biliyordu ki Tanrı'nın izni olmadan kendisine hiç bir şey olmazdı. Ölüm ve yaşam Tanrı'nın elindedir, O'nda kaza yoktur. Bu durumda hayatımızı kurtarmaya çalışmaktan daha önemli bir şey var – o da başkalarını kurtarmaktır.

PAVLUS ROMA'DA

Elçilerin İşleri 28:1-31

¹Kurtulduktan sonra adanın Malta adını taşıdığını öğrendik. ²Yerliler bize olağanüstü bir yakınlık gösterdiler. Hava yağışlı ve soğuk olduğu için ateş yakıp hepimizi dostça karşıladılar. ³Pavlus bir yığın çalı çırpı toplayıp ateşin üzerine attı. O anda ısıdan kaçan bir engerek onun eline yapıştı. ⁴Yerliler Pavlus'un eline asılan yılanı görünce birbirlerine, "Bu adam kuşkusuz bir katil" dediler. "Denizden kurtuldu, ama adalet onu yaşatmadı." ⁵Ne var ki, elini silkip yılanı ateşin içine fırlatan Pavlus hiçbir zarar görmedi. ⁶Halk, Pavlus'un bedeninin şişmesini ya da birdenbire düşüp ölmesini bekliyordu. Ama uzun süre bekleyip de ona bir şey olmadığını görünce fikirlerini değiştirdiler. "Bu bir ilahtır!" dediler. ⁷Bulduğumuz yerin yakınında adanın baş yetkilisi olan Publius adlı birinin toprakları vardı. Bu adam bizi evine kabul ederek üç gün dostça ağırladı. ⁸O sırada Publius'un babası kanlı ishale yakalanmış ateşler içinde yatıyordu. Hastanın yanına giren Pavlus dua etti, ellerini üzerine koyup onu iyileştirdi. ⁹Bu olay üzerine adadaki öbür hastalar da gelip iyileştirildiler. ¹⁰Bizi bir sürü armağanla onurlandırdılar; denize açılacağımız zaman gereksindiğimiz malzemeleri gemiye yüklediler. ¹¹Üç ay sonra, kışı adada geçiren ve ikiz tanrılar simgesini taşıyan bir İskenderiye gemisiyle denize açıldık. ¹²Sirakuza Kenti'ne uğrayıp üç gün kaldık. ¹³Oradan da yolumuza devam ederek Regium'a geldik. Ertesi gün güneyden esmeye başlayan rüzgarın yardımıyla iki günde Puteoli'ye vardık. ¹⁴Orada bulduğumuz kardeşler, bizi yanlarında bir hafta kalmaya çağırdılar. Sonunda Roma'ya vardık. ¹⁵Haberimizi alan Roma'daki kardeşler, bizi karşılamak için Appius Çarşısı'na ve Üç Hanlar'a kadar geldiler. Pavlus onları görünce Tanrı'ya şükretti, yüreklendi. ¹⁶Roma'ya girdiğimizde Pavlus'un, bir asker gözetiminde yalnız başına kalmasına izin verildi. ¹⁷Üç gün sonra Pavlus, Yahudiler'in ileri gelenlerini bir araya çağırdı. Bunlar toplandıkları zaman Pavlus kendilerine şöyle dedi: "Kardeşler, halkımıza ya da atalarımızın törelerine karşı hiçbir şey yapmadığım halde, Yeruşalim'de tutuklanıp Romalılar'ın eline teslim edildim. ¹⁸Onlar beni sorguya çektikten sonra serbest bırakmak istediler. Çünkü ölüm cezasını gerektiren hiçbir suç işlememiştim. ¹⁹* Ama Yahudiler buna karşı çıkınca, davamı Sezar'a* iletmek zorunda kaldım. Bunu, kendi ulusumdan herhangi bir şikâyetim olduğu için yapmadım. ²⁰Ben İsrail'in umudu uğruna bu zincire vurulmuş bulunuyorum. Sizi buraya, işte bu

konuyu görüşmek ve konuşmak için çağırdım.”²¹ Onlar Pavlus'a, “Yahudiye'den seninle ilgili mektup almadık, oradan gelen kardeşlerden hiçbiri de senin hakkında kötü bir haber getirmedi, kötü bir şey söylemedi” dediler.²² “Biz senin fikirlerini senden duymak isteriz. Çünkü her yerde bu mezhebe karşı çıkıldığını biliyoruz.”²³ Pavlus'la bir gün kararlaştırdılar ve o gün, daha büyük bir kalabalıkla onun kaldığı yere geldiler. Pavlus sabahтан akşama dek onlara Tanrı'nın Egemenliği'ne ilişkin açıklamalarda bulundu ve bu konuda tanıklık etti. Gerek Musa'nın Yasası'na, gerek peygamberlerin yazılarına dayanarak onları İsa hakkında ikna etmeye çalıştı.²⁴ Bazıları onun sözlerine inandı, bazıları ise inanmadı.²⁵ Birbirleriyle anlaşamayınca, Pavlus'un şu son sözünden sonra ayrıldılar: “Peygamber Yeşaya aracılığıyla atalarınıza seslenen Kutsal Ruh doğru söyledi.^{26*} Ruh dedi ki,

‘Bu halka gidip şunu söyle:

Duyacak duyacak, ama hiç anlamayacaksınız,

Bakacak bakacak, ama hiç görmeyeceksiniz.

²⁷Çünkü bu halkın yüreği duygusuzlaştı,

Kulakları ağırlaştı.

Gözlerini kapadılar.

Öyle ki, gözleri görmesin,

Kulakları duymasın, yürekleri anlamasın,

Ve bana dönmesinler.

Dönselerdi, onları iyileştirirdim.’

²⁸⁻²⁹“Şunu bilin ki, Tanrı'nın sağladığı bu kurtuluşun haberi öteki uluslara gönderilmiştir. Ve onlar buna kulak vereceklerdir.”³⁰ Pavlus tam iki yıl kendi kiraladığı evde kaldı ve ziyaretine gelen herkesi kabul etti.³¹ Hiçbir engelle karşılaşmadan Tanrı'nın Egemenliği'ni tam bir cesaretle duyuruyor, Rab İsa Mesih'le ilgili gerçekleri öğretiyordu.

AÇIKLAMA: Elçilerin İşleri kitabının başında Mesih öğrencilerine dünyanın dört bucağında tanıklarım olacaksınız dedi. Elçi Pavlus müjdeyi özellikle Roma'da duyurmak istedi ama eminim

İmparatorluğun başkentine bu şekilde geleceğini hiç tahmin etmemiştir. Ancak tüm bunlardan şunu öğreniyoruz ki Şeytanın kötülük için tasarladığı olayları Rab iyiliğe çevirebilir. Pavlus'un açık denizde yaşadığı korkunç kazadan sonra Malta adasına vardılar. Henüz yeni kurtulmuşken ateşten kaçan yılan Pavlus'un eline yapıştı. Yerliler Pavlus'u başta lanetli sandılar ama ölmediğini görünce bir ilah olduğunu düşünmeye başladılar. Böylece yine bir kötülük iyiliğe çevrilmiş oldu. Bu sırada buldukları adanın yetkililerinden biri Publius'un babası çok hastaydı. Pavlus gidip onu Mesih'in adıyla iyileştirdi. Sonra adanın pek çok yerinden başka hastalar gelip Pavlus'un elinden şifa buldular. Böylece tüm Malta halkı elçinin ağzından müjdeyi duymuş oldu. Yani bu kaza olmasaydı bunların hiç biri olmazdı. Rab yine yapacağını yaptı, kötülükten iyilik çıkarttı.

Kış geçince Pavlus'un gemisi Roma'ya devam etti. Oradaki imanlılar onu çok sıcak karşılayınca elçi çok sevindi. Başkente Pavlus ev hapsine konuldu. Yine vakit kaybetmeden Pavlus, Yahudileri evine çağırıp onlarla müjdeyi paylaşmak için fırsat kolladı. Belirlenen bir günde hepsi bir araya gelip sabahtan akşama kadar Pavlus'un ağzından müjdeyi ayrıntılı bir şekilde dinlediler. Bazıları ikna olup inandıysa da çoğu kişi yine inatçılık yaparak müjdeyi reddetti. Böylece Pavlus, peygamber Yeşaya'nın sözlerini anımsadı: *“Duyacak, duyacak ama hiç anlamayacaksınız.”* Aslında ilk Kilisenin tarihçesini bu şekilde özetleyebiliriz: Mesih'in de yaptığı gibi elçiler öncelikle İsa'nın soydaşları olan Yahudilere müjdeyi iletmeye gayret gösterdiler ama onlar büyük çoğunlukla Mesih'in müjdesini reddettiler. Böylece İsa Mesih'in başta söylediği gibi bu mesajı diğer uluslara yaymaya devam ettiler.

Sonuç olarak İsa Mesih'in müjdesi, dünyanın ücra bir köşesinde bulunan Yeruslüm'den ta imparatorluk başkenti olan Roma'ya kadar yayılmıştı. Tüm bunlar kısa 30 yıl zarfında gerçekleşti. Elçiler gittikleri her yerde zulüm, şiddet ve hapisle karşılaşmalarına rağmen, insanlık dışı şekillerde infaz edilip öldürülmelerine rağmen müjdeyi kimse durduramadı ve kilise sürekli büyüdü. Bu başlı başına bir mucizeydi, Mesih'in mucizesiydi çünkü kendisi şöyle demişti: *“Ben Kilisemi kuracağım ve ölümler diyarının kapıları ona karşı direnemeyecektir*

(Matta 16:18).”

KAYNAKÇA

TÜRKÇE:

1. Turgay Uçal, *Elçilerin İşleri*, Müjde Yayıncılık, 1996.
2. William MacDonald, *Kutsal Kitap Yorumu: Yeni Antlaşma Serisi*, Cilt 2, Yeni Yaşam Yayınları, 2002.

İNGİLİZCE:

1. Homer Kent Jr, *Jerusalem to Rome: Studies in Acts*, Baker Books, 1972.
2. F.F. Bruce, *The New International Commentary of the NT, The Book of Acts*, Eerdmans, 1988.
3. Thomas Constable Online Commentary:
<http://www.soniclight.com/constable/notes/pdf/acts.pdf>

Bu Kitap beğendiniz mi?

Daha fazla ücretsiz e-Kitaplar Hristiyan Kitaplar.com'dan [indirebilirsiniz](#).

Can Nuroğlu yazar olarak beğendiniz mi? [Yazarın tüm kitaplar şuradan indirebilirsiniz](#).

[Türkiye'de Kilise Adresleri](#)